

တက္ကသိုလ်
မောင်ညုလိုင်

တရုတ်ပြည်ရှိ ဗုဒ္ဓဝယ်တော်နှင့်
စာပေချစ်ကြည်ရေး ခရီးမှတ်တိုင်များ

သိန်းမင်းလှိုင်စာပေ

မ
ထုတ်ဝေ၍

ရက်ထူးစာပေ

အမှတ် ၂၀၉၊ ၃၃-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း (၇၄၅၁၀)

မ
ပြည်လုံးကျွတ် ဖြန့်ချိသည်။

၂၂၄၈၄

တရုတ်ပြည်ရှိ ဝေဒဓာန်များ

နှင့်

ဝါဒဝေဒနာများပြည်ထောင်စု

မှတ်တိုင်များ

စာမူခွင့်ပြုချက်	(၁၂၂/၉၃) (၃)
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်	(၂၆၅/၉၃) (၁)
အုပ်စု	၁၉၉၃-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၅၀၀) ပထမအကြိမ်
တန်ဖိုး	၆၅ ကျပ်
ထုတ်ဝေသူ	ဦးမင်းနိုင် (ခ) ဦးတင်မြင့် သိန်းမင်းလှိုင်စာပေ (၀၁၃၉၀) ၇၂/က-ကလကာလမ်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပုံနှိပ်သူ	ဦးနန္ဒ (၀၃၅၉၇) သီရိနန္ဒာပုံနှိပ်တိုက် အမှတ် ၂၁၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
အဖုံးရိုက်	ဦးမြသိန်း (၀၁၄၂၇) သိန်းမြင့်ဝင်းအေဘုမိစက် အမှတ် ၉၆၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာပုံပန်းချီ	နီတုတ်

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်၏အမွှာစာ	၉
၂။	စာရေးသူ၏ မိတ်ဆက်လွှာ	၁၇
၃။	အခန်း (၁)	
	— ခရီးစဉ်အစ	၂၅
	— ပိကင်းမြို့တော်၏ ညခင်းချိန်ခါ	၂၉
	— ဟွာဒူးဟိုတယ်၏ ပထမည	၃၄
၄။	အခန်း(၂)	
	— ပိကင်းမြို့ သံနှင့်သံမဏိစက်ရုံ(သို့မဟုတ်) ဆိုဏန်း ကော်ပိုရေးရှင်းသို့	၃၉
	— စက်ရုံဝန်ထမ်းသားသမီးများ၏ ကလေးဥယျာဉ် ဆီသို့	၄၂
၅။	အခန်း(၃)	
	— ကျွန်တော် ဖူးမြော်ခဲ့ရသော ဗုဒ္ဓစွယ်တော်	၄၉
	— တရုတ်ပြည်ရှိ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်	၅၁
	— လျောင်းတော်မူဘုရားကို ဖူးမြော်ခဲ့ရခြင်း	၆၂
	— သံအမတ်ကြီး ဦးတင်အောင်ထွန်းအားသွားရောက် ဂါရဝပြုခြင်း	၆၄
၆။	အခန်း(၄)	
	— ၈၄ ဗုဒ္ဓနှစ်ကတည်းက ရွေးဟောင်းနန်းတော်	၈၀

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	— ပီကင်းမြို့တော်၏ စာပေဥယျာဉ်မှူးများနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း	၈၂
၇။ အခန်း(၅)		
	— သူရဲကောင်းတို့ ပျော်စရာ မဟာတံတိုင်းမှာ	၉၅
	— ကေရာဇ်ဝမ်လီ၏ ဂူဗိမာန်သို့	၁၀၈
	— တရုတ်ရိုးရာ ကျမ်းဘားအက	၁၁၃
၈။ အခန်း(၆)		
	— ဒေါ်လာရယ်၊ တီစီရယ်၊ အက်ဖ်အီးစီရယ်၊ ယွမ်ရယ်	၁၁၇
	— တရုတ်ပြည်က မုန့်ဟင်းခါး	၁၂၂
	— တိုက်ပုံနှင့်ပုဆိုး ဝတ်ခဲ့ရသောည	၁၂၅
	— သံအမတ်ကြီးအိမ်မှ ကျွန်တော်ကြိုက်သော ကုလားဟင်း	၁၂၈
၉။ အခန်း(၇)		
	— ပီကင်းတက္ကသိုလ်ရှိ မြန်မာစာပေမြတ်နိုးသူဆွေမျိုး ပေါက်ဖော်လေးများထံသို့ လေ့လာရေးခရီး တစ်ခေါက်	၁၃၃
	— နှုတ်ဆက်ပါသည် ပီကင်းမြို့တော်	၁၄၃
၁၀။ အခန်း(၈)		
	— မျိုးချစ်စာရေးဆရာကြီး လူရွှန်း၏နေအိမ်နှင့် အမှတ်တရပန်းခြံသို့ ရောက်ရှိခဲ့စဉ်က	၁၅၃

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	- မြန်မာပြည်မှ ကျောက်စိမ်းဆင်းတုတော် နှစ်ဆူကို ဖူးမြော်ခဲ့ရခြင်း	၁၆၀
	- ရှန်ဟဲမြို့အကြောင်း သိကောင်းစရာ	၁၆၂
	- ရှန်ဟဲမြို့၏ညနေခင်း၌ သင်းပျံ့ခဲ့သော စာပေ ပန်းရနံ့များ	၁၆၆
၀၁။	အခန်း(၉)	
	- နှုတ်ဆက်ပါသည် ရှန်ဟဲမြို့တော်	၁၈၁
	- ပုလဲမြစ်ကမ်းပေါ်က ငွေငန်းဖြူ	၁၈၅
	- နာမည်ကျော် ညောင်ခြောက်ပင် ဘုရားကျောင်း	၁၉၀
	- ကျေးလက်ရိုးရာ ဗိသုကာ	၁၉၁
	- ညချမ်းမှာ ဝယ်ခြမ်းစရာတွေ စုံလင်	၁၉၃
၁၂။	အခန်း(၁၀)	
	- ကြွေထည်မြေထည် မြို့တော်သို့	၁၉၇
၁၃။	အခန်း(၁၁)	
	- စည်းကမ်းကိုလိုက်နာနိုင်လျှင်	၂၀၃
	- ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင်၏ အမှတ်တရခန်းမ ဆီသို့	၂၀၅
	- ကွမ်တုန်ပြည်နယ်၏ ပန်းမြို့တော်အတွင်း သင်းပျံ့ခဲ့သော စာပေပန်းရနံ့များ	၂၀၆

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၄။	အခန်း(၁၂)	
-	နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည် ငွေငန်းဖြူ	၂၁၇
-	ကြိုဆိုနေကြသူများ အစုံအလင်	၂၁၈
-	ရွှေဥဒေါင်းကို သက်သေတည်သည့် စာပေ ချစ်ကြည်ရေး တေးသံများ	၂၂၁
-	ယူနန်ည၏ ကာရာအိုကေ	၂၃၂
-	လက်ဆောင် ငွေလက်ကောက်သုံးကွင်း	၂၃၉
၁၅။	အခန်း(၁၃)	
-	ယူနန်ပြည်နယ်၏ လူမျိုးစု စံပြရွာ	၂၃၉
-	လူမျိုးစုံစွာ စံပြရွာ	၂၄၁
-	ထူးခြားပေစွ တေးဂီတ	၂၄၃
-	ယူနန်ပြည်နယ်ရှိ ကျောက်တောသို့ လေ့လာရေး ခရီးတစ်ခေါက်	၂၄၅
၁၆။	အခန်း(၁၄)	
-	လှသော မြင့်သော အနောက်တောင်တော်သို့	၂၅၇
-	နိုင်ငံကျော်ဂီတစာဆို “နီအား” ၏ ဂူဗိမာန်သို့	၂၆၄
-	ယူနန်တက္ကသိုလ်၏ ရနံ့သင်းသင်း စာပန်းခင်း ဆီသို့	၂၆၇
၁၇။	အခန်း(၁၅)	
-	ကုမင်းမြို့တော်က မြီးရွှေ	၂၇၉
၁၈။	အခန်း(၁၆)	
-	နှုတ်ဆက်ပါသည် တရုတ်ပြည်	၂၈၅

ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကိန်းဝပ်တော်မူသော ရွှေစေတီနှင့်
ရွှေစေတီ အတွင်း ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကို ဖူးတွေ့ရစဉ်။

“ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့် ၏ အမှာစာ”

မြန်မာစာပေသည် အလွန်နက်နဲပြီး အပြောကျယ်လှသည်။
ဝေဟာရအမျိုးစုံရှိမျှမက၊ ဝေဟာရ တစ်ခုတည်းကိုပင်
အသုံးပြုထားသော ဝါကျအရ၊ အဓိပ္ပာယ် ကွဲသွားတတ်သေး
သည်။ ဤတရုတ်ပြည်ခရီးအကြောင်း ပြုစုသော စာရေး
ဆရာ တက္ကသိုလ်မောင်သုလှိုင်က သူ့စာအုပ်ကို ပိုက်ပြီး ဖတ်ရှု
စိစစ်ပေးရန်နှင့် အမှာစာရေးပေးရန် လွန်ခဲ့သော တစ်လ
ကျော်က စာရေးသူထံ ရောက်လာပြီး တွေ့ဆုံရပ်ပါသည်။

နိဒါန်း၊ ကျမ်းဦးစကား၊ စကားချီး၊ ဥပယျာဇဉ်၊
မိတ်ဆက် စသော ခေါင်းစဉ်များနှင့် မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ
များနှင့် တပည့်များ ရေးကြသော စာအုပ်တို့တွင် ရေးခဲ့ဖူး
သည်။ တက္ကသိုလ် ကောလိပ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းများတွင်လည်း
ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ‘အမှာစာ’ ရေးရမည်ဆိုသဖြင့် ဘယ်
သူ့ကို အာရုံစိုက် မှာရမည်နည်းဟု စဉ်းစားကြည့်မိသည်။
စာဖတ်ပရိသတ်ကို မှာရမည်၊ ဘာကိုမှာရမည်နည်း။ မှာသည်
ဆိုရာတွင် မိမိ လိုချင်သော အရာကို ယူခဲ့ ဝယ်ခဲ့ရန်မှာခြင်း
နှင့် ကြိုတင် အသိပေးထားခြင်း၊ ပြောထားခြင်း ဟူသော
အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်
မောင်သုလှိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ သူ ရေး

သော စာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများနှင့်သော် လည်း
ကောင်း စာဖတ် ပရိသတ် ကို ကြိုတင် ပြောထားရမည့်
အကြောင်းအရာပင် ဖြစ်မည်။

တက္ကသိုလ်မောင်သုလှိုင် ကလောင်အမည် ယူထားလော
ကိုလှိုင်ဝင်းကို စာပေဗိမာန်တွင် တွေ့နေကျ လူငယ်တစ်ဦး
ဖြစ်သော်လည်း မရင်းနှီးခဲ့ပါ။ သတင်းစာ မဂ္ဂဇင်းများတွင်
သူ့ကဗျာများနှင့် ဆောင်းပါးတို့ကို ကလောင်ချင်း ဆုံမိ
တိုင်း ဖတ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ကလောင်အမည်နှင့် လူ တွဲ၍
မသိခဲ့ချေ။ သတင်းနှင့် စာနယ်ဇင်း လုပ်ငန်း ရုံးသို့ သူ
ပြောင်းလာပြီး သူ့ကို တွေ့နေသော်လည်း ကိုလှိုင်ဝင်းအဖြစ်
သာ သိနေခဲ့ပါသည်။ နိုင်ငံတော် တာဝန်ပေးချက်အရ
ဘာသာပြန် စာရေးဆရာများ အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ပြီး
တရုတ်နိုင်ငံသို့ ချစ်ကြည်ရေးခရီး သွားရတော့မည်ဆိုတော့မှ
“တက္ကသိုလ်မောင်သုလှိုင်ဟာ လက်စသတ်တော့ ကိုလှိုင်ဝင်း
ပါကလား”ဟု သိရလေသည်။ ပြည်ပခရီးကို နိုင်ငံတာဝန်နှင့်
သွားရမည်ဆိုကတည်းက ကြီးမားသော ပြင်ဆင်ရေးများ
ပြုလုပ်ရတော့သည်။ သည်တော့ သတင်းနှင့် စာနယ်ဇင်း
လုပ်ငန်းရုံးတွင် အမှုထမ်းဖြစ်သူ ကိုလှိုင်ဝင်း အလုပ်တွေ
ပိုလေပြီ။ နေ့စဉ် ရုံးအလုပ်များ တောင်ပုံ ရာပုံကြားက
ခရီးတွင် လိုက်ပါမည့် အဖွဲ့ပင်တို့အတွက် ပြင်ဆင်စရာများကို
ဝင်လုပ်ရသည်။ ယင်းကိစ္စများထက် ပို၍ ကြီးလေးသော
တာဝန်ကား စာပေတာဝန် ဖြစ်သည်။

ဖိတ်ကြားသော နိုင်ငံရှိ စာပေပညာရှင်များနှင့် စာပေ၊
ယဉ်ကျေးမှု ချစ်ကြည်ရေးဆိုင်ရာတို့ကို ဆွေးနွေးနှိုးနှောရမည့်
တာဝန်ဖြစ်သည်။ အပျော်ခရီး ထွက်လျှောက်လည်း၊ ဈေး
ဝယ်ပြန်ရန်မဟုတ်။ ဆည်တော့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရမည်။ အဖွဲ့
ခေါင်းဆောင်နှင့် အဖွဲ့ဝင်များ ကိုလှိုင်းဝင်းရုံးခန်းတွင် အကြံမ
များစွာ စုဝေး ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကြရသည်။ ထိုစဉ်က
ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ဒုတိယဝန်ကြီး ဦးစိုးညွန့် (ထိလာ
စစ်သူ)က အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့် အဖွဲ့ဝင်လေးဦးတို့ကို မြန်မာ
ဘာသာပြန်စာပေအကြောင်း စာတမ်းများ၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ
နှစ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားပြုစုပြီး စာအုပ်စာတမ်းများအဖြစ်
ပုံနှိပ်ချုပ်လုပ်ပြီး ယူဆောင်သွားရန်၊ တရုတ်စာပေပညာရှင်
များနှင့်တွေ့ဆုံသောအခါ တင်ပြဖတ်ကြားပြီး လက်ဆောင်
ပေးရန် ညွှန်ကြားလိုက်သောကြောင့် ယင်းတာဝန်ကား
အကြီးဆုံးဖြစ်လေပြီ။ အချိန်ကလည်းနည်း၊ ခရီးသွားရေး
ပြင်ဆင်ရသည်ကလည်း ထွေပြားသည့်ကြားက မြန်မာဘာ
သာပြန်စာပေ သုတေသနစာတမ်းများကို အင်္ဂလိပ် မြန်မာ
နှစ်ဘာသာနှင့် ရေးသားရဦးမည်၊ စာအုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ်ရဦး
မည်၊ မလွယ်ပါကလား။ ဖြစ်အောင်တော့ လုပ်ရမည်။

ပင်ကိုက စာပေဝါသနာပါမှု၊ မြန်မာစာပေတွင် နှစ်စဉ်
ကလောင်အရည်အသွေး အခံရှိမှု၊ အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ရင်းနှီးမှု၊
လုံ့လဝီရိယရှိမှုနှင့် ကူညီရိုင်းပင်း ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုတို့
ကြောင့် ခေါင်းဆောင်နှင့် အဖွဲ့ဝင် လေးဦးတို့တွင် စာတမ်း
များ အချိန်မီ ပြီးစီးသွားသည်။ ဦးမောင်မင်း၊ ဦးတေ

ဇာလှိုင်၊ ပျဉ်းမနား မောင်နီသင်းနှင့် စာရေးသူတို့သည် ကိုလှိုင်ဝင်းရုံးခန်းတွင် စုစုရုံးရုံးနှင့် စာတမ်းများ ရေးသား ပြုစု စစ်ဆေး၊ ပုံနှိပ်ခြင်းအလုပ်များရော၊ ခရီးသွားရေး ကိစ္စများ ပြင်ဆင်ရေးများပါ နေ့ည ရုံးပိတ်ရက်ပါမကျန် လုပ်ကြရင်း မိမိတို့၏ ပင်တိုင် ရုံးအလုပ်များ၊ အစည်းအဝေး များကိုလည်း မပျက်မကွက် ပြေးပြေးပြီး တက်လိုက်ကြသေး သည်။ အားလုံးအနက် ကိုလှိုင်ဝင်းက အများဆုံး လုပ်ရသူဖြစ် သည်။ ခရီးသွားရေးကိစ္စများကို သူပင် တာဝန်ယူရသည်။ ပြုစု ပြီး စာတမ်းများ စိစစ်၊ ပုံနှိပ်ရေးလည်း သူခိုင်ခံ၊ ပီကင်း မြန်မာသံရုံး အကြောင်းကြားရေး၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ ပြည် ဝင်ခွင့်၊ လေယာဉ်လက်မှတ်၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဝယ်ယူရေး၊ ငွေလဲလှယ်ရေး၊ လေဆိပ်ဆင်းရေး စသည်တို့ စသည်တို့လည်း သူ အခရာဖြစ်သည်။ ဤကြားထဲက သူ့စာတမ်း ရေးဖြစ်နိုင် သည်မှာ အံ့သြမိသည်။

မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်မှ တရုတ်လေယာဉ်ပေါ် တက်ကတည်း က မြန်မာနိုင်ငံသို့ပြန်ရန် ကူမင်းလေဆိပ်မှ တရုတ်လေယာဉ် ပေါ် တက်သည်အထိ ခရီးစဉ်တလျှောက် အများဆုံးရေးမှတ် သူမှာ ကိုလှိုင်ဝင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်အဖွဲ့ဝင်များ သူ့လောက် အသေးစိတ် မရေး မမှတ်ကြပါ။ သို့ကြောင့်ပေလား မပြော တတ်။ စာရေးသူ လက်ဆွဲသေတ္တာဖွင့် သောနံပါတ် မေ့ခြင်း မှအစ၊ ကြွေတည်စက်ရုံတွင် ကြွေရုပ်ကလေးများ ဝယ်ခြင်း အထိ သူ့စာအုပ်တွင် ဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံ ပြန် ရောက်လျှင် ခရီးစဉ်အကြောင်း တစ်ဝကြီး ရေးမည်ဟု စာ

ရေးသူအပါအဝင် အားလုံးသော အဖွဲ့ဝင်တို့ အားခဲယာကြသည်။

သို့သော် ပြန်ရောက်သည်နှင့် အလုပ်စားပွဲတွင် စုပုံနေသော အလုပ်ပုံများအပြင်၊ ရာသီအလိုက် ပေါ်လာသော အလုပ်များကြား၌ နစ်မြုပ်သွားကြသည်။ စာရေးသူဆိုလျှင် မြန်မာ့ရိုးရာ ကျေးလက် အနုပညာပြပွဲကြီးနှင့် စတုတ္ထအကြိမ် လှေသဘင်ပွဲတော်ကြီးတွင် လုံးဝ အချိန်ပါသွား၍ တရုတ်ပြည် ခရီးစဉ်ကို ပြန်မကြည့်အားခဲ့ပါ။ သို့သော် လုပ်သားပြည်သူ့ နေ့စဉ် သတင်းစာတွင် တရုတ်ပြည်ရှိ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်အကြောင်း ဆောင်းပါးနှင့် ဓာတ်ပုံကို ဖတ်ရှုလိုက်ရသောအခါ ကိုလှိုင်ဝင်းတစ်ယောက်တော့ ပဏာမပွဲဦးထွက်လာပြီဟု သိလိုက်ရ၍ သူ့ထံ ဖုန်းဆက်မိသည်။ သည်နောက် လစဉ် မဂ္ဂဇင်းများတွင် သူရေးသော တရုတ်ပြည် ခရီးသွားဆောင်းပါးတို့ကို တွေ့တွေ့နေပါသည်။

စာရေးသူလည်း စာရေးရာတွင် လက်နှေးသူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကိုလှိုင်ဝင်း လောက်တော့ လက်မသွက်ဟု ထင်မိသည်။ အလုပ်များသည့်ကြားက အဖွဲ့ဝင်အားလုံးအနက် သူ့ဆောင်းပါး ပွဲဦးထွက်လာနိုင်သည်မှာ ချီးကျူးစရာပင်။ ထိုတွင် မရပ်သေး။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ခရစ္စမတ်နေ့တွင် စာအုပ်အဖြစ် အပြီးရေးလိုက်ပြန်ပါသည်။ တက္ကသိုလ်မောင်သုလှိုင်၏ ကဗျာနှင့် စာကို ဖတ်ဖူးသူတိုင်း သူ၏စာပေအရည်အသွေးကို အကဲခတ်နိုင်ကြပါလိမ့်မည်။ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး အမှတ်ပေးကြပါဦးဟု မှာလိုပါသည်။

ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ မှာလို့ သည်မှာ တရုတ်-မြန်မာ နှစ်နိုင်ငံသည် ပထဝီဝင်အရ ကျော ခိုင်း နှစ်နိုင်ငံများ (အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများ) ဖြစ်သည့်အပြင် ပျူခေတ်ကတည်းက သံတမန် အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်ခဲ့ ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကုန်သွယ်ရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဘာသာရေး ဆက်ဆံမှုများ တိုးတက်ခဲ့သည်။

သံတမန် အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်ရေး အစဉ်အလာကို ခေတ်အဆက်ဆက်တွင် နှစ်နိုင်ငံတို့ ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ကြသည် မှာ ယနေ့တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ အေဒီ ၈၀၂ နှစ်က ပျူအိမ်ရှေ့ မင်းသား သုနန္ဒာ ဦးဆောင်သော ပျူယဉ်ကျေးမှု အဆို အက ဂီတအဖွဲ့သည် တန်မင်းဆက်ဧကရာဇ်ထံသို့ သွားရောက် ခဲ့သည်။ ပုဂံ နရသီဟပတေ့ မင်း လက်ထက်က ဆရာတော် ရှင်ဒိသာပါမောက္ခ ဦးဆောင်သော ချစ်ကြည်ရေးနှင့် ငြိမ်း ချမ်းရေး မစ်ရှင်အဖွဲ့သည် ဘဲကျင်းမြို့တော်ရှိ ဧကရာဇ် ကူ ဘလိုင်ခန်မင်းကြီးထံသို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ကုန်းဘောင် ဆက် ဘကြီးတော် စစ်ကိုင်းမင်းလက်ထက်တွင် တရုတ်ပြည် ဥတည်မင်းထံမှ သံကြီးများ နေပြည်တော် ရောက်လာ၍ လေ့ပွဲသဘင်ကြီး ခင်း၍ ဂုဏ်ပြုညွှတ်ခွင့်ပြုနောက် သံတော်တို့ အပြန်၊ မြန်မာသံအဖွဲ့ကို ဘဲကျင်းသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ဤကား နှစ်နိုင်ငံ သံတမန်ဖလှယ်ရေးသမိုင်းမှ ထင်ရှားသော သာဓက အချို့ ပင် ဖြစ်သည်။

ဤစာရေးသူကိုယ်တိုင် ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ်လ များက နိုင်ငံတော်၏ တာဝန်ပေး စေလွှတ်ချက်အရ ယဉ်

ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန၊ အနုပညာဦးစီးဌာနမှ အဆိုအက ဂီတ
ပညာရှင် ၄၀ ကျော် ပါဝင်သော ယဉ်ကျေးမှု အဖွဲ့ကို
ခေါင်းဆောင်၍ တရုတ်ပြည်ကြီးသို့ ချစ်ကြည်ရေးခရီး သွား
ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဘဲကျင်းမြို့တော်ရှိ ယိုးရိခေါ် ချစ်ကြည်
ရေး ဇာတ်ရုံကြီး၌ ပဲ့ချီပေါင်း ၅ ချီ ကပြရာ ညဉ့်စဉ် တရုတ်
ခေါင်းဆောင်ကြီးတို့ ကြွရောက် အားပေးကြပြီး၊ ဆီမီးခွက်
အက၊ ထမီနားခတ်အက၊ ပျောအက၊ ရုပ်သေးနှင့်လူ ယဉ်
ပြိုင်အကတို့ကို ခေါင်းဆောင်ကြီးတို့ အထူးနှစ်သက်ကြောင်း
သိခဲ့ရသည်။

တရုတ်-မြန်မာ နှစ်နိုင်ငံတို့၏ဆက်ဆံရေးကို သမိုင်းစဉ်လာ
အရ ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ကြသည့်အတိုင်း ယခုလည်း အပြန်
အလှန် သံတမန် ဆက်ဆံရေးသာမက ကုန်သွယ်ရေး၊ ဘာသာ
ရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ စာပေ၊ အားကစား၊ ကျန်းမာရေး၊
ဖွံ့ဖြိုးရေးတို့ကိုအဘက်ဘက်တွင် အရှိန်အဟုန်နှင့်ဆက်ဆံလာခဲ့
သည်။

မြန်မာ-စာရေးဆရာများနှင့် တရုတ်စာရေးဆရာများကို
အပြန်အလှန် စေလွှတ်ပြီး၊ အချင်းချင်းတို့သည် စာပေ
အကြောင်း လေ့လာကြ၍ စာနယ်ဇင်းများတွင် ရေးသား
ဖော်ပြကြသောကြောင့် နှစ်နိုင်ငံရှိ ပြည်သူလူထုတို့သည်
တစ်နိုင်ငံ အကြောင်း တစ်နိုင်ငံက၊ တစ်ဦး အကြောင်း
တစ်ဦးဆီ ပို၍ သိကျွမ်းလာကြပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပေါက်

ဖော်-မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးသမိုင်းကို ပိုမို ခိုင်မြဲ တိုးတက်လာ စေပါသည်။

တက္ကသိုလ် မောင်သူလှိုင်၏ “တရုတ်ပြည်ရှိ ဗုဒ္ဓစွယ်တော် နှင့် စာပေ ချစ်ကြည်ရေးခရီး မှတ်တိုင်များ” စာအုပ်သည် ပေါက်ဖော်-မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေး သမိုင်းတွင် အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါက မှားမည်မထင်ပါ။

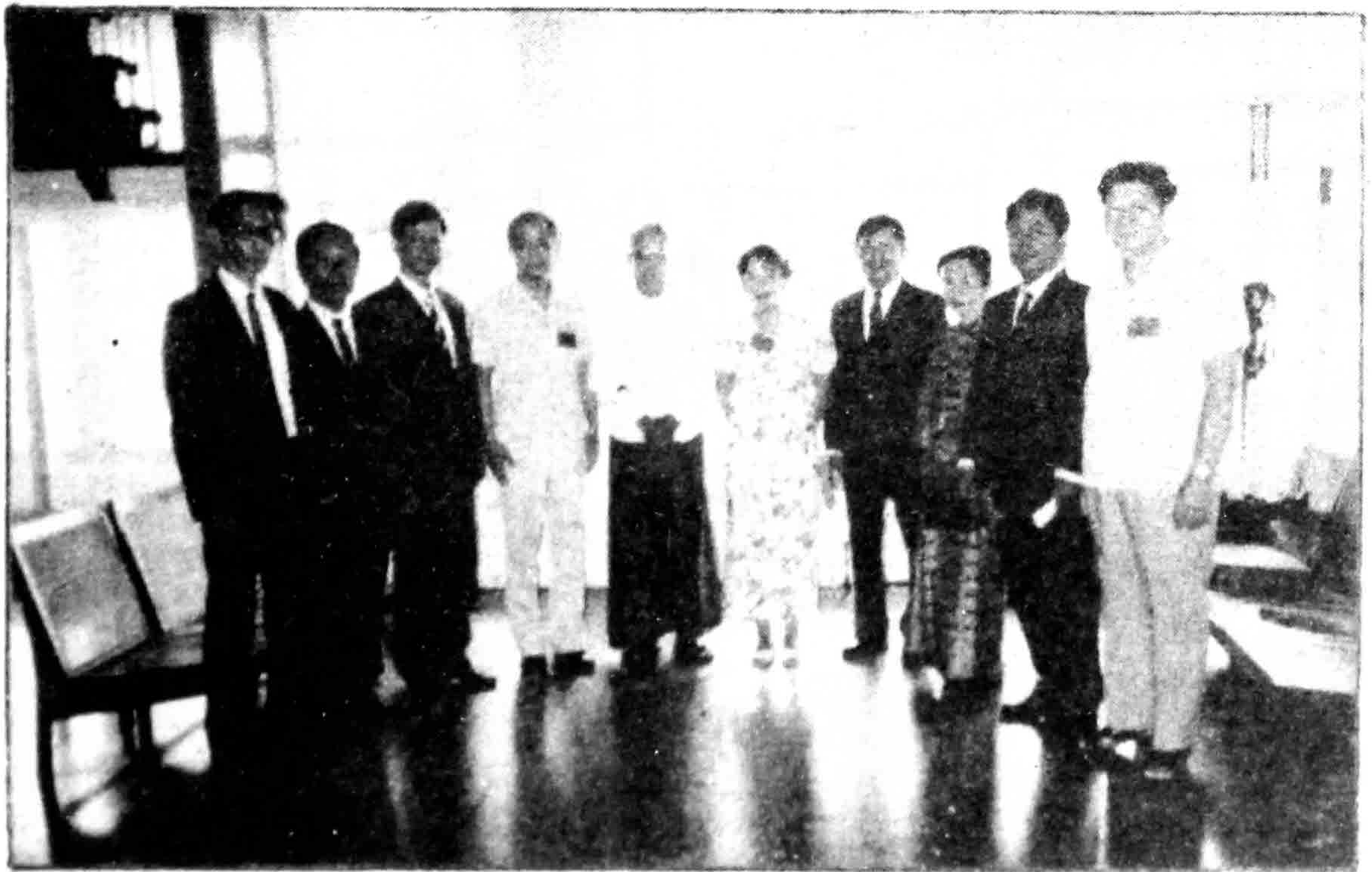
ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်

၂-၃-၁၉၉၃

တရုတ်ပြည်ရှိ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်
နှင့်
စာပေချစ်ကြည်ရေး ခရီးမှတ်တိုင်များ
စာအုပ်မှတ်တမ်း ခါတ်ပုံများ

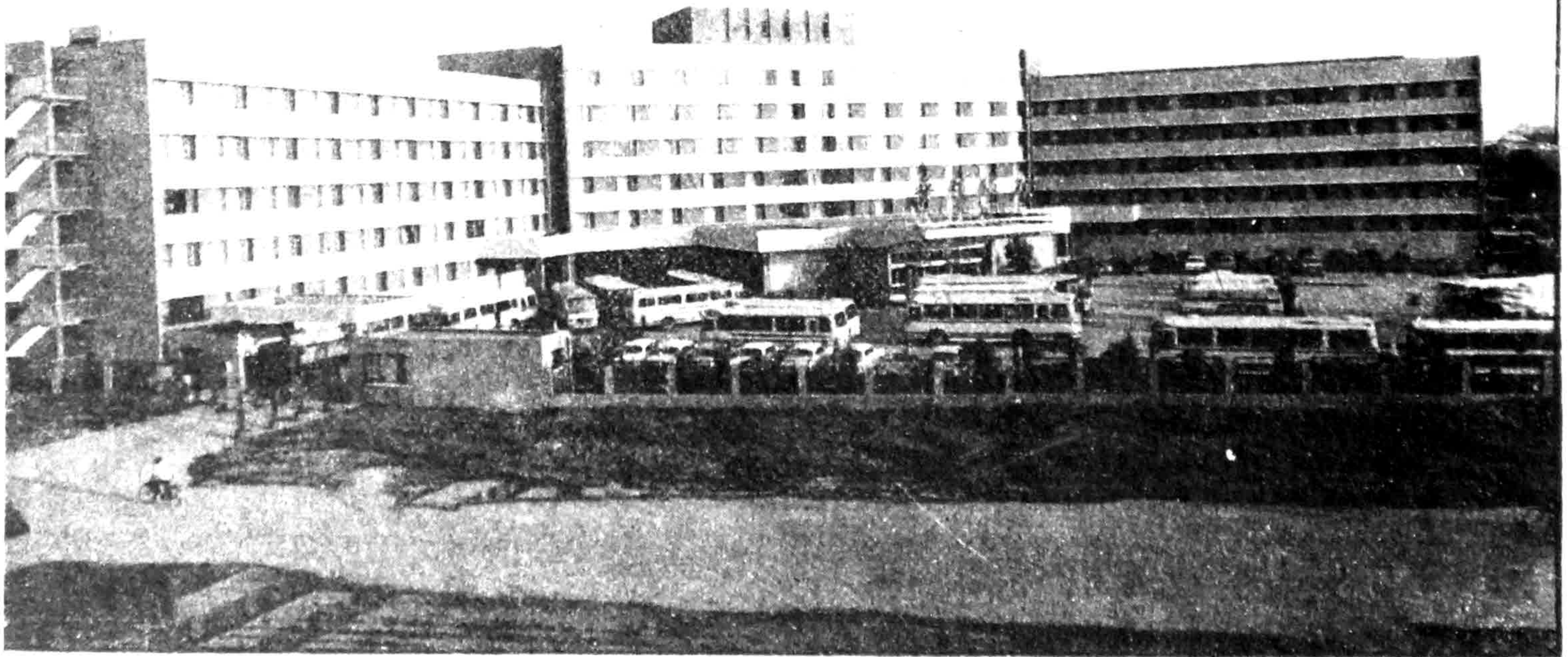
အခန်း (၁)

၁။ ခရီးစဉ်သို့ လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသူများ (ဝဲမှယာ - ဦးတေဇာလှိုင်၊
ဖျဉ်းမနား မောင်နီသင်း၊ ဦးမောင်ဝင်း၊ တရုတ်သံရုံး အရာရှိ၊ ဦးစိုး
ညွန့် (ဒုတိယဝန်ကြီး ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန)၊ ဒေါက်တာ ခင်
မောင်ညွန့်၊ ဤမိသားစုဝင်၊ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်၊ ဒေါက်တာ
ခင်မောင်ညွန့်၊ ဤဇနီး၊ စာရေးသူ၊ တရုတ်သံရုံး အရာရှိ)

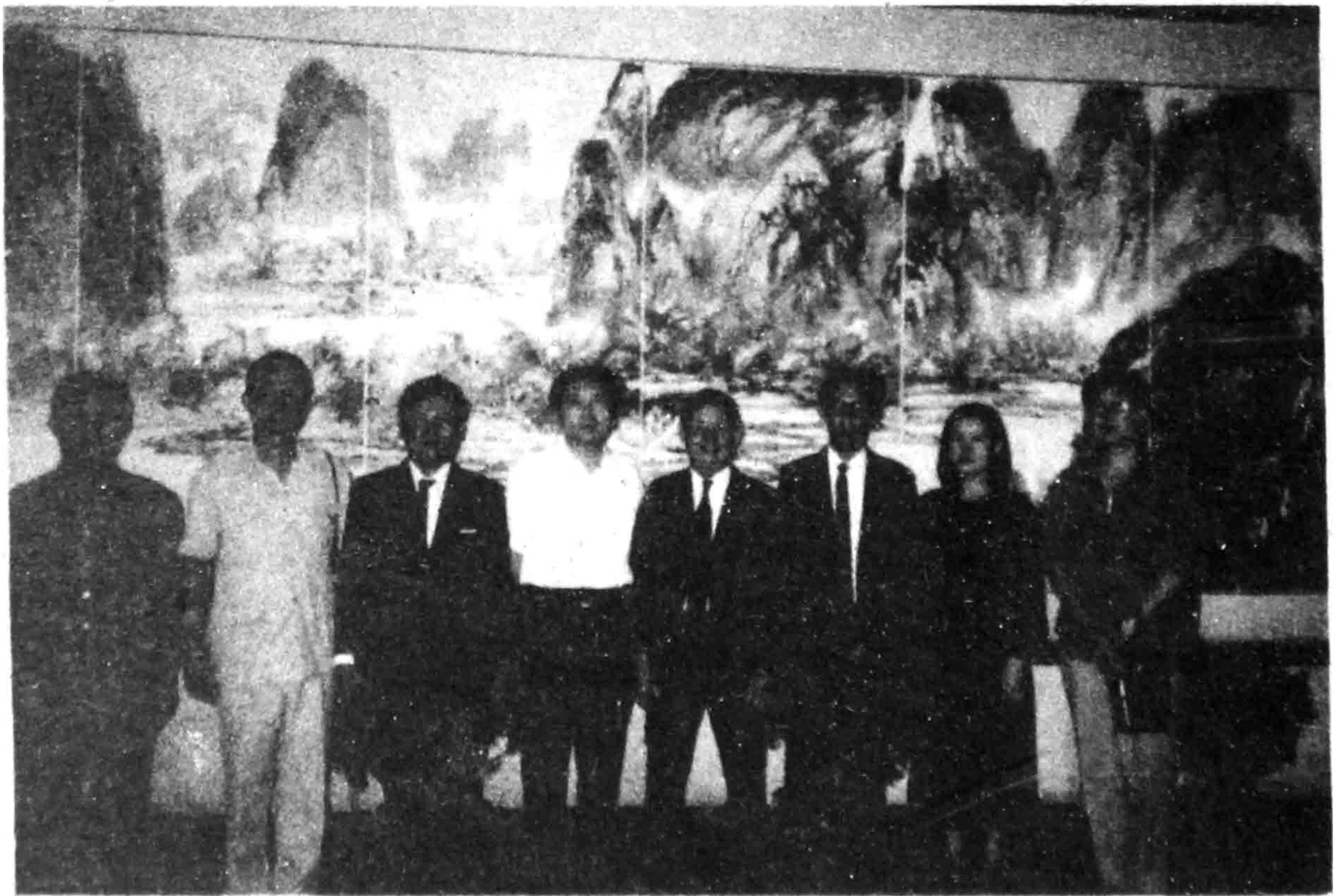
၂။ ခရီးစဉ်အစ

၃။ စာရေးသူတို့တည်းခိုခဲ့ရသည့် ပီကင်းမြို့တော်ရှိ
ဟွာနူးဟိုတယ်

၄။ ဟွာဒူးဟိုတယ်တွင်ပထမည (အလယ်လူမှာ
ပါမောက္ခမစ္စတာစီကျင့်ခိုင် ဖြစ်ပါသည်။)

၅။ ပီကင်းမြို့ သံနှင့်သံမဏိစက်ရုံတွင် အမှတ်တရ (ဝဲမှယာ -
ပျဉ်းမနားမောင်နီသင်း၊ ဦးမောင်ဝင်း၊ စာရေးသူ၊ စက်ရုံမှ အုပ်
ချုပ်ရေးမှူး၊ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်၊ ဦးတေဇာလှိုင်၊ စက်ရုံမှ
ဝန်ထမ်း၊ ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိ မစ္စတာ နျူဘိုဂို) ။

၆။ ပီကင်းမြို့ သံနှင့်သံမဏိစက်ရုံ ဝန်ထမ်းရိပ်သာ
ကလေးဥယျာဉ်ကျောင်းမှ(၆)နှစ်ဝန်းကျင် အရွယ်
မိန်းကလေးငယ်လေးများ၏ သံစုံတီးဝိုင်း။

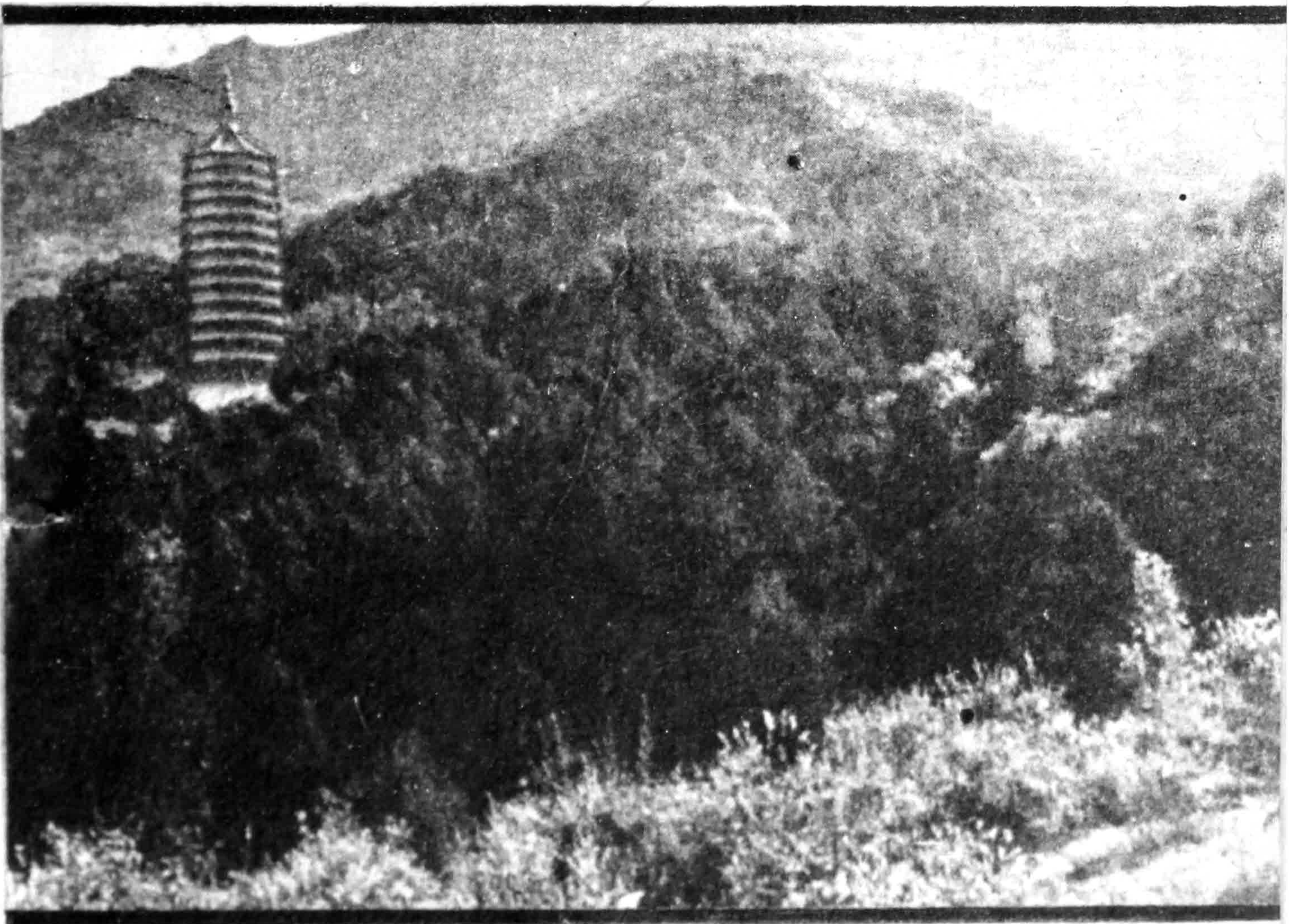

၇။ လူကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်စွာ ဒရမ်ကို
တီးခတ်နေသော(၆)နှစ်ရွယ် သမီးငယ်လေး။

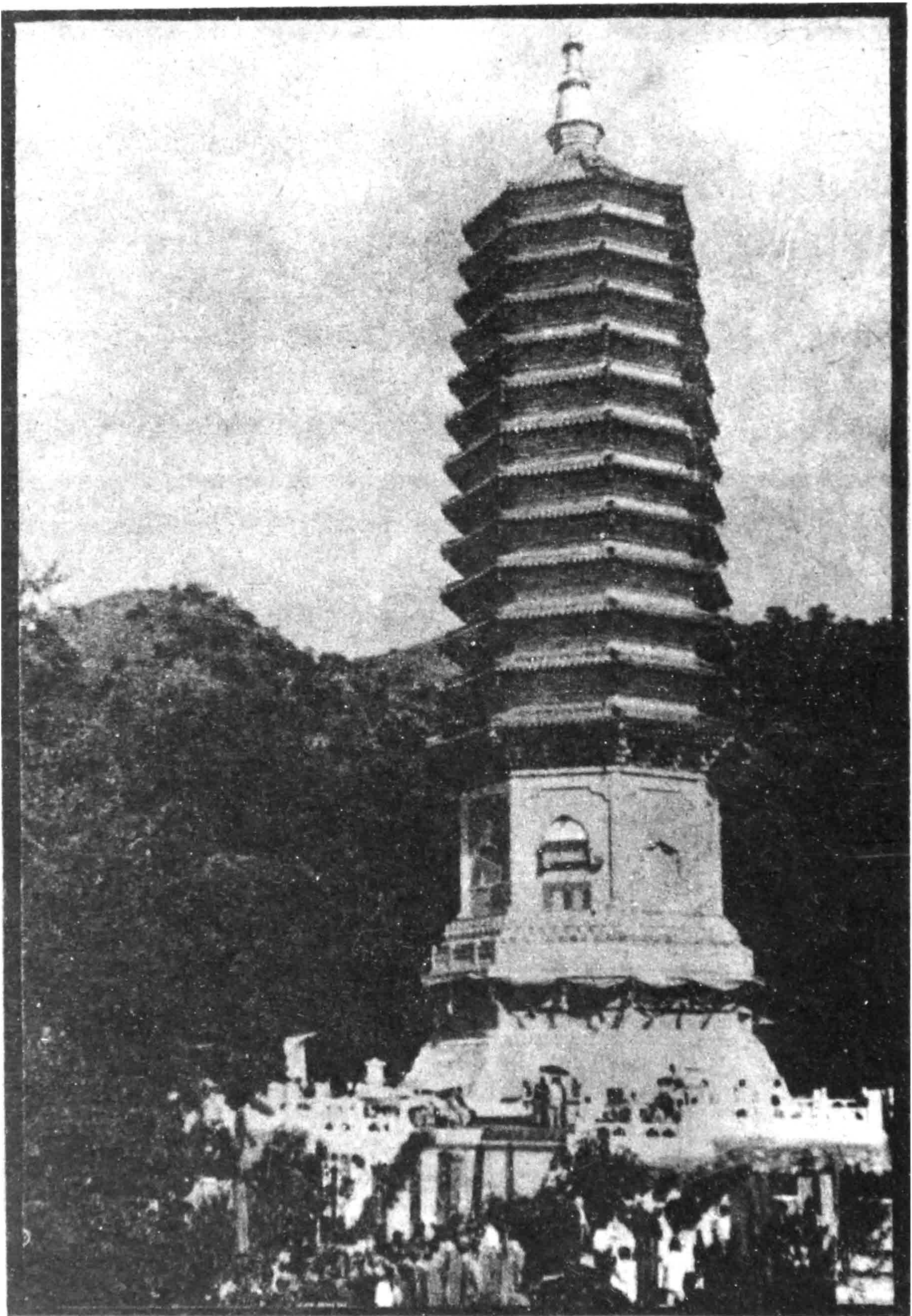
၈။ ဒရမ်တီးသူ
သမီးငယ်နှင့်
သူ၏ နည်းပြဆရာမ။

အခန်း (၃)

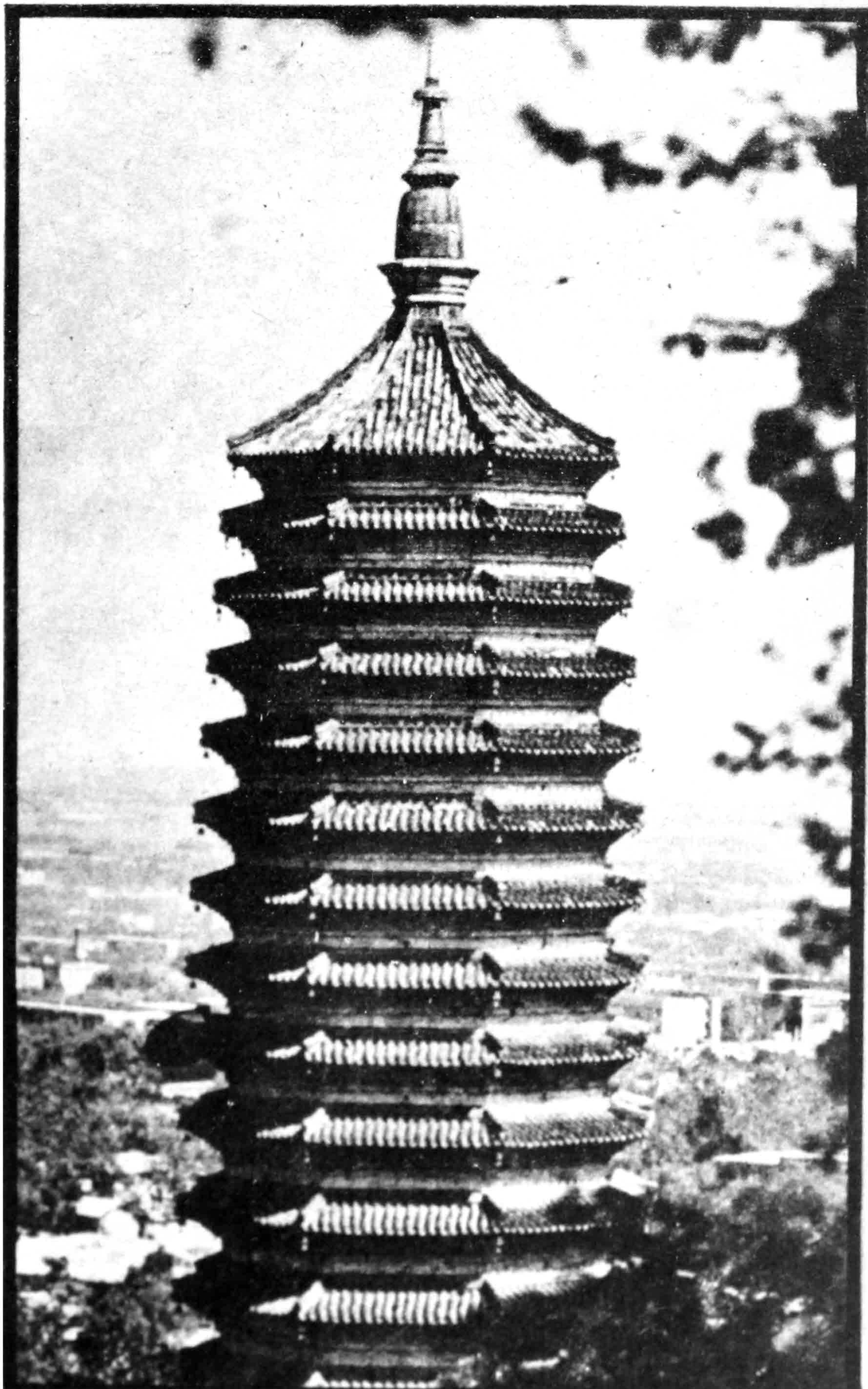

၉။ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကိန်းဝပ်ရာ ကျောက်ရှန်စေတီ
အားအဝေးမှ လှမ်း၍ ဖူးတွေ့ရစဉ် ။

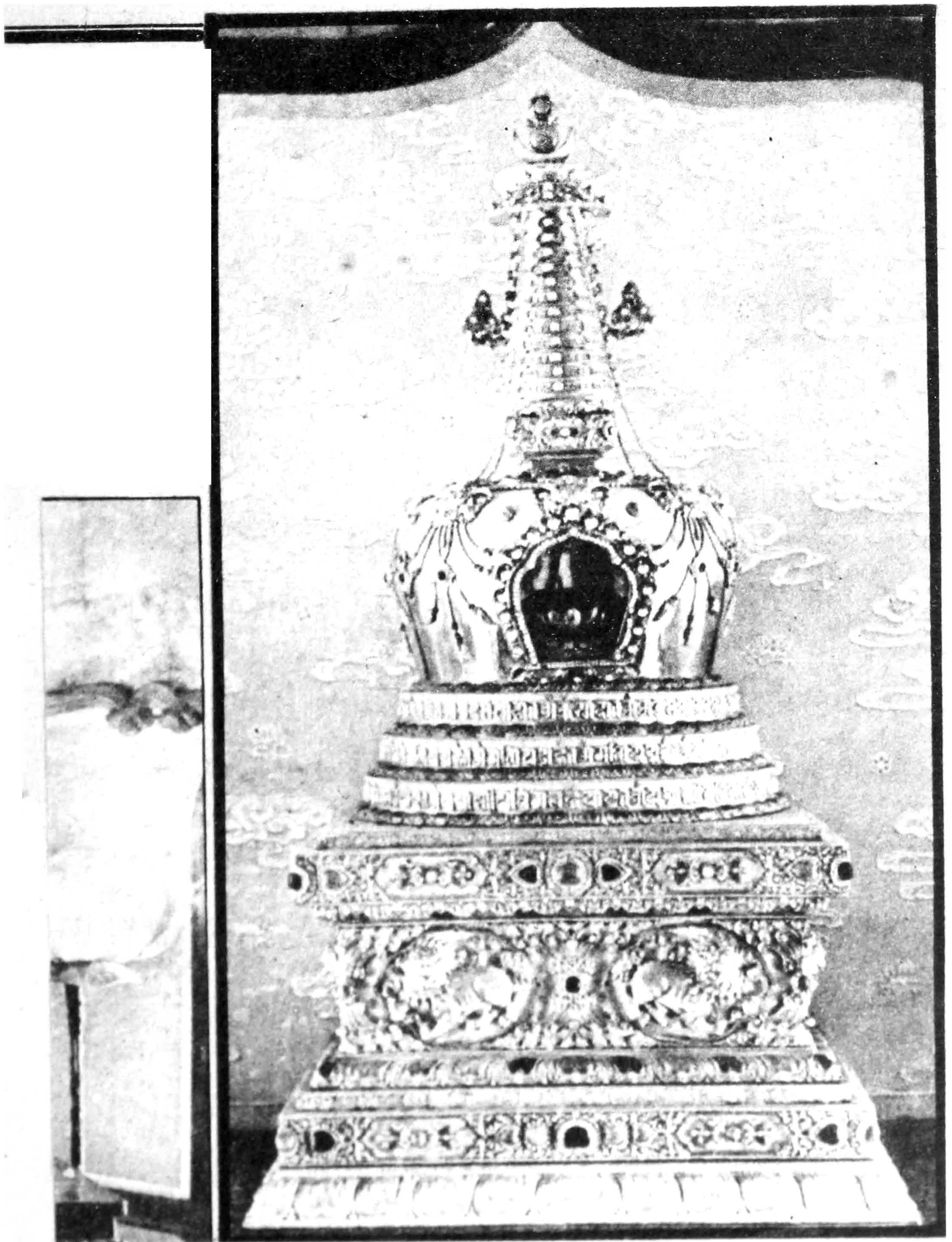
၁၀။ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကိန်းဝပ်ရာ ကျောက်ရှန်.စေတီတော်
ဖွင့်လှစ်ပွဲ အခမ်းအနားကို ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၂၅)
ရက်နေ့တွင် စည်ကားသိုက် မြိုက်စွာ ကျင်းပစဉ် ။

၁၁။ ကျောက်ရှန်စေတီတော်ကို အနီးကပ်ဖူးတွေ့ရစဉ်။

၁၂။ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကိန်းဝပ်ရာ ရွှေစေတီကို
ကြာငုံလေးပွင့်ဖြင့် ပူဇော်ထားစဉ်။

၁၃။ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကိန်းဝပ်စံပယ်ရာရွှေစေတီတော်။

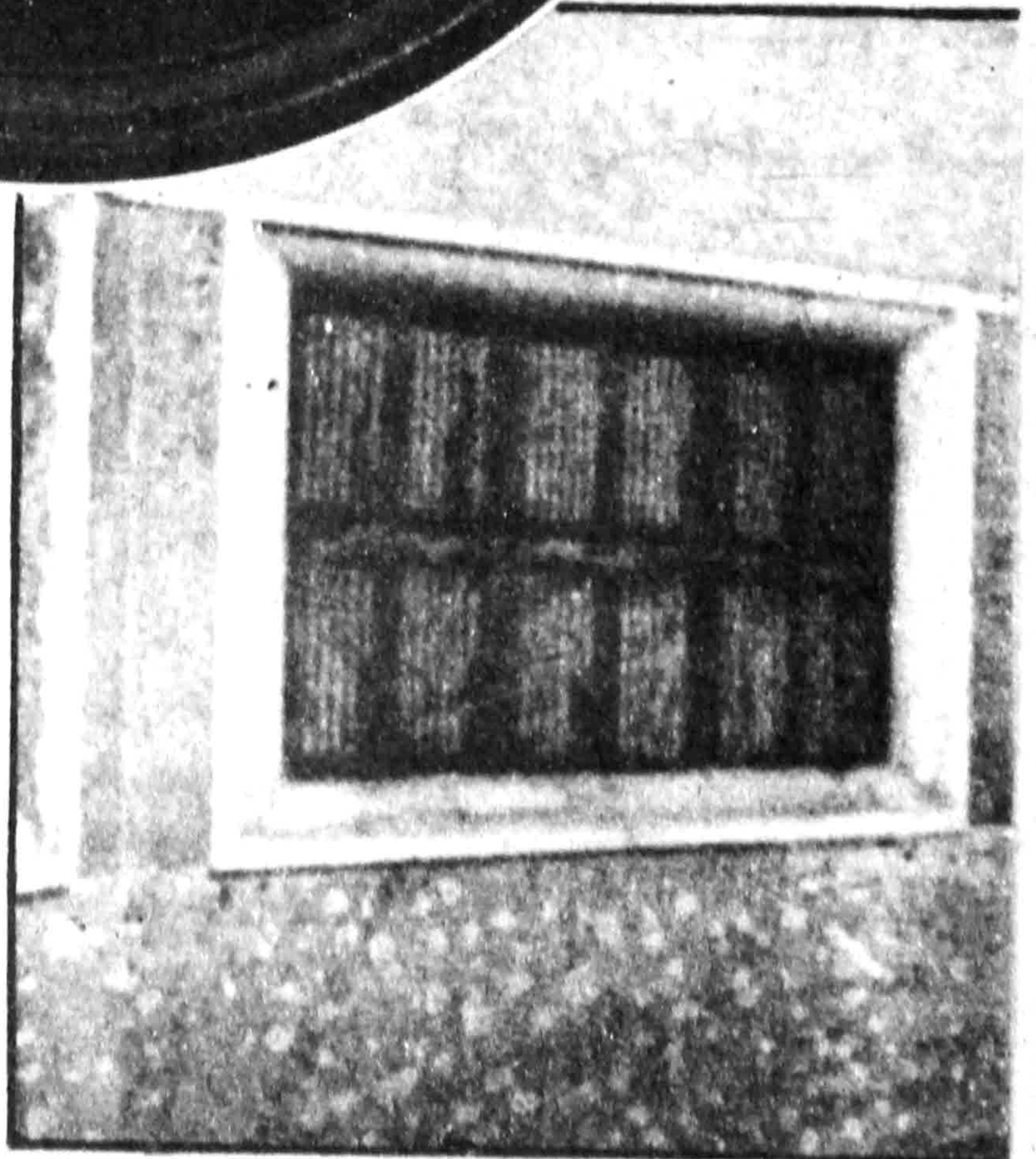
၁၄။ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကိုအနီးကပ်ဖူးတွေ့ရစဉ်။

၁၅။ ရွှေစေတီ၏ ပလ္လင်တော်တွင် ထွင်းထုထားသော ရွှေရောင်ခြင်သန့်ရုပ်တုများ။

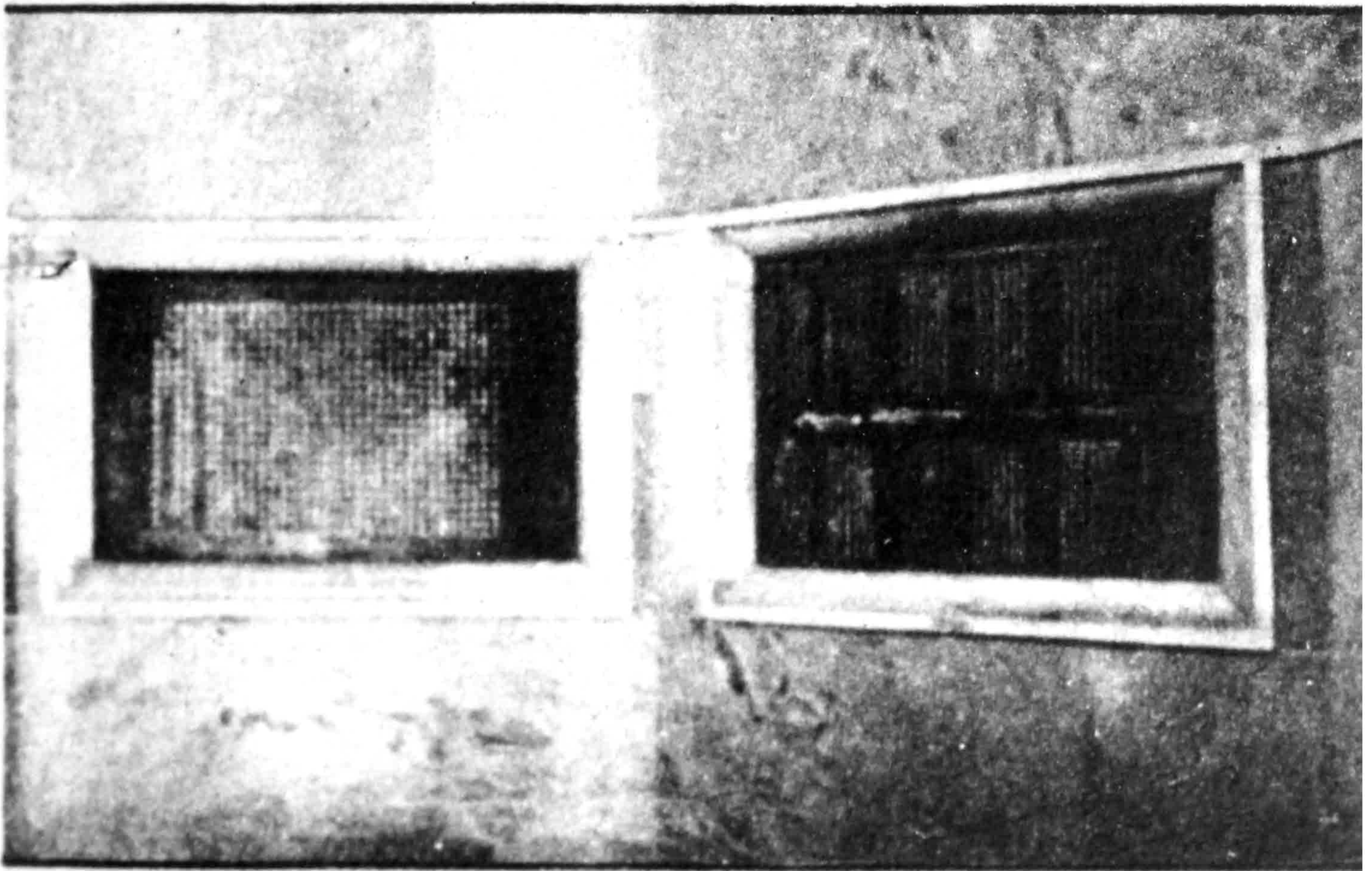

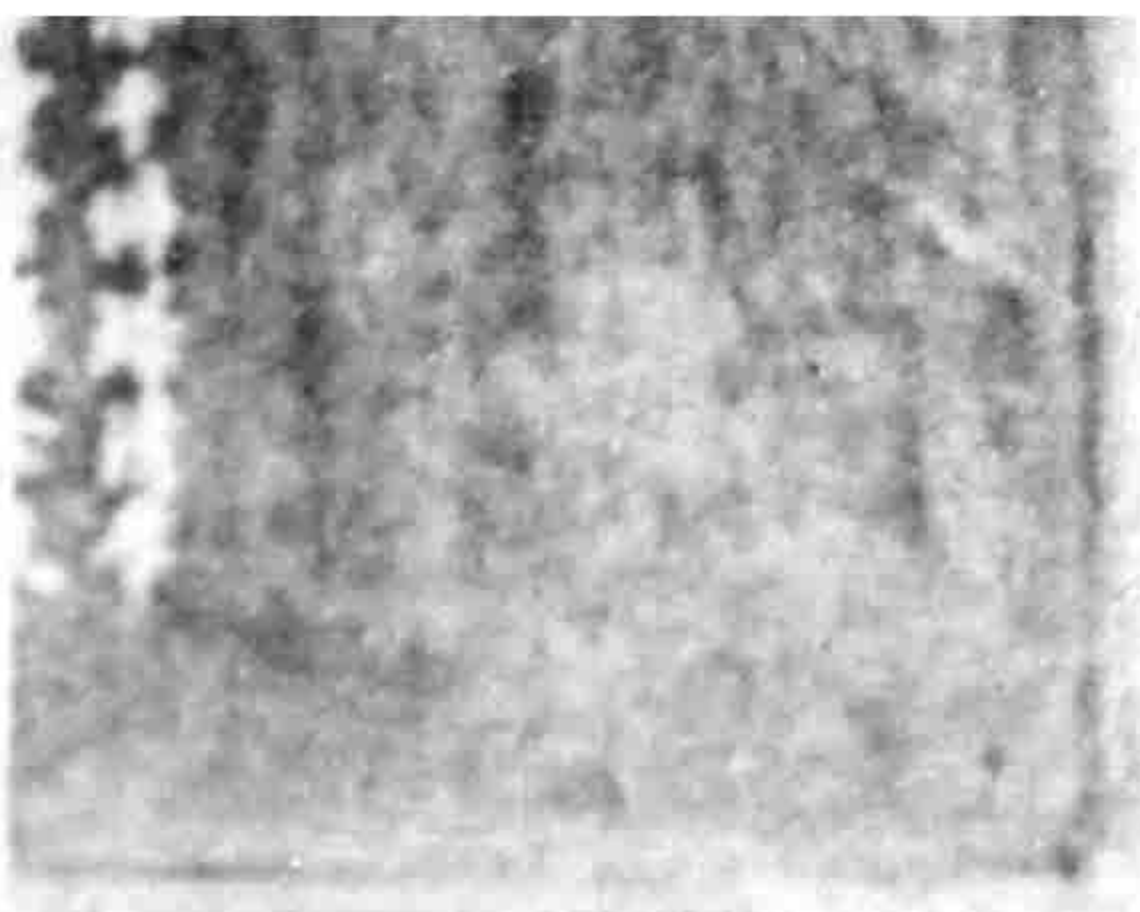

၁၆။ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်
 ကိန်းဝပ်ရာ
 အထက်မျက်နှာကျက်တွင်
 ထုထွင်းထားသော
 ရွှေရောင်မြွေနှစ်ပါးရုပ်များကို
 တွေ့ရစဉ်။

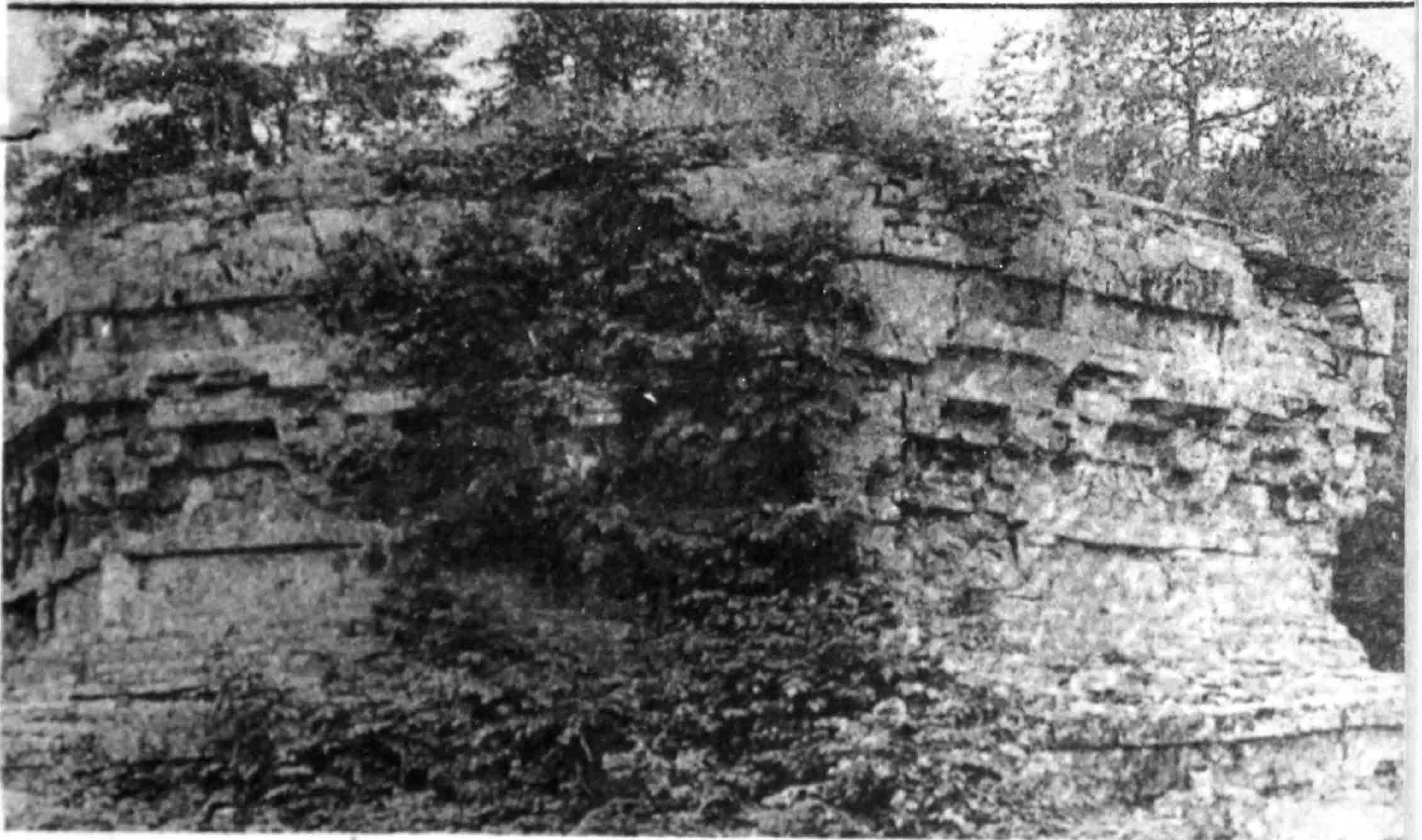

၁၇။ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကိန်းဝပ်ရာ ကျောက်ရှန်စေတီတော်
ပြန်လည်တည်ဆောက်မှုမှတ်တမ်းကိုခန်းဆောင်နံရံ
များအတွင်း ရေးထိုးမြှုပ်နှံထားသည်ကိုတွေ့ရစဉ်။

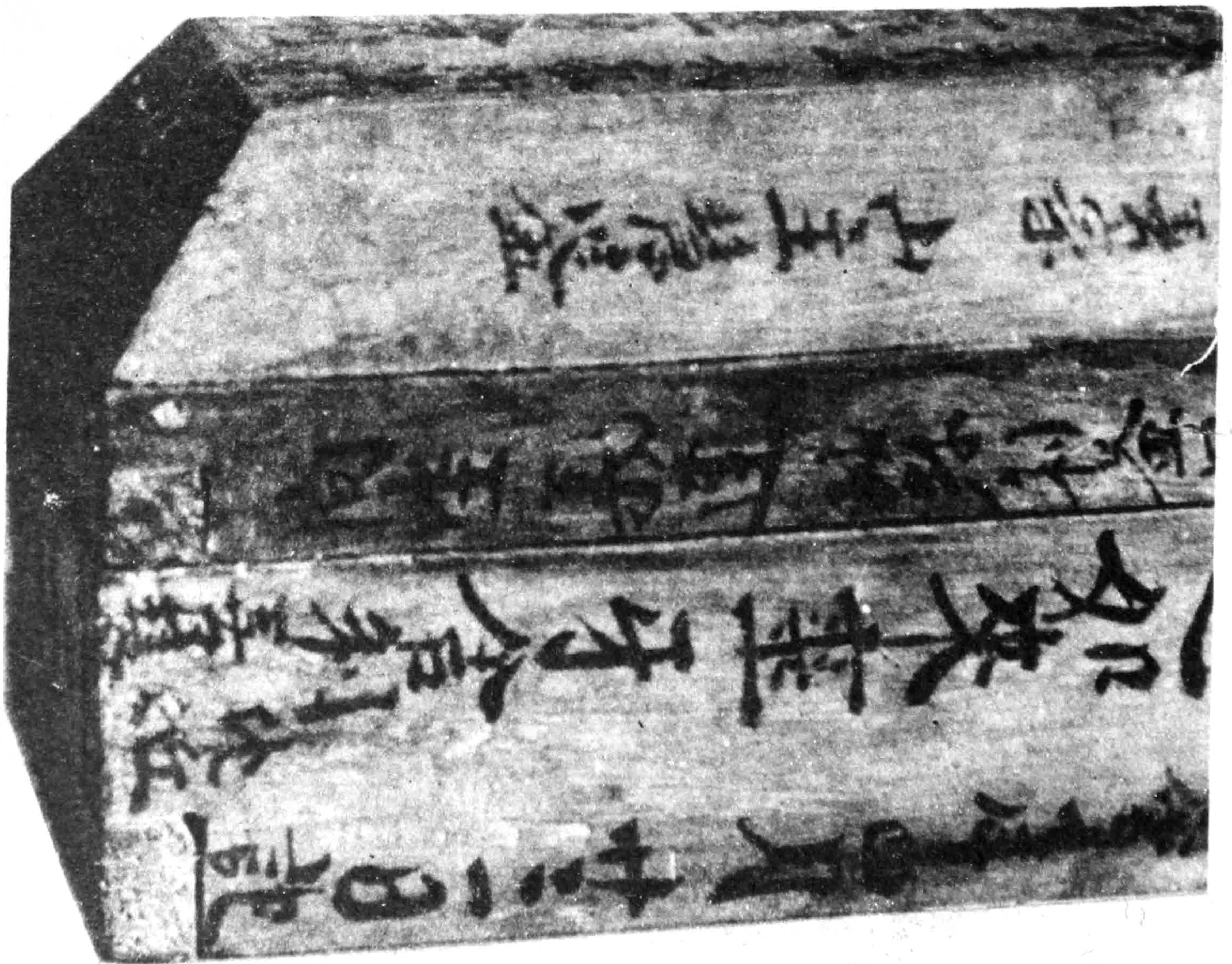

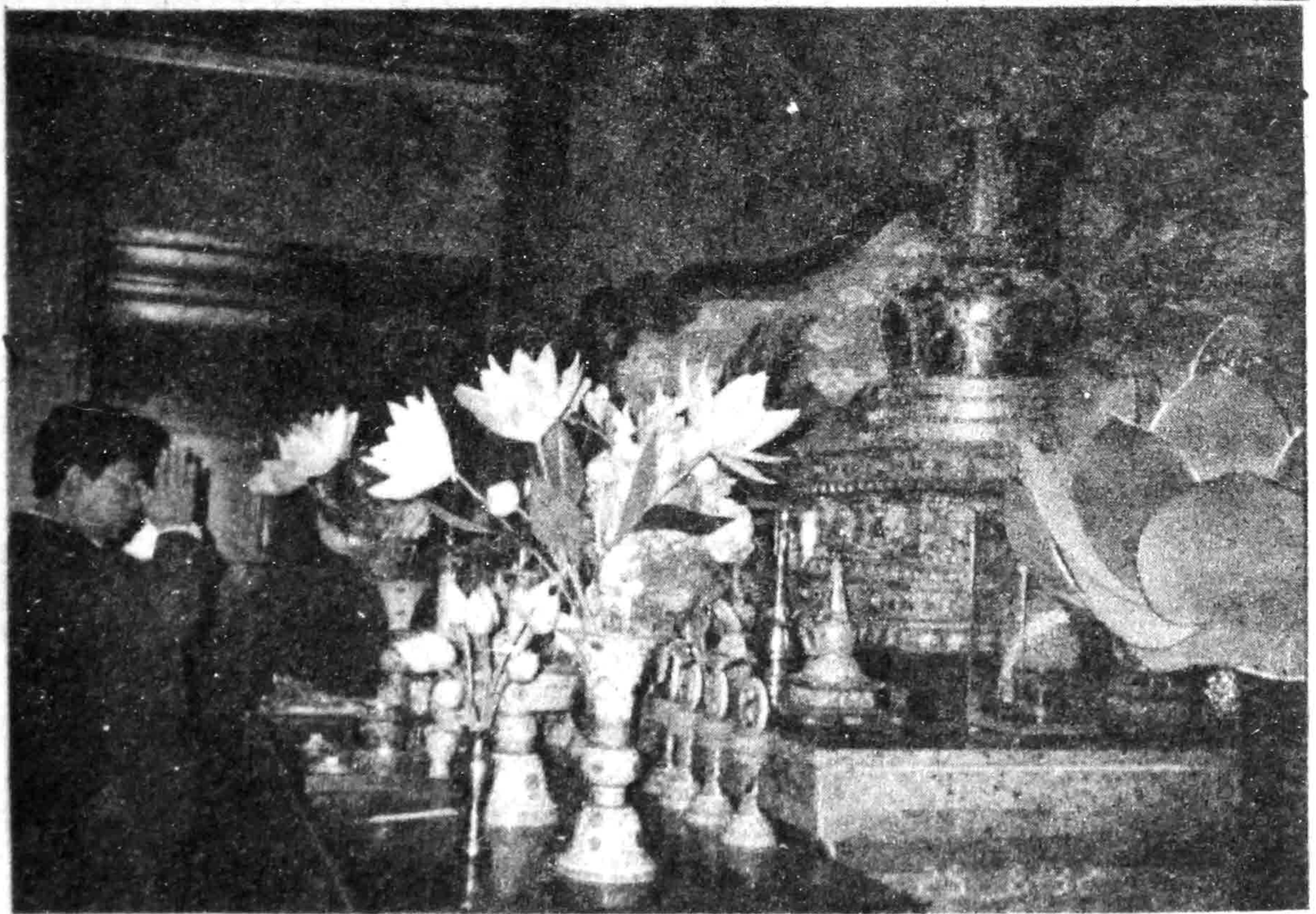

၁၉။ လျောင်မင်းဆက်လက်ထက် ၁၀၇၁ ခုနှစ်က တည်ထားခဲ့သော
ဗုဒ္ဓစွယ်တော် ကိန်းဝပ်ရာ ကျောက်ရှန်၊ စေတီတော်သည် ၁၉၀၀
ပြည့်နှစ်တွင် နယ်ချဲ့ရှစ်နိုင်ငံ၏ ကျူးကျော်ဖျက်ဆီးမှုကြောင့်
ပြိုကျပျက်စီးခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ ပျက်စီးပြီးနောက် ကျန်ရှိသော
စေတီတော်အောက် ခြေပစ္စယကို ဤသို့ တွေ့ရစဉ်။

၂၀။ ပျက်စီးပြိုကျခဲ့သော မူလစေတီတော်၏ အောက်ခြေ
ပစ္စယံအတွင်းမှ မပျက်မစီးတွေ့ရှိရသော ဗုဒ္ဓစွယ်တော်
ကိန်းဝပ်ရာ နံ့သာ သေတ္တာငယ်ကို တွေ့ရစဉ် ။

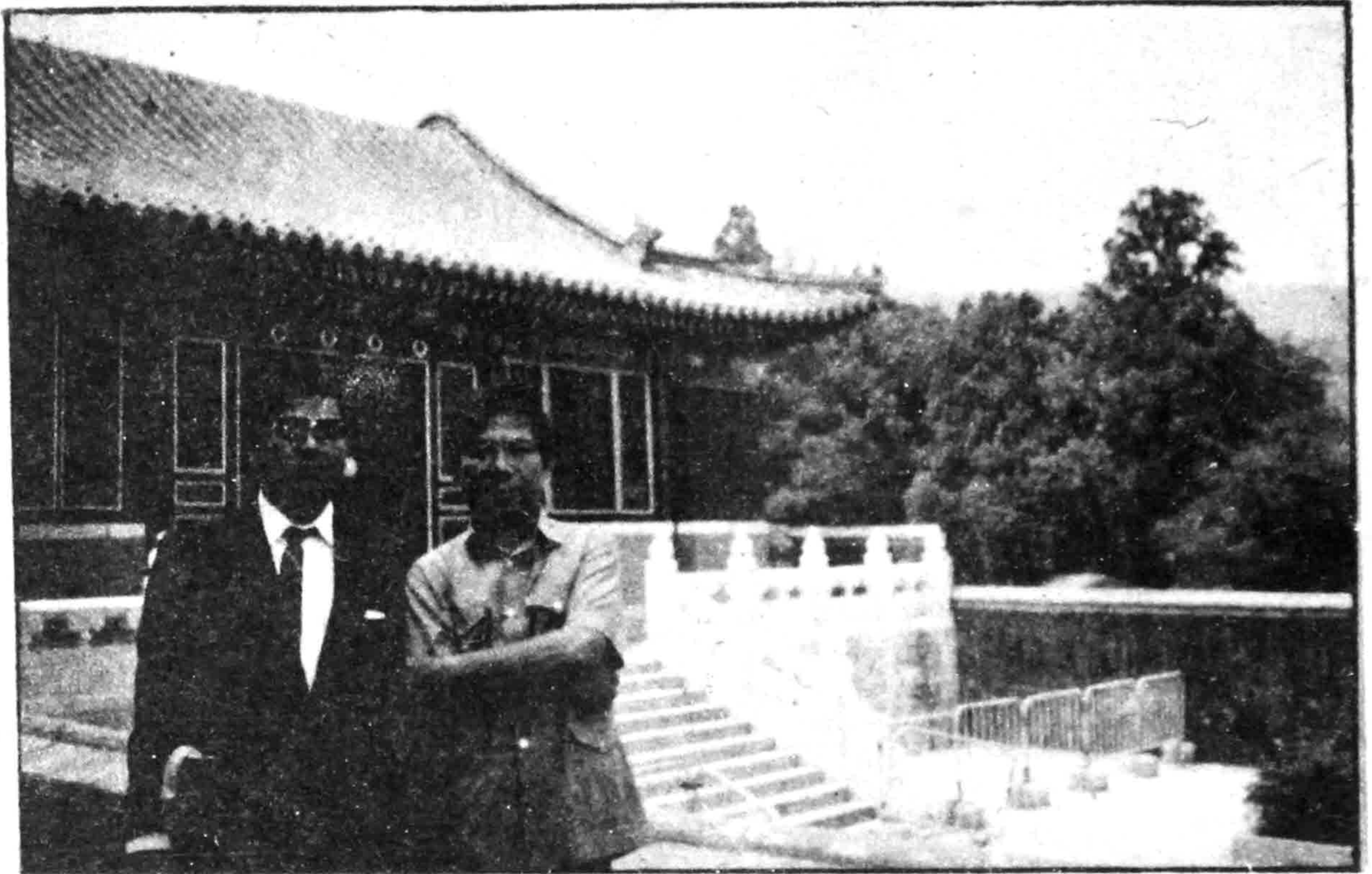

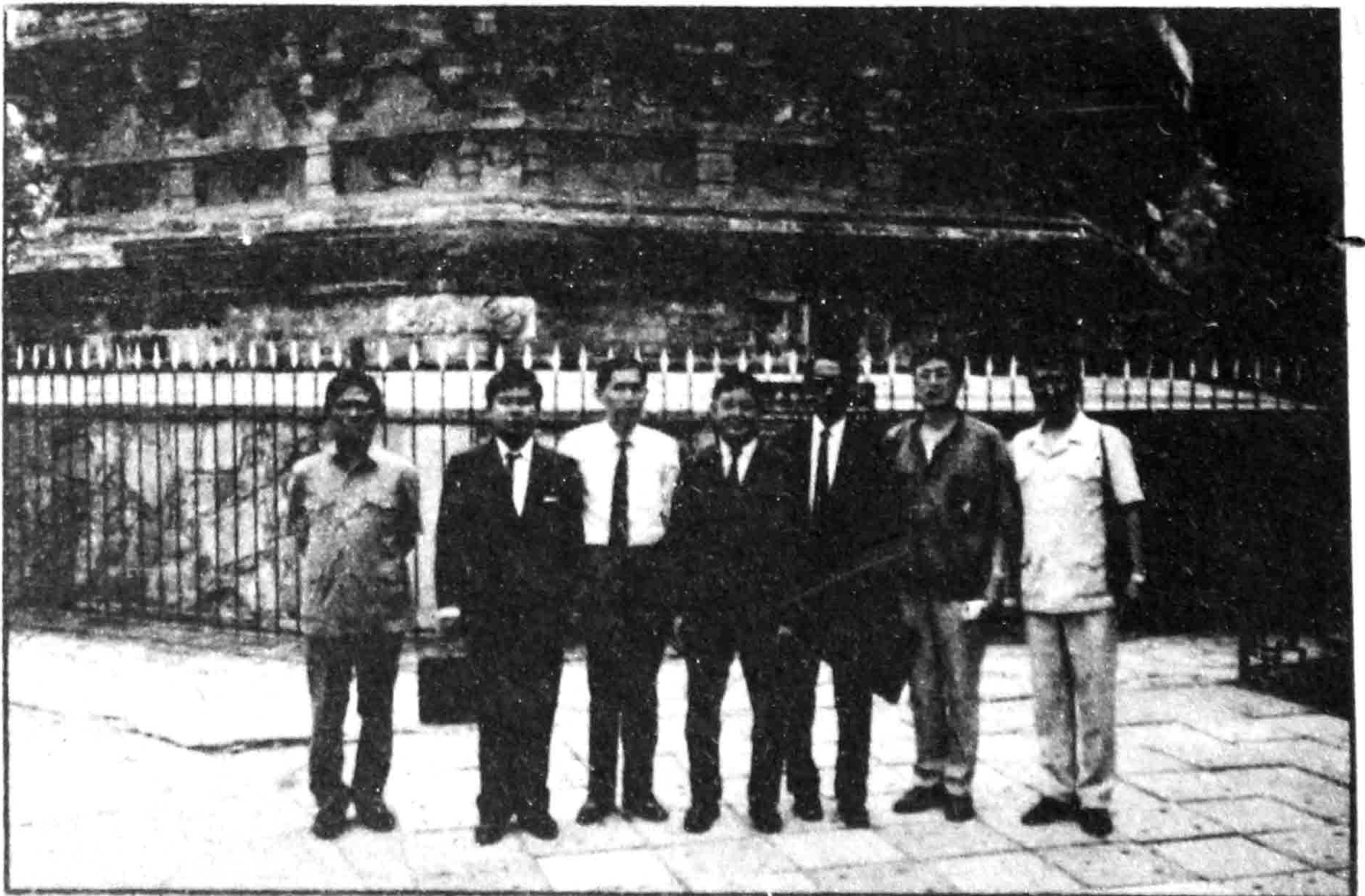
၂၁။ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကို ဖူးမျှော်ခွင့်ရခဲ့ခြင်း။

၂၂။ ကျောက်ရှန်စေတီတော်တည်ထားရာ လင်ကွန်းဘုန်း
တော်ကြီးကျောင်း၏ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုရား
"တိုင်ယွမ်" ကို အဖွဲ့ဝင်များ ဖူးတွေ့နေကြစဉ်။

၂၃။ ကျောက်ရှန်.စေတီတော် ရင်ပြင်ပေါ်သို့ အတက်မုခ်ဦးအနီး
စာရေးသူနှင့် ပျဉ်းမနားမောင်နီသင်းတို့၏ အမှတ်တရ။

၂၄။ မူလကျောက်ရှန်.စေတီ၏ မပျက်မယွင်းကျန်ရှိခဲ့သော
အောက်ပစ္စယံအနီး အဖွဲ့ဝင်များ ဤသို့ အမှတ်တရ။

၂၅။ ကျောက်ရှန်.စေတီတော်ရင်ပြင်ပေါ်
သို့.အတက်ကျောက်လှေကားကြီး။

၂၆။ သံအမတ်ကြီးဦးတင်အောင်ထွန်းအား
သွားရောက် ဂါရဝ ပြုခဲ့ကြစဉ်။

အခန်း (၄)

၂၇။ ပီကင်းမြို့တော်ရှိတီယန်အန်မင်ရင်ပြင်တွင် ဤသို့
အမှတ်တရ (ဝဲမှ ယာ - ဦးတေဇာလှိုင်၊ ပျဉ်းမနား
မောင်နီသင်း၊ ပါမောက္ခမစ္စတာစိကျင့်ခိုင်၊ ဒေါက်တာ
ခင်မောင်ညွန့်၊ ဦးမောင်ဝင်း၊ စာရေးသူ) ။

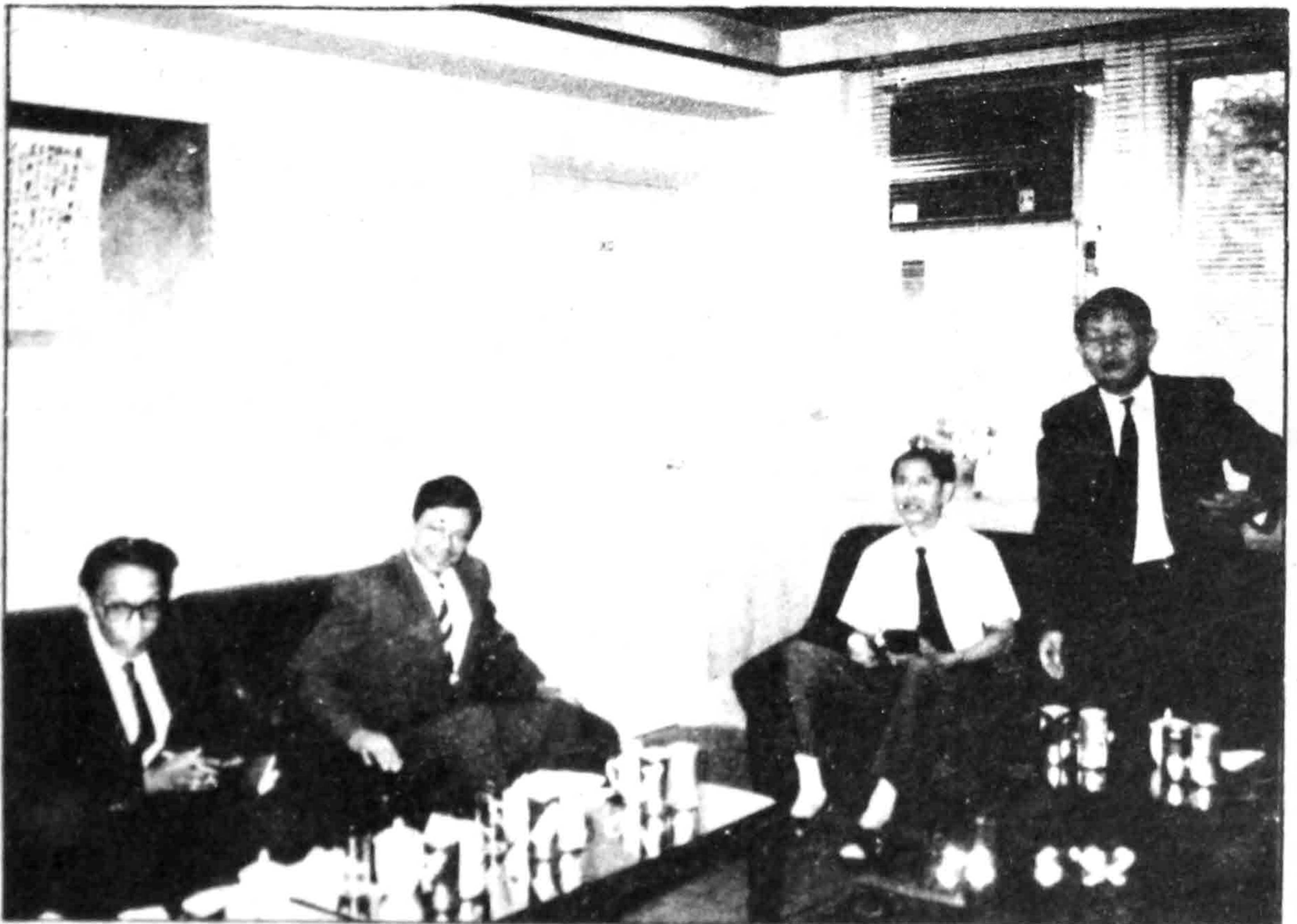
၂၈။ (၁၄) ရာစုနှစ်က ရှေးဟောင်းနန်းတော် အတွင်းမှ နန်းဆောင်ကြီးတစ်ဆောင်။

၂၉။ (၁၄) ရာစုနှစ် ရှေးဟောင်းနန်းတော်အတွင်းရှိ ဆောင်း
ရာသီနန်းဆောင်များအနီး၌ သို့ အမှတ်တရ။

၃၀။ ပါမောက္ခမစ္စတာ စီကျင့်ခိုင်၏ နေအိမ်တွင် ဖရဲသီးနှင့် ရာသီထွက်သီးနှံများ စားသောက်ရင်းအမှတ်တရ(ယာမှဒုတိယလူမှာ မစ္စတာ စီကျင့်ခိုင်၏ သမီးဖြစ်ပါသည်။)

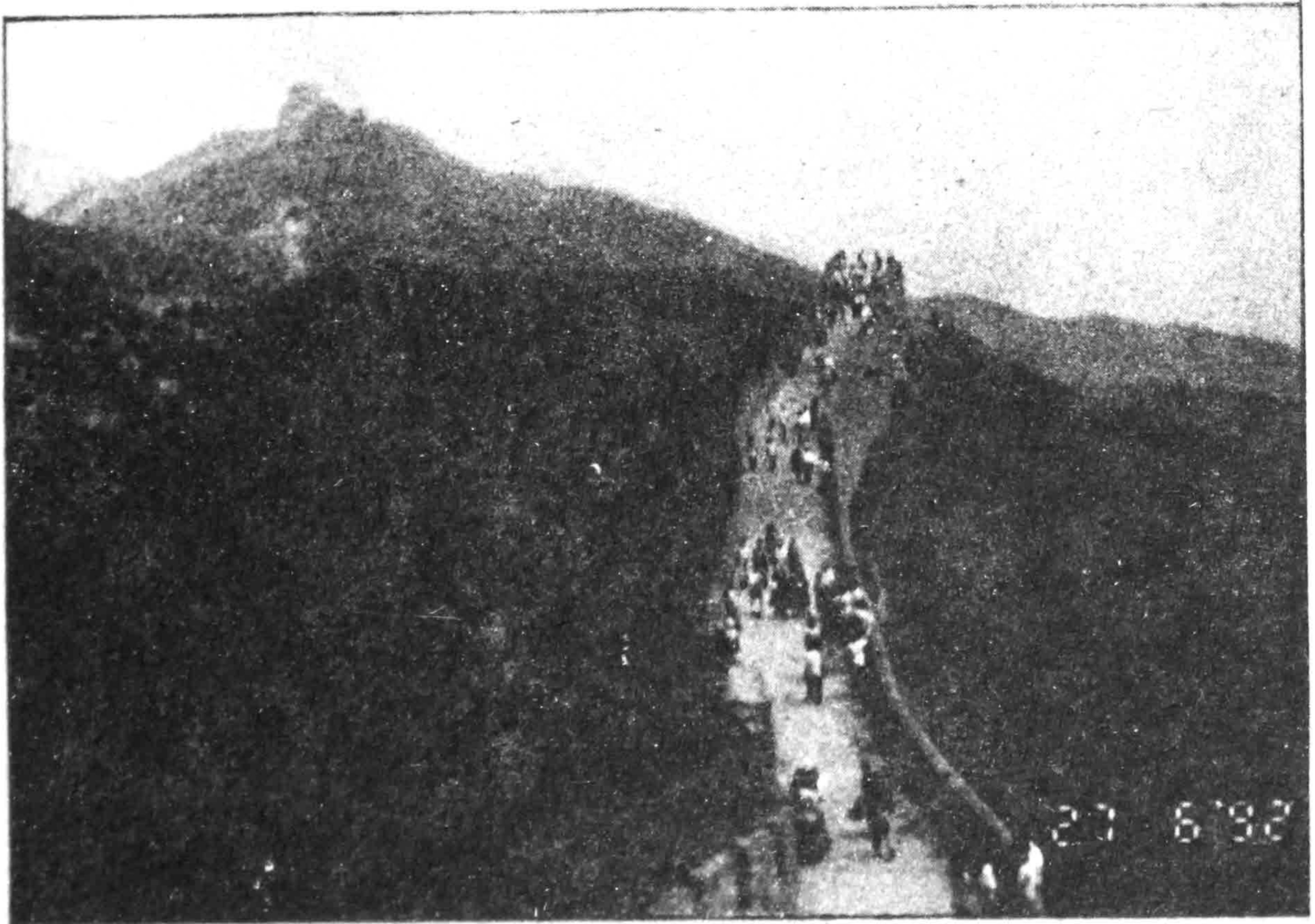

၃၁။ ပီကင်းမြို့စာရေးဆရာအသင်းနှင့် ဤသို့ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာ အမှတ်တရစာပေရေးရာ များဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ (ဝဲမှယာ - ဦးတေဇာလှိုင်၊ ဦးမောင်ဝင်း၊မစ္စတာ စီကျင့်ခိုင်၊ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်။)

၃၂။ စာပေဆွေးနွေးပွဲတွင် ပီကင်းစာရေးဆရာအသင်းဘက်မှ
တက်ရောက်လာကြသူများ အချို့
(ဝဲမှယာ - တရုတ်စာရေးဆရာမ ကျန်းခန့်ခန့်၊
မစ္စတာစီရင်း၊ ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိ နျူဘိုဂို)။

အခန်း (၅)

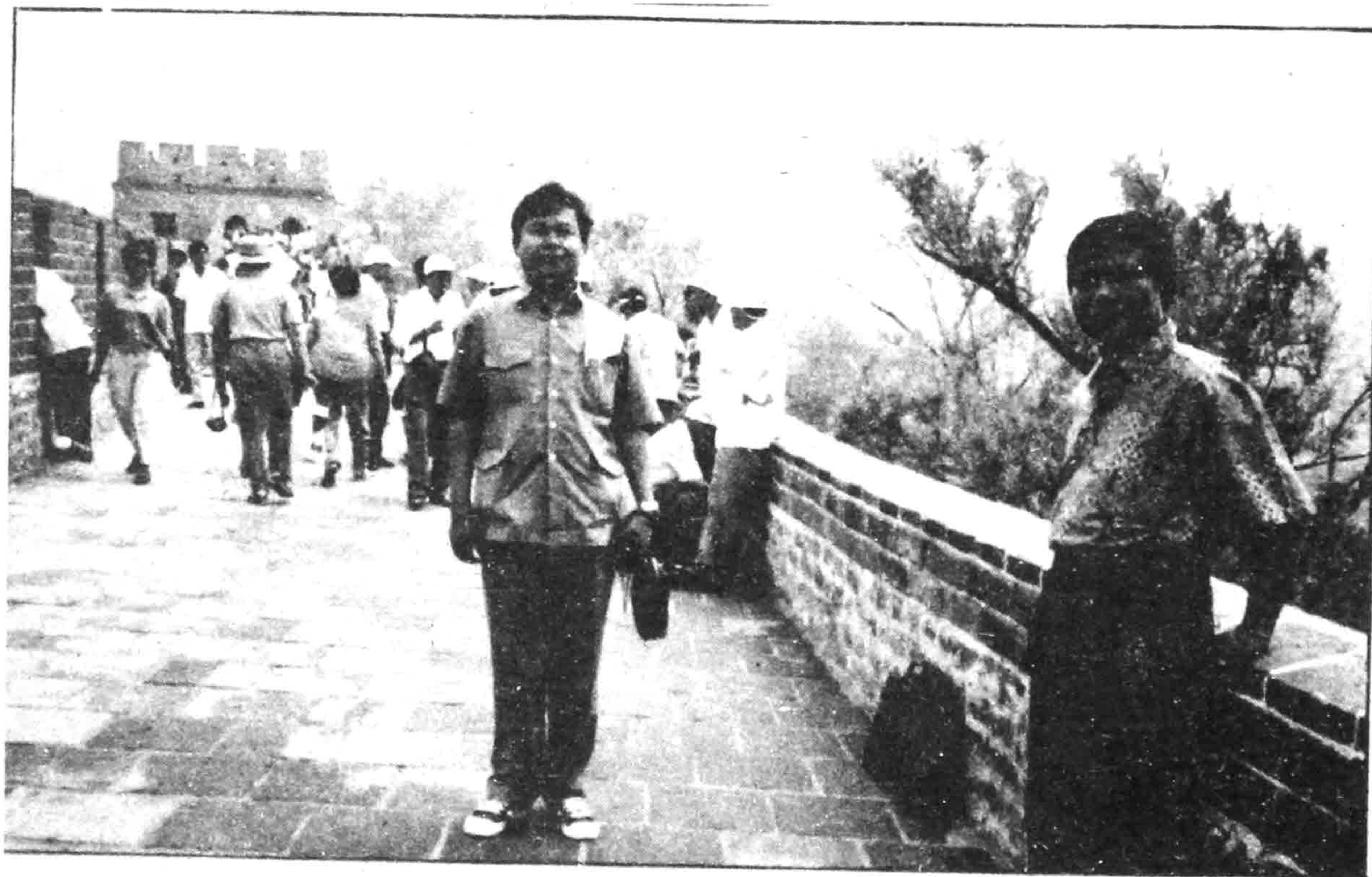

၃၃။ ပီကင်းမြို့တော်ရှိ မဟာတံတိုင်းကြီးကို မျက်စိတဆုံးမြင်ရစဉ် ။

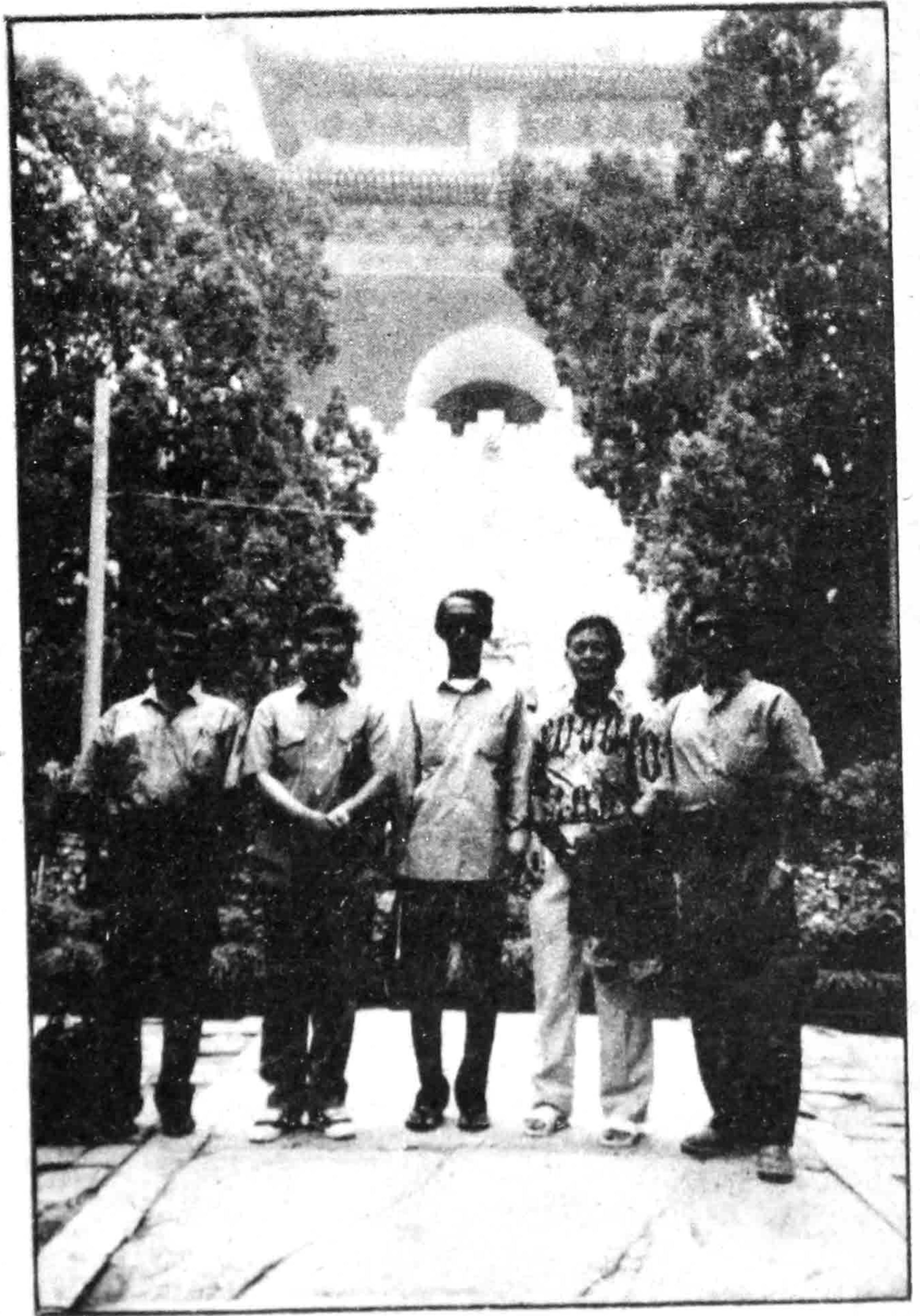

၃၄။ ပီကင်းမြို့တော်ရှိ မဟာတံတိုင်း၏ မြင်ကွင်းတစ်ခု ။

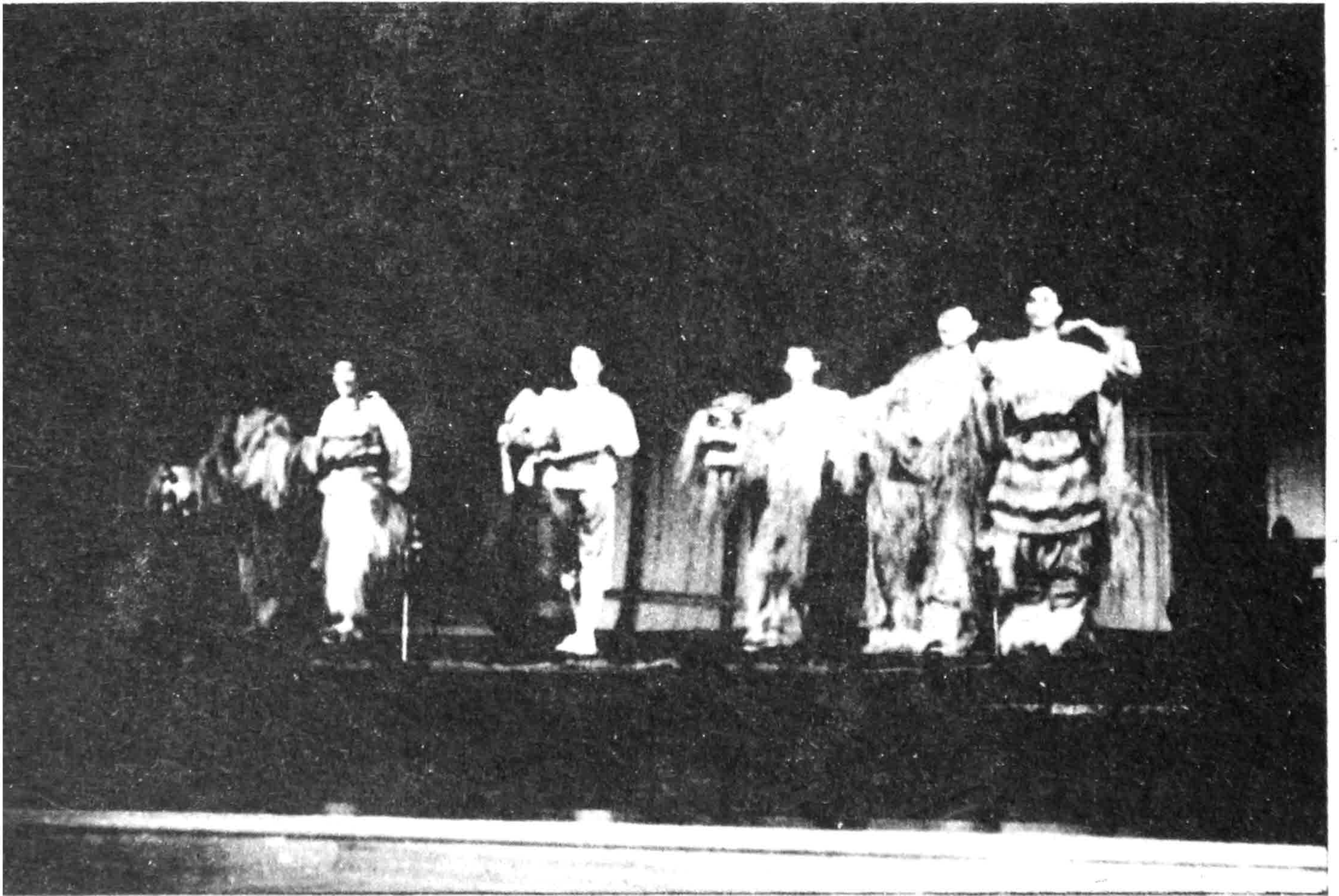
၃၅။ ပီကင်းမြို့တော်ရှိ မဟာတံတိုင်းပေါ်တွင် စာရေးသူ
နှင့် ပျဉ်းမနား မောင်နီသင်းတို့၏ အမှတ်တရ။

၃၆။ တရုတ်ပြည် မင်မင်းဆက်၏ ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်သော ဧကရာဇ် ဝမ်လီအား
မြှုပ်နှံထားရာ မြေအောက်လှိုက်ဂူသို့ မဝင်မီ အဝင်ဝတွင် အမှတ်တရ။

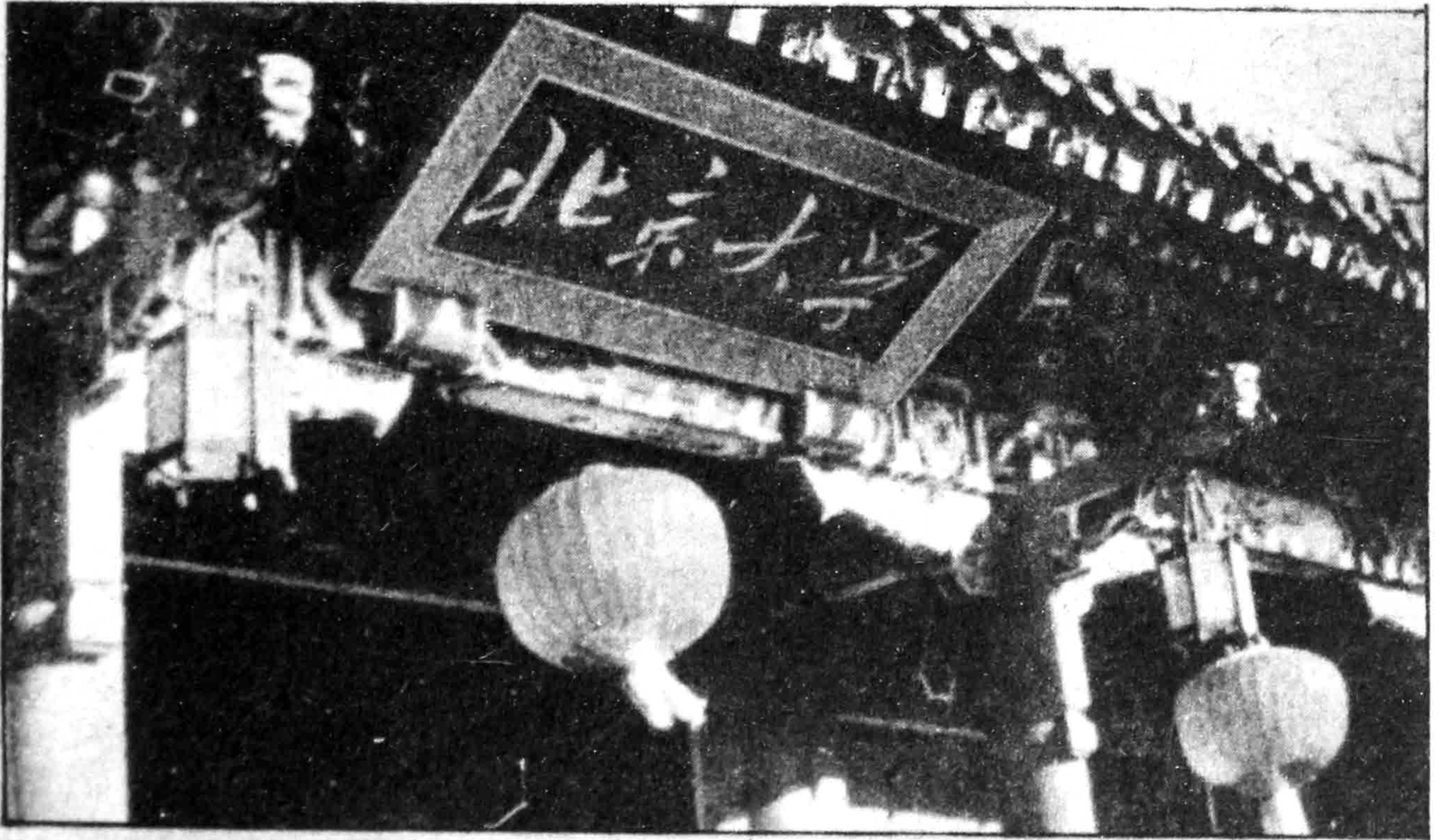
၃၇။ ကေရာဇ်ဝမ်လီ၏
မြေအောက်အုတ်ဂူအနီးတွင်
အမှတ်တရ။

၃၈။ ပီကင်းမြို့တော်ရှိ ချောက်ရန် ကဇာတ်ရုံတွင် စာရေးသူတို့
အဖွဲ့ ကြည့်ရှုခဲ့ရသော တရုတ်ရိုးရာ ကကွက်တစ်ခု။

အခန်း (၇)

၃၉။ ပီကင်းတက္ကသိုလ်၏ အဝင်ဝမုခ်ဦး။

၄၀။ ပီကင်းတက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်တွင် မြန်မာ့သတင်းစဉ်မှ မြန်မာစာပေမြတ်နိုးသူ
ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူလေးများနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေကြစဉ်။

အခန်း (၈)

၄၁။ မျိုးချစ်တရုတ်စာရေးဆရာကြီး လူရွှန်း။

၄၂။ တရုတ်စာရေးဆရာကြီးလူရွှန်း၏အမှတ်တရပန်းခြံရှိပုံတူရပ်တူ
တို့အနီးတွင် ဤသို့အမှတ်တရ။ (ဝဲမှယာ - ဦးတေဇာလှိုင်၊
လူရွှန်း၏နေအိမ်စောင့်ရှောက်သူ အမျိုးသမီး၊ ဦးမောင်ဝင်း၊
ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စဟူပေဟွာ၊ စာရေးသူ၊ မစ္စကာလို
လော့၊ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်၊ မစ္စတာစီကျင့်ခိုင်၊ ပျဉ်းမနား
မောင်နီသင်း)။

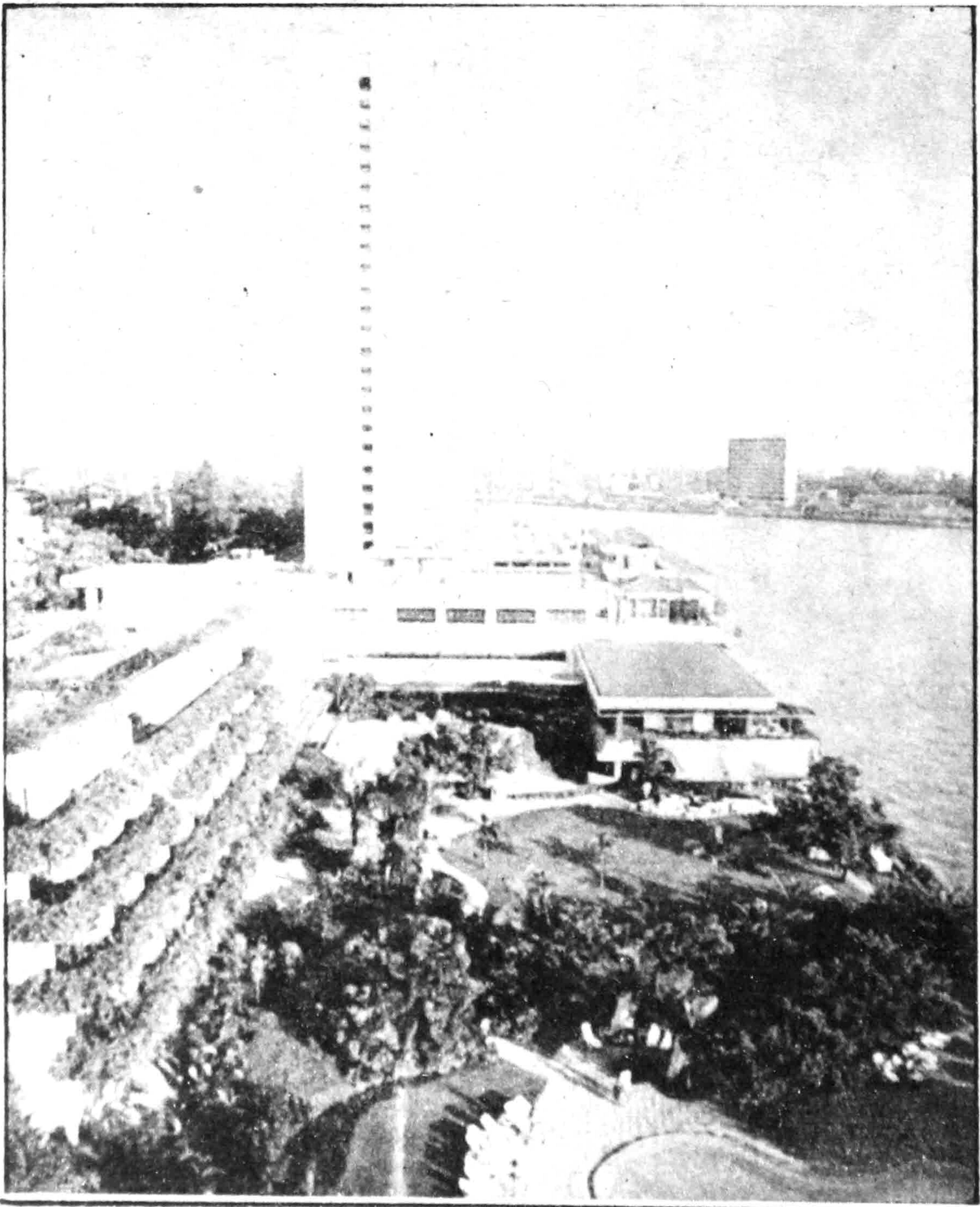
၄၃။ ၁၈၈၂ ခုနှစ်က မြန်မာနိုင်ငံမှ ပင့်ဆောင်လာခဲ့
သော ရှန်ဟဲမြို့ရှိ ကျောက်စိမ်းဆင်းတုတော်။

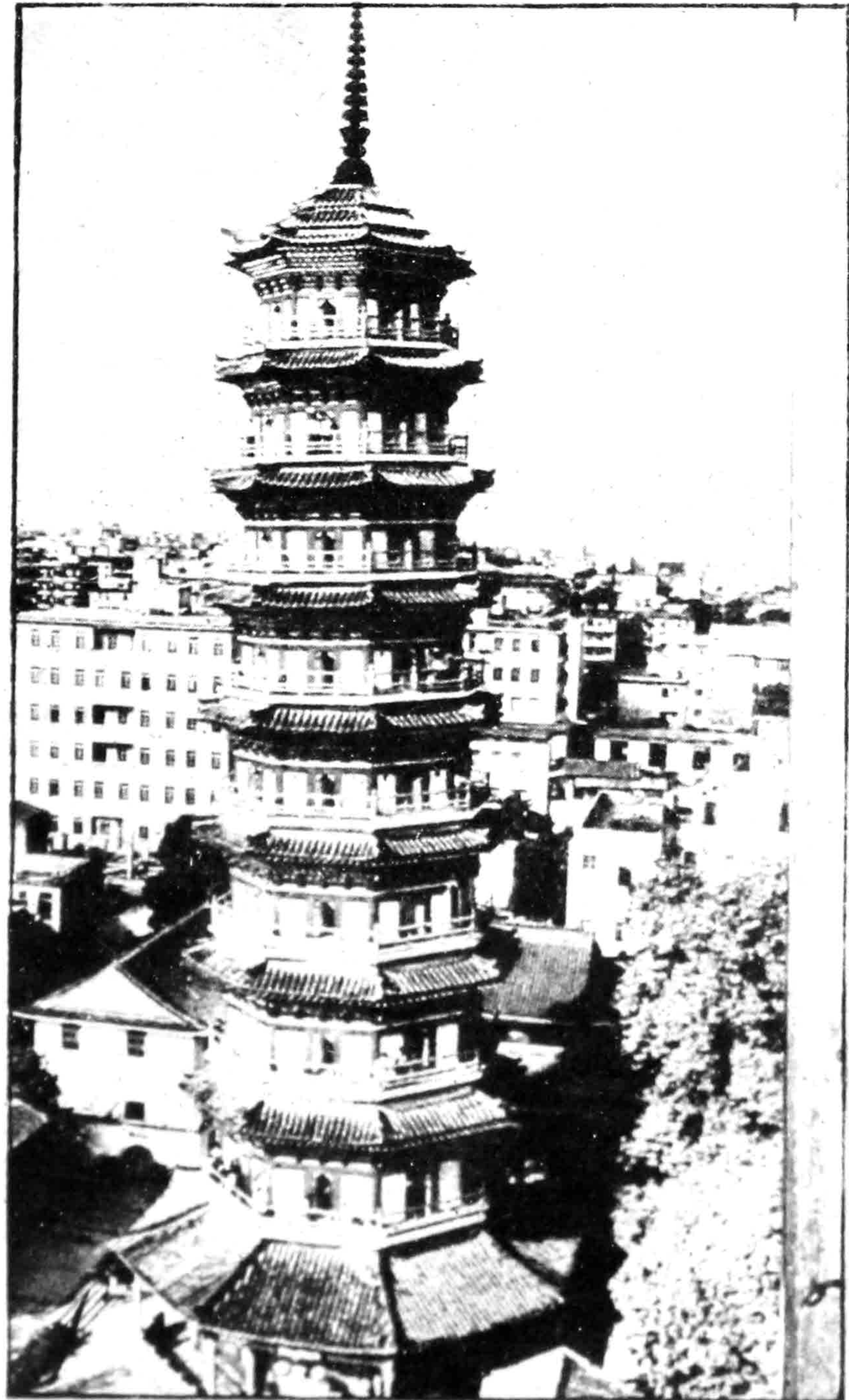

၄၄။ ရှန်ဟဲမြို့စာရေးဆရာအသင်းနှင့် စာပေဆေးနွေးပွဲပြုလုပ်ခဲ့
စဉ်က (ဝဲမှယာ - ရှန်ဟဲမြို့စာရေးဆရာအသင်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ
မစ္စတာလီလော့၊ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်။)။

အခန်း (၉)

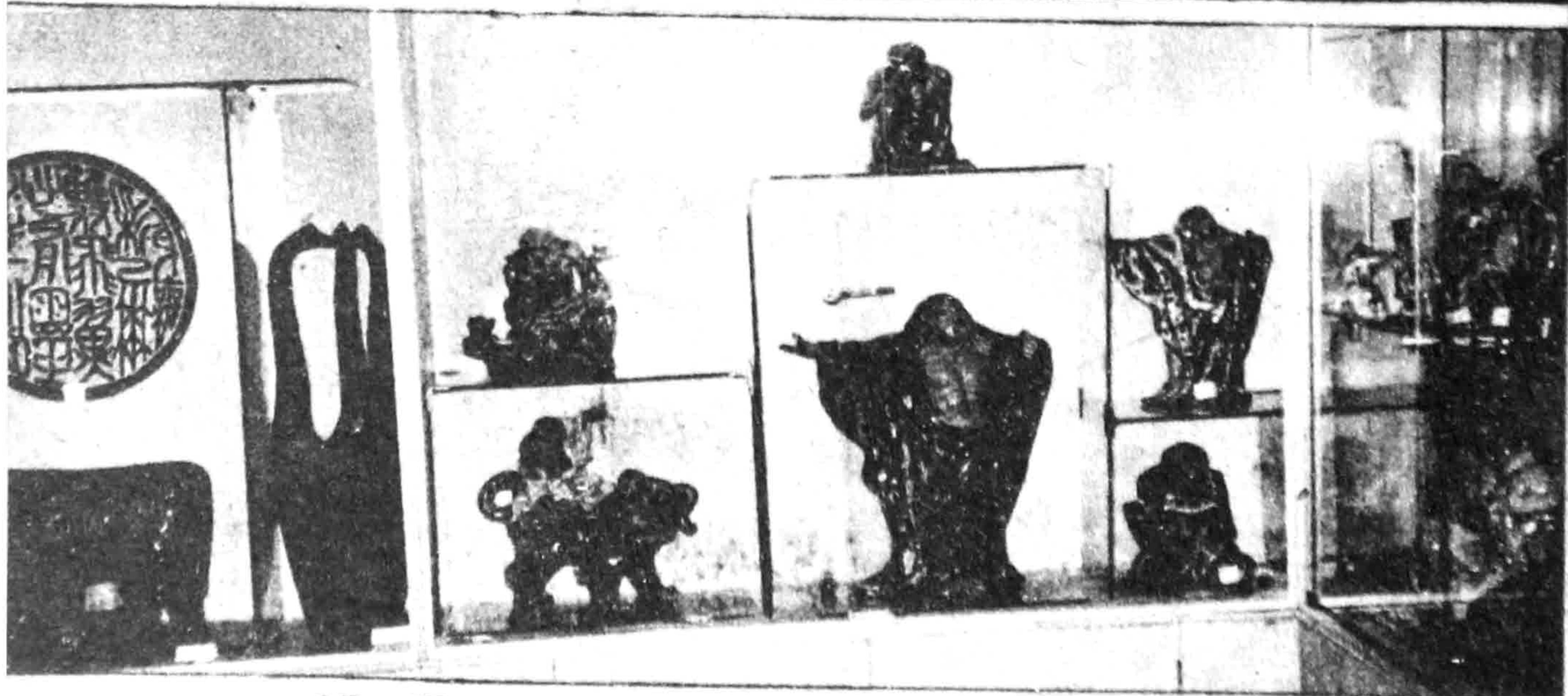
၄၅။ ကွမ်တုန်ပြည်နယ် ကန်တုန်မြို့တွင် နေထိုင်စဉ်ကာလ တည်းခို
နေထိုင်ခဲ့ရသော ငွေငန်းဖြူကြယ်ငါးပွင့် ဟော်တယ်ကြီး။

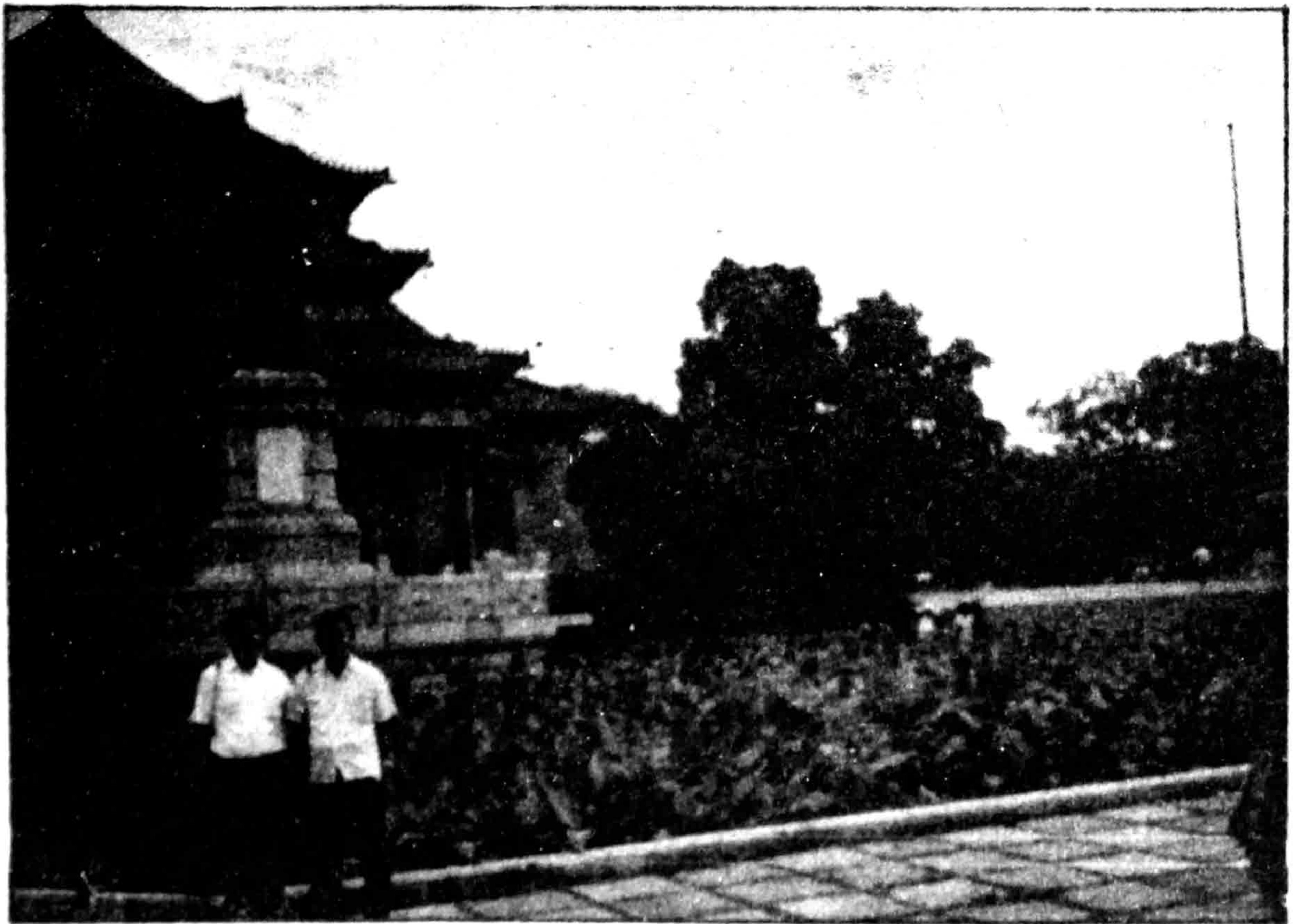
၄၆။ ကန်တုန်မြို့ရှိ နာမည်ကျော်
ညောင်ခြောက်ပင်ဘုရားကျောင်း။

၄၇။ ကွမ်တုန်ပြည်နယ်
ဖူဆန်မြို့ရှိ စီဝမ်ကြွေထည်
မြေထည် စက်ရုံတွင် အဖွဲ့ဝင်
ဦးမောင်ဝင်းက
ကြွေထည်ရုပ်ထုပြုလုပ်
နေပုံကို စိတ်ဝင် တစား
လေ့လာနေစဉ် ။

၄၈။ ဖူဆန်မြို့ ကြွေထည်မြေထည်စက်ရုံမှ ထုလုပ်ပြီးသမျှ ကြွေထည်
မြေထည်ရုပ်တုများကိုစက်ရုံအရောင်းပြခန်းတွင်ပြသထားစဉ် ။

အခန်း (၁၁)

၄၉။ ကန်တုန်မြို့ရှိ ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင် ရုပ်တုနှင့်
အမှတ်တရ ခန်းမကြီးရှိရာ ပန်းခြံကြီး အတွင်း
ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်နှင့်စာရေးသူတို့အမှတ်တရ။

၅၀။ ကွမ်တုန်ပြည်နယ် ကန်တုန်မြို့ရှိ တိမ်ဖြူ (White Cloud) တောင်မြင့်ထိပ်ပေါ်၌ ဤသို့ အမှတ်တရ။ (ဝဲမှယာ - ပျဉ်းမနားမောင်နီသင်း၊ စာရေးသူ၊ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်။)။

၅၁။ ငွေငန်းဖြူဟိုတယ်၌ ကွမ်တုန်ပြည်နယ် စာရေးဆရာအသင်းနှင့် စာပေဆွေးနွေးပွဲ ပြုလုပ်နေစဉ်။ (စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်နေသူများမှာ၊ ဝဲမှယာ - ကွမ်တုန်ပြည်နယ် စာရေးဆရာအသင်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာ အူရန်လင်း၊ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်။)။

၅၂။ ကွမ်တုန်ပြည်နယ် စာရေးဆရာအသင်း၌ စာပေ
ဆွေးနွေးပွဲသို့ တက်ရောက်လာကြသူများ။

၅၃။ ယူနန်ပြည်နယ်စာရေးဆရာ
အသင်းနှင့်စာပေဆွေးနွေးပွဲ
ပြုလုပ်ပြီးနောက်
ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်က
မြန်မာနိုင်ငံစာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့
၏ စာပေလက်ဆောင်များကို
ယူနန်ပြည်နယ်စာရေးဆရာအသင်း
ဥက္ကဋ္ဌမစ္စတာယန်ဝေဟန်ထံသို့
ပေးအပ်စဉ် ။

၅၄။ ယူနန်ပြည်နယ်
စာရေးဆရာအသင်းက ညစာဖြင့်
တည်ခင်းဧည့်ခံရာကူမင်းမြို့
အရှေ့တောင်အာရှစားသောက်
ဆိုင်၌ ကာရာအိုကေတေးဂီတ
သီဆိုဖျော်ဖြေမှုကို တွေ့ရစဉ် ။

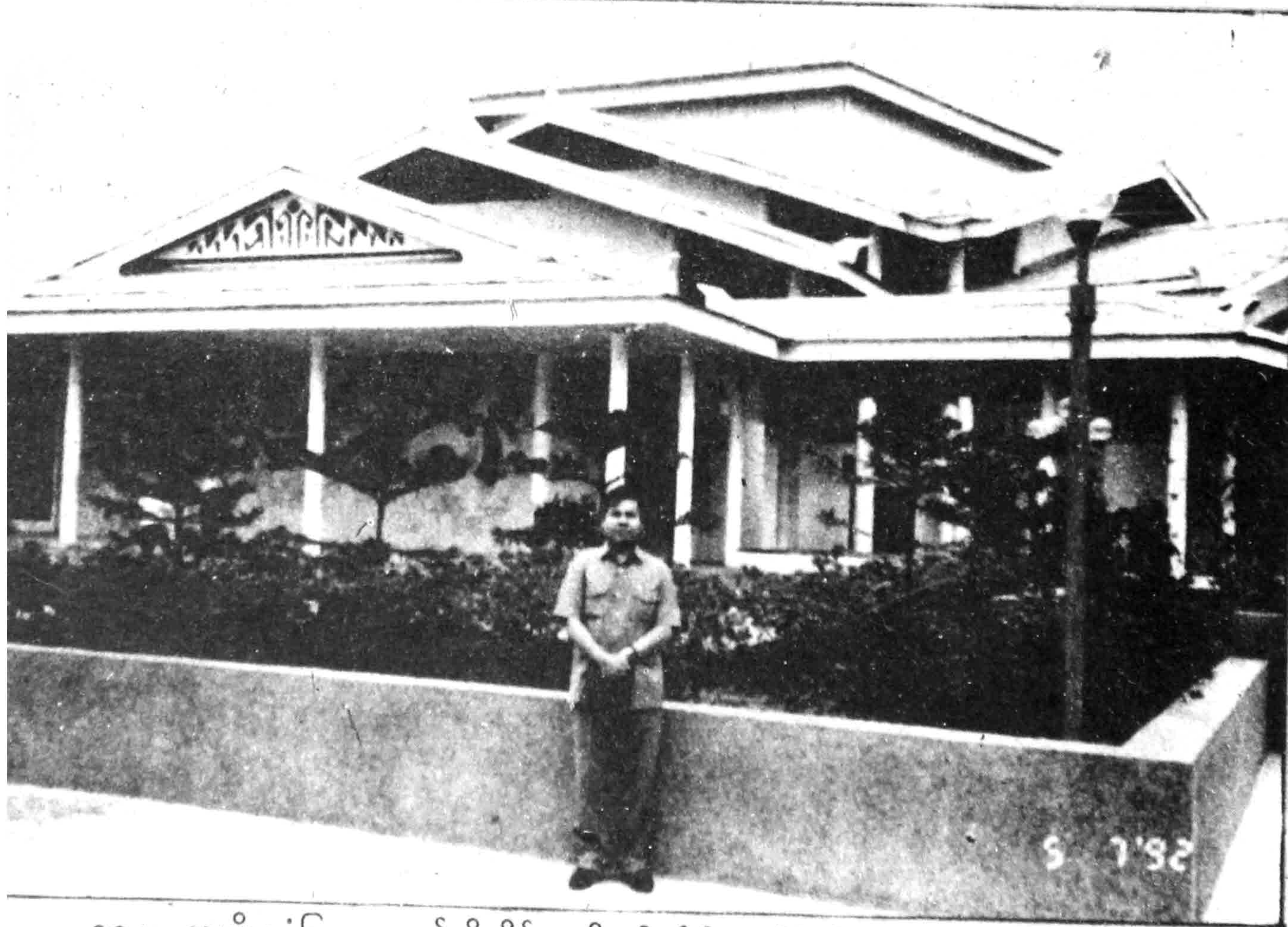
၅၅။ ယူနန်ပြည်နယ် လူမျိုးစုစံပြရွာ အဝင်ဝရှိ ဆင်ဖြူတော်ရုပ်တုအနီး ဤသို့ အမှတ်တရ (ဝဲမှ စတုတ္ထပုဂ္ဂိုလ်မှာ ယူနန်ပြည်နယ်စာရေးဆရာအသင်း ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်ပါသည်)။

၅၆။ လူမျိုးစုစံပြရွာအတွင်းရှိ စေတီတော်တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရစဉ်။

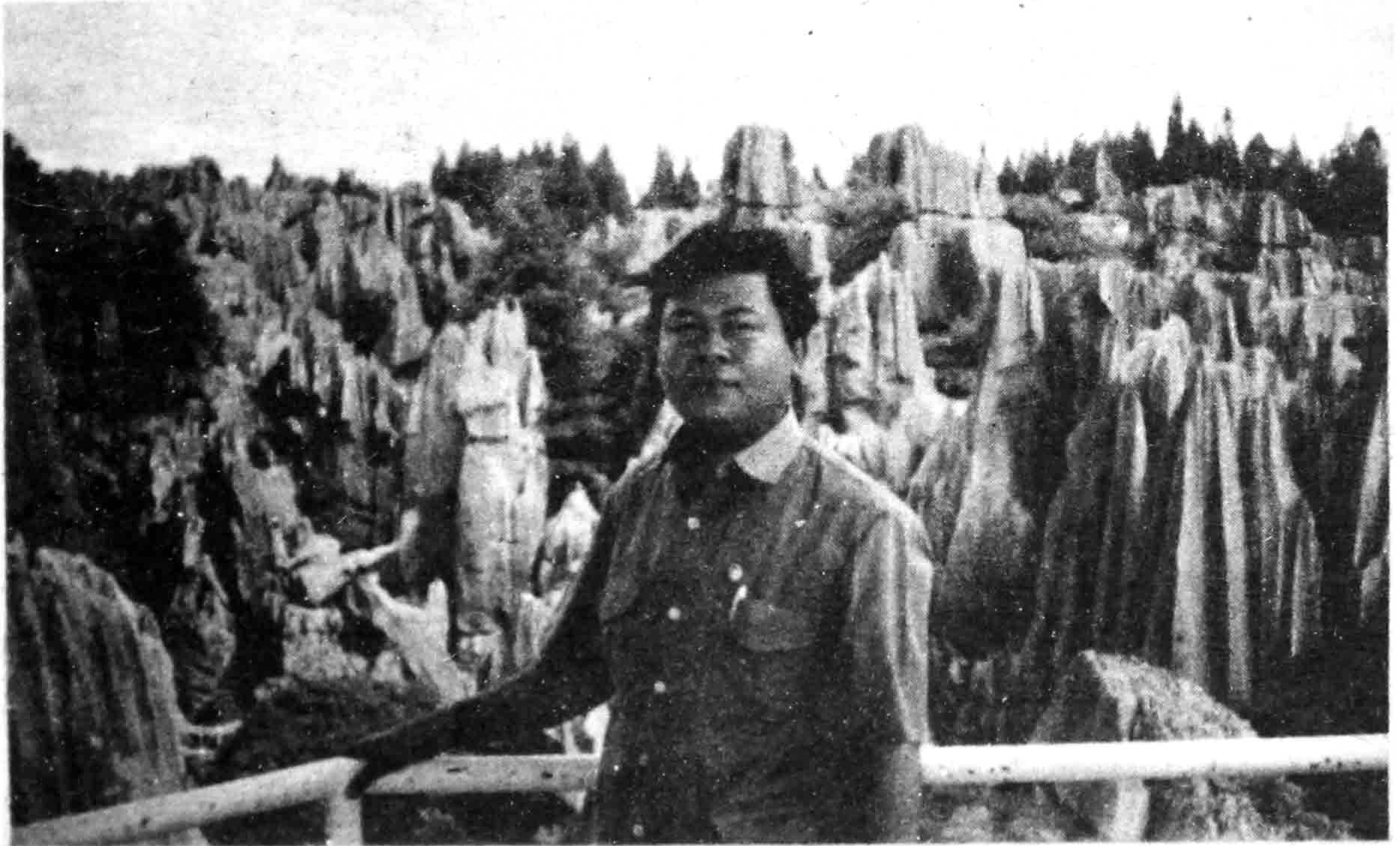

၅၇။ ကူမင်းမြို့ ကျောက်တောမြိုင်အတွင်း စာရေးသူတို့အဖွဲ့ နားနေစဉ် လမ်းပြ ဆနီလုံမပျိုလေးများကဤသို့ သီဆိုကပြဖျော်ဖြေခဲ့သည်။

၅၈။ လူမျိုးစုစံပြရွာအတွင်းရှိတိုင်လူမျိုးတို့၏ရိုးရာအိမ်ကိုတွေ့ရစဉ်။

၅၉။ ကျောက်ဆောင်ကျောက်ဆွယ်များ ထူထပ်စွာ
တည်ရှိနေသည့်ကျောက်တောမြိုင်ကိုတွေ့ရစဉ်။

၆၀။ ကျောက်တောမြိုင်အတွင်း ရေနံကြီးတစ်ကန်အတွင်းမှ ပေါ်
ထွက်လာခဲ့သည်ဟု ဒေသခံတို့အယူရှိခဲ့သော အာရီမားရေနံ
သမီး ကျောက်ရုပ်တုကို နောက်ခံပြု၍ ဤသို့အမှတ်တရ။

အခန်း (၁၄)

၆၁။ ကုမင်းမြို့အနီးလှပသော ဒါယန်ချီရေကန်နှင့် မြင့်မတ်သော
အနောက်တောင်တော်ကို နောက်ခံပြု၍ ဤသို့ အမှတ်တရ။

၆၂။ တရုတ်အမျိုးသားသီချင်းရေးဆရာ "နီအား" ၏ ဂူဗိမာန် နှင့်ကျောက်ရုပ်တုအနီး
ဤသို့ အမှတ်တရ။

၆၃။ ယူနန်တက္ကသိုလ်၌ ယူနန်တက္ကသိုလ်မှပါမောက္ခများနှင့် စာပေဆွေးနွေးပွဲ
ကျင်းပပြုလုပ်နေစဉ်။

၆၄။ ယူနန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်ရှေ့တွင် ယူနန်တက္ကသိုလ်
ပါမောက္ခများနှင့် ဤသို့ အမှတ်တရ ဓါတ်ပုံရိုက်ခဲ့ကြသည်။
(ဝဲဘက်အစွန်ဆုံးပါမောက္ခမစ္စတာယန်ကျန်းကွန်းဖြစ်ပါသည်။)

စာရေးသူ၏ မိတ်ဆက်လွှာ

တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံသည် ကျွန်တော်တို့ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံနှင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်ကတည်းက ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်လာခဲ့သော နိုင်ငံဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရသော် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံသည် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံနှင့် ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်နိုင်ငံသို့ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၄ ရက်နေ့မှ ဇူလိုင်လ ၈ ရက်နေ့အထိ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်တာကာလမျှ စာပေချစ်ကြည်ရေးခရီးသွားရောက်ခွင့် ရခဲ့ကြပါသည်။ ပီကင်းမြို့တော်၊ ရှန်ဟဲမြို့ကွမ်တုန်ပြည်နယ် ကန်တုန်(ကွမ်ကျီ)မြို့နှင့် ယူနန်ပြည်နယ် ကူမင်းမြို့တို့တွင် စာပေပညာသိချင်း၊ စာပေအတွေ့အကြုံချင်း နှီးနှောဖလှယ်ခဲ့ကြပါသည်။ ဒေသအလိုက် ထင်ရှားသော အမှတ်တရနေရာများသဘမက ကမ္ဘာပေါ်တွင် အံ့မခန်းဖွယ် ထင်ရှားသော သမိုင်းဝင်နေရာများကိုလည်း သွားရောက်လေ့လာခွင့်ရခဲ့ကြပါသည်။ သွားလာရသည့် ဒေသတိုင်း၊ နေထိုင်ရသည့် နေရာတိုင်းတွင် ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်တို့၏

ဖော်ရွေလှိုက်လှဲသော ကြိုဆိုမှုအတွေ့အထကို နွေးထွေးစွာ ခံစားခဲ့ကြရပါသည်။

မိမိအစီအစဉ်ဖြင့်ဆိုပါက ရောက်ရန် ခဲယဉ်းလှသော တိုင်ပြည်ကို ကျွန်တော်တို့တတွေ ရောက်ရှိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ ကျေးဇူးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်း အဖွဲ့၏ ဘာသာပြန်စာရေးဆရာ ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် သွားရောက်လေ့လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့် (အလုပ်အမှုဆောင်ကော်မတီဝင်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့နှင့် မြန်မာ့သမိုင်းအဖွဲ့ အဖွဲ့ဝင်)၊ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဦးမောင်ဝင်း (ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ စာပေစိစစ်နှင့် မှတ်ပုံတင်ဌာနခွဲ)၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ပျဉ်းမနားမောင်နီသင်း (လက်ထောက် သုတေသနအရာရှိ၊ ပညာရေးသုတေသနအဖွဲ့)၊ ဦးတေဇာလှိုင် (စာပေလက်ထောက်(၁)၊ လုပ်သားပြည်သူ့ နေ့စဉ်(အင်္ဂလိပ်)သတင်းစာ)နှင့် ကျွန်တော်တို့ စုစုပေါင်းအဖွဲ့ဝင်ငါးဦး ပါဝင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ခရီးစဉ်သည် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း တရုတ်စာပေအကြောင်းကို အတော်အတန် လေ့လာမိခဲ့ကြပါသည်။ မြန်မာစာပေ၊ မြန်မာ့လူမှုဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားကြသော တရုတ်စာရေးဆရာ အတော်များ

များကိုလည်း ထွဲခဲ့ရပါသည်။ စာပေဆွေးနွေးပွဲများတွင် ချစ်ကြည်ရေး ဝဘေးကဗျာများကို အပြန်အလှန်စပ်ဆို ရွတ်ဖတ်ခဲ့ကြရင်း၊ အလှိုက်အသဲလှိုက် ရရှိခဲ့ကြသော ချစ်ကြည်ရင် နှိုးမှုအတိုင်းအတာမှာ ကြီးမားလွန်းလှပါသည်။

ကျွန်တော် သူတို့ကို ကတိပေးခဲ့ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံပြန်ရောက်လျှင် တရုတ်မြန်မာချစ်ကြည်ရေး စာပေများကို ရေးသားပါမည်ဟု....။

ရေးဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ ယခု ခရီးသွားမှတ်တမ်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရေးဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်ပြည်သို့ သမ္မတနိုင်ငံသို့ သွားရောက်လေ့လာစဉ် နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုညှိခံခဲ့သော တရုတ်မိတ်ဆွေများကို တာဝရသတိရစွာဖြင့် မှတ်တမ်းတင် ဂုဏ်ပြုရန်လည်း ရည်ရွယ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ စာဖတ်သူများ တရုတ်ပြည်သို့ ခရီးသွားနေရသကဲ့သို့၊ ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်များနှင့် ထွေဆိုနေရသကဲ့သို့၊ အမှတ်တရနေရာများသို့ သွားရောက် လေ့လာနေရသကဲ့သို့ ထွေထိခံစားမိကြစေရန်လည်း ရည်ရွယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တကွ ပိတင်းမြို့တော်က တန်ခိုးကြီး ဗုဒ္ဓစွယ်တော်မြတ်ကို ဖူးမျှော်ခဲ့ရပါသည်။ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်၏သမိုင်းကြောင်းကိုလည်း သိရှိလေ့လာခွင့် ရခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ပင် စာဖတ်သူများ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကို ဖူးမျှော်

ခွင့်ရစေချင်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓစွယ်တော် သမိုင်းကြောင်း နှင့်ပုံတော်များကို အတတ်နိုင်ဆုံး စုဆောင်း၍ ဖော်ပြလိုက် ရပါသည်။

ဤတွင်မျှမကသေးပါ။ ပီကင်းမြို့တော်တွင် လကမ္ဘာက ကြည့်လျှင်ပင် မြင်နိုင်သည်ဟူသော နာမည်ကျော် မဟာ တံတိုင်းကြီးသို့ သွားရောက် လေ့လာခွင့် ရခဲ့ပြန်ပါသည်။ အမှန်ပင် ကြီးမားအံ့မခန်းဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ခေတ်အဆက်ဆက် ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ် တစ်ခုအဖြစ် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သော ပီကင်းမြို့တော်ရှိ ရှေးဟောင်းနန်း တော်သို့ ရောက်ခဲ့ကြရပါသည်။ ရှေးမင်းဆက်များ စိုးစံခဲ့ရာ အမှတ်တရနေရာ ဖြစ်ပါသည်။

ပီကင်းမြို့တော်တွင်ပင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များ ငါးရက် ခန့် နေထိုင်ခဲ့ကြရပါသည်။ ဆက်၍ ရှန်ဟဲမြို့ကို ရောက်ရှိခဲ့ ကြသည်။ ရှန်ဟဲသည် ကမ္ဘာသိဈေးကွက်မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်ပါ သည်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မြို့လည်းဖြစ်ပါသည်။ ရှန်ဟဲမြို့သည် တရုတ်ပြည်၏ ရှေးဟောင်းမြို့တစ်မြို့အဖြစ် ထင်ရှားသကဲ့သို့ စီးပွားရေး အချက်အချာကျသောမြို့အဖြစ်လည်း ထင်ရှား ပါသည်။ ထို့ပြင်မြို့တွင်မူလေယာဉ်ထွက်ရက်ကိုဦး၍ နှစ်ညနှင့်တစ် ရက်သာ နေခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် ရသမျှအချိန်ကလေးတွင် ပင် ကွယ်လွန်သူကမ္ဘာကျော် မျိုးချစ်တရုတ်စာရေးဆရာကြီး လူရှန်း၏နေအိမ်နှင့် ၎င်း၏ လူနေမှုဘဝကို လေ့လာခဲ့ရပါ

သည်။ လူ့ရွန်း၏အမှတ်တရဥယျာဉ်သို့သွားရောက်ခဲ့ရပါသည်။
 ထူးထူးခြားခြားပင် ရှန်ဟဲမြို့တွင် မြန်မာနိုင်ငံမှ တစ်ချိန်က
 ဗဟိုဆောင်လာခဲ့သော ကျောက်စိမ်း ဆင်းတုတော်နှစ်ဆူကို
 ဖူးမျှော်ကြည့်ညို့ ခဲ့ရပါသည်။ တကယ်တော့ ရှန်ဟဲမြို့
 အကြောင်းကို စာရေး၍ဖော်ပြခြင်းထက် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
 သွားရောက်ခြင်းက ပို၍ ပြည့်စုံမည်ဟု ထင်ပါသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် ကန်တုန်မြို့ဟူ၍ကမ္ဘာတွင် လူသိများနေသော
 ကွမ်တုန်ပြည်နယ် ကွမ်ကျို (ကန်တုန်) မြို့သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ပါ
 သည်။ ကန်တုန်သည် တရုတ်ပြည်၏ ပန်းမြို့တော်အဖြစ်
 ထင်ရှားသောမြို့တစ်မြို့ ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်ပင်ရောက်လေရာ
 နေရာတိုင်းတွင် ပန်းအရောင်းဆိုင်ကြီးများကို ပန်းပြတိုက်
 အလား တွေ့မြင်ခဲ့ကြရပါသည်။ ကန်တုန်မြို့ကိုပတ်၍ စီးဆင်း
 နေသော ပုလဲမြစ်၏နံနက်ခင်းအလှသည်မြင်ရသူတိုင်းအတွက်
 ကြည်နူးမှုကို ဖြစ်ပေါ် စေနိုင်ကြောင်းကိုလည်း ကိုယ်တွေ့
 တွေ့ကြုံ ခံစားခဲ့ရပါသည်။

ကန်တုန်မြို့၏ သမိုင်းဝင် နေရာတစ်ခုမှာ ကမ္ဘာကျော်
 တရုတ်မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒေါက်တာ ဆွန်ယက်ဆင်
 ၏ အမှတ်တရရုပ်ဘုနှင့် ခန်းမကြီးတည်ရှိရာနေရာပင် ဖြစ်ပါ
 သည်။ ငယ်ငယ်က သမိုင်းဘာသာရပ်တွင် သင်ခဲ့သော
 ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင်အကြောင်းကို ယခု အချိန်အခါမှ
 ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိရှိလေ့လာခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ ဒေါက်တာ

ဆွန်ယက်ဆင် အမှတ်တရနေရာသည် ယခုအခါ လှပလွန်းသော ပန်းပေါင်းစုံတို့ဖြင့် ဝေဆာနေသည့် ပန်းခြံကြီးသဖွယ် ပြုလုပ်ဖန်တီး၍ ထားခဲ့လေပြီ။

ကန်တုန်မြို့ပြီးတော့ ယူနန်ပြည်နယ် ကူမင်းမြို့သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ယူနန်ပြည်နယ်သည် မြန်မာနိုင်ငံ ရှမ်းပြည်နယ်နှင့် နယ်စပ်ချင်းထိစပ်လျက်ရှိသော ပြည်နယ်ဟစ်ခုဖြစ်ပြီး၊ တိုင်းမင်းသား လူမျိုးပေါင်းစုံတို့ နေထိုင်သော ပြည်နယ်တစ်ခုလည်းဖြစ်လေသည်။ ကူမင်းမြို့ဝန်းကျင်တွင် သဘာဝကျောက်ဆိုင် ကျောက်တောကြီးများ ထိုးထွက်နေသည့် ‘ကျောက်တောမြိုင်’၊ လူမျိုးစုစုံပြုရွာ၊ တရုတ်အမျိုးသား သိချင်းကို ရေးစပ်သူ ဂီတစာဆို ‘နီအား’၏ ဂူဗိမာန်နှင့် ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ စေတီပုထိုးများ၊ ပြတိုက်များ စသည်တို့သည် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များအတွက် စိတ်ဝင်စားရာနေရာများ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုသို့စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် နေရာများကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ လေ့လာခွင့် ရခဲ့ကြပါသည်။ အလားတူ တရုတ်လူမျိုးတို့၏ နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုညှိခံမှုတို့ကိုလည်း တွေ့ထိခံစား ခဲ့ကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တတွေ ရောက်ရှိလေ့လာ တွေ့ထိခံစားရသကဲ့သို့ စာဖတ်သူများကို ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ မျှဝေခံစားရစေချင်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤစာအုပ်ကို ရေးရာတွင် ခရီးစဉ် အစမှအသုံး

တကယ်တော့ထိ ခံစားရမှုကိုသာ ရှေးသား ဖော်ပြထားပါသည်။

တကယ်တော့ အဆိုပါ ခရီးစဉ်သည် နှစ်နိုင်ငံစာပေ ချစ်ကြည်ရေး ခရီးဧည့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ကျွန်တော်တို့တို့တော့ စာပေချစ်ကြည်ရေး ဗွတ်တိုင်များစွာ ကို စိုက်ထူနိုင်ခဲ့ပါသည်။ တရုတ် မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေး စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ပိုမိုခိုင်မြဲစေခဲ့သည်ဟု ခံယူမိပါသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့တို့တော့အတွက် ဗဟုသုတ အတွေ့အကြုံ များစွာလည်း ရရှိခဲ့ကြပါသည်။

ထိုသို့ဗဟုသုတအတွေ့အကြုံများရရှိအောင်တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံသို့ ဇေလွတ်ပေးခဲ့သော နိုင်ငံတော်အစိုးရနှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ကို လည်းကောင်း၊ ခရီးစဉ်ချောမောစေရန် အကူအညီများပေး ခဲ့သည့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ဆိုင်ရာ တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ သံရုံးဝန်ထမ်းများ၊ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ ဆိုင်ရာ မြန်မာနိုင်ငံသံရုံးမှ သံအမတ်ကြီးနှင့် သံရုံးအရာထမ်း အမှုထမ်းများကို အထူးပင်ကျေးဇူးတင်ခဲ့ရပါသည်။ ထို့ပြင် တရုတ်ပြည် ခရီးဧည့်တစ်လျှောက် ကျွန်တော်တို့ဘာသာပြန် စာရေးဆရာအဖွဲ့အား လိုလေသေးမရှိ လိုက်ပါကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည့် တရုတ်စာရေးဆရာအသင်းများနှင့် ပီကင်း တက္ကသိုလ်မြန်မာစာသင်တန်းမှ ပါမောက္ခမစ္စတာစီကျင့်ခိုင်၊ ပီကင်း စာရေးဆရာအသင်းမှ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာ

နျူဘိုဂိုတို့ကို ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်ရင်းသဖွယ် တစ်သက်တာ
လုံး သတိတရ ကျေးဇူးတင်ရှိနေမည်သာ ဖြစ်ပါကြောင်း
ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

တက္ကသိုလ်မောင်သုလှိုင်

ရက်စွဲ။ ၂၆-၁-၉၃ (အင်္ဂါနေ့)
အချိန်။ ၀၀:၃၀ နာရီ
နေရာ။ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အခန်း (၁)

ခရီးစဉ်အ. ၈

ယမန်နေ့ညက မိုးသည်းထန်စွာရွာသွန်းခဲ့သည်မှ ၁ နံနက်
မိုးလင်းလုသည့်တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် မိုးရိပ်တို့လွင့်ပျယ်သွားပြီး နေခြည်
နုတန်းလေးများ တွက်စ ပြုလာသည်။ မိုးဒေဝါကိုပင်
ကျေးဇူးတင်မိသည်။ သို့မဟုတ်က မိုးရေထဲ ခရီးသွားရသည်
မှာ စိုစိုစွတ်စွတ်ဖြင့် သိပ်မကောင်းလှချေ။

မွန်းတည့် ၁၂:နာရီခန့်တွင် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ
သို့ လေ့လာရေးခရီး သွားရောက်ကြမည့် ကိုယ်စားလှယ်
အဖွဲ့ဝင်အားလုံး စုံစုံညီညီ ရောက်ရှိကြပြီဖြစ်သည်။

လိုက်ပါပို့ဆောင်သူ ဌာနဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများနှင့်အတူ
လေဆိပ်ပြည်ပဧည့်ခန်းဆောင်တွင် အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်
လိုက်ကြသည်။

ပြီးနောက် မိသားစုလိုက် ဓာတ်ပုံရိုက်သူများက ရိုက်ကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင်ပင် ငါးဦးစလုံး ပြန်စုစည်းပြီး လေဆိပ်အခွန်ဆောင်ခြင်း၊ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးများ တန်ဆာချိန်ခြင်း၊ အကောက်ခွန်အဖွဲ့ထံ နိုင်ငံခြားသို့ သွားရာတွင် ယူဆောင်သော ကြမည့် ကင်မရာနှင့် အခြားအပိုးတန် ပစ္စည်းစာရင်းများပေးအပ်ခြင်းစသည့် လုပ်ငန်းများကို ဆက်တိုက်လုပ်ခဲ့ကြသည်။

ပြီးနောက် လေယာဉ်ပေါ် အတက်တွင် ကိုယ်နှင့်အမြဲ ပါရှိရမည့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ လေယာဉ်လက်မှတ်နှင့်နိုင်ငံခြားငွေ(အမေရိကန် ဒေါ်လာ) စသည်တို့ကို စနစ်တကျစစ်ဆေး၍ ကိုယ်နှင့်မကွာ သိမ်းဆည်းကြရသည်။

လေဆိပ် ခန်းမဆောင်ထဲမှထွက်မီ လုပ်စရာရှိသည့် လုပ်ငန်းများအားလုံးပြီးစီးသောအခါ မွန်းလွဲ ၁၃း၁၀ နာရီထိုးနေလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ငါးယောက်စလုံး သက်ဆိုင်ရာ မိသားစုများကို အသီးသီးနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ ပြီးနောက် လိုက်ပါပို့ဆောင်သူများကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

လိုက်ပါပို့ဆောင်သူများ ထဲတွင် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန ဒုတိယဝန်ကြီး ဦးစိုးညွန့်အပြင် မြန်မာနိုင်ငံစာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဦးမျိုးသန့်(မောင်ဆုရှင်)၊

ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနရုံးအဖွဲ့မှ ဦးစိန်ဝင်းနှင့် မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံသံရုံးမှ တာဝန်ရှိသူများ လိုက်ပါပို့ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

ရာသီဥတုကား သာယာဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တွင် မိုးသားတို့ ကင်းဝင်၍နေသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များအားလုံး တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၏ စီးအအေစီလေကြောင်းအမှတ်စဉ် ၉၁၆ ဖြင့် ခရီးစဉ်ကို စတင်ထွက်ခွာရတော့မည် ဖြစ်သည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လေဆိပ်ခန်းမဆောင်မှ လေယာဉ်ကြီးဆီသို့ အကြိုအပိုကားကြီးဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

အားလုံး လေယာဉ်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။

လေယာဉ်ပေါ်၌ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်ငါးဦး ဒုပါအဝင် ခရီးသည် (၁၀) ဦးခန့်သာ ရှိသည်။

နောက်မှ သိရသည်မှာ ရန်ကုန်မှ ယူနန်ပြည်နယ် ကူမင်းလေဆိပ်အထိ ခရီးသည်ဦးရေ ဤမျှပင် ရှိမည်ဖြစ်ပြီး၊ ကူမင်းလေဆိပ်ရောက်မှသာ လေယာဉ်နှင့်အပြည့် ခရီးသည်များ လိုက်ပါကြမည် ဖြစ်ကြောင်းပင်။

မြန်မာစံတော်ချိန် ၁၃:၃၀ နာရီ။
လေယာဉ် စထွက်ပြီး

ညင်သာစွာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်တွင် ပြေးသွားနေသော လေယာဉ်ကြီးသည် ခဏအကြာတွင် စက်သံ မြင့်၍ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးပြီး ဝေဟင်ပေါ်သို့ ထိုးတက်လေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ပေါ်၌ပင် ကျွန်တော် နာရီ၏ ထိုလက်တံများကို ရွှေသို့တစ်နာရီခွဲတိုး၍ ရွှေလိုက်သည်။ ပီကင်းစံတော်ချိန်သို့ ရောက်ရှိရန် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်တက်လာစဉ်က မြန်မာစံတော်ချိန် ၁၃:၃၀ နာရီ ဖြစ်သော်လည်း ပီကင်း စံတော်ချိန်နှင့် တွက်လျှင်မူ ညနေ ၁၅:၀၀ နာရီ ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်လေဆိပ်မှထွက်လာပြီး နှစ်နာရီခန့်အကြာ ပီကင်းစံတော်ချိန် ၁၇:၀၀ နာရီ (ညနေ ၅ နာရီ)ခန့်တွင် ကူမင်းလေဆိပ်သို့ လေယာဉ်ခေတ္တ ထိုးဆိုက်လေသည်။

ကူမင်းလေဆိပ်တွင် ပြည်ဝင်ခွင့်ကိစ္စများ လုပ်စရာရှိသည်များကို ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သည်။ ရပ်နားချိန် တစ်နာရီကြာမည် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးလည်း လေယာဉ်ပေါ်မှ ခေတ္တဆင်းကာ ပြည်ဝင်ခွင့်ကိစ္စကို လေဆိပ်တွင် အဆင့်ဆင့်လုပ်ခဲ့ကြသည်။

ကုမင်းလေဆိပ်တွင် ပြည်ဝင်ခွင့်ကိစ္စများ၊ အကောက်ခွန် ကိစ္စများပြုလုပ်ရန် အဆောက်အဦတစ်ခုရှိသကဲ့သို့ ၎င်းကိစ္စ များ ပြီးစီးပါက လေယာဉ်ကွင်းသို့ပြန်ထွက်ရန် ကပ်လျက် အဆောက်အဦတစ်ခု ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြည်ဝင်ခွင့်ကိစ္စများပြုလုပ်ပြီးသော အခါ လေယာဉ်ကွင်းအတွင်းသို့ထွက်၍ လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်နိုင်ရန် တစ်ဘက်ရှိ အဆောက်အဦဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြ သည်။

ပီကင်းမြို့တော်၏ ညခင်းချိန်ခါ

ကုမင်းလေဆိပ်မှ ပျံသန်းချိန် နှစ်နာရီကျော်ခန့်အကြာ ပီကင်းစံတော်ချိန် ည ၈:၀၀ နာရီခန့်တွင် ပီကင်းလေဆိပ် သို့ လေယာဉ်ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။

ည ၈:၀၀ နာရီဟု ဆိုသော်လည်း ပီကင်းမြို့တော်တွင် နေဝင်ပြီးဖူးဖူးအချိန်မျှ ရှိ၍နေသေးသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပီကင်းလေဆိပ် အဆောက်အဦ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

တန်ဆာဖြင့် တင်ပေးလိုက်သော ပစ္စည်းများကို ရွေးယူ ရန်အတွက် သတ်မှတ်နေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

များမကြာမီ လေယာဉ်ခရီးစဉ် ၉၀၆ ဖြင့် တင်ဆောင်
ခဲ့သော ဝန်စည်စင်စည်များမြေအောက်ခန်းမှ ရွှေလျှားစက်
ဖြင့် တစ်ရွှေရွှေတက်လာခဲ့ကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာ မိမိပစ္စည်း
များကို ရွှေယူပြီးနောက် လက်တန်းလှည်းကိုယ်စီဖြင့် တွန်း၍
လာခဲ့ကြသည်။

လာကြိုနေသည့်သူများကိုမူကား ယခုတိုင်မတွေ့ရသေး၊
အဆေးကံအဦ၏ အပြင်ခန်းတွင်မူကား ခရီးသည်များအား
လာကြိုသူအတော်များများကိုတွေ့နေရသည်။ သူတို့အထဲတွင်
တော့ မိမိတို့အဖွဲ့ကိုလာကြိုမည့်သူများ ပါလိမ့်မည်ဟု မှန်းဆ
နေမိသည်။

ပီကင်းစံတော်ချိန် ည ၉:၀၀ နာရီထိုးလှပြီ။

လေဆိပ် ဧည့်ကြိုဆောင်ထဲတွင် ပီကင်းတက္ကသိုလ် အရှေ့
တိုင်းဘာသာစကားနှင့် စာပေဌာန၊ မြန်မာစာသင်တန်းမှ
ပါမောက္ခ မစ္စတာစီကျင့်ခိုင် စောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ မစ္စတာစီကျင့်ခိုင်က ၎င်းအား ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့
နှင့် ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် လိုက်ပါရန် တရုတ်စာရေးဆရာ
အသင်းကြီးမှ အကူအညီတောင်းသဖြင့် လာရောက်ကြိုနေ
ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ဤနေရာတွင် မစ္စတာစီကျင့်ခိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ ထူး
ခြားသော အချက်တစ်ခုကို ပြောရန် ရှိနေပါသည်။ မစ္စတာ

စီကျင့်ခိုင်းသည် တရုတ်လူမျိုးစစ်စစ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ၎င်း၏ အပြောအဆိုအမူအရာများမှာ မြန်မာတစ်ဦးကဲ့သို့ ပီပီသသ ပြောဆိုပြီး ပုံတိုပတ်စလေးများဖြင့် ဥပမာခိုင်းနှိုင်းပြောတတ်သည်မှာလည်း တစ်ခါတရံ ကျွန်တော်တို့ထက်ပင် ပို၍ထိမိစွာ သုံးနှုန်းနိုင်သည်ကို သူနှင့်ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် လိုက်ရသောအခါ သိလာခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်က မစ္စတာတစ်အား “ဆရာက တရုတ်လူမျိုးအမယ့် မြန်မာတစ်ဦးလို အသံမဝဲဘဲ ပြောဆိုနိုင်တာ အံ့စရာပဲ” ဟု ပြောမိရာ မစ္စတာတစ်က ‘ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်က ပီကင်းတက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာသင်တန်းကို တာဝန်ယူရတော့ အချိန်ရှိသရွေ့ မြန်မာစကား၊ မြန်မာစာပေကိုပဲ လေ့လာနေရတာ မဟုတ်လား၊ ဒီအလုပ်တွေဟာ လုပ်နေကျဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော် အတွက် အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူးဗျာ’ ဟု ပြန်ပြောခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များ အားလုံး လေဆိပ်အတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ယခုတိုင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ညနေစာမစားရသေးချေ။ ထိုအခြေအနေကို ရုပ်ဖီချီ ထင်သည်။ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိက ‘ဟိုတယ်ကို မြန်မြန်ရောက်အောင် သွားကြရအောင်’ ဟု ပြောခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော (၁၂)ဦးခန့် ဆန့်သည့် လေအေးစက်ပါ မီးနီဘတ်စ်လေးသည် လေဆိပ်မှ မြို့တွင်းဆီသို့ အချိန်ဖြင့်ပြေးလျက်ရှိသည်။ လမ်းမီးရောင်များအောက်တွင် ညီညာဖြောင့်

ဖြူးသော ကတ္တရာလမ်းကို တွေ့နေရသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာ တွင်မှ သူတို့အခေါ် ‘မိုးမခ’ပင်များ ထူထပ်စွာစိုက်ပျိုးထား သည်ကို တွေ့ရသည်။ မစ္စတာစီက ‘မိုးမခ’ဟု ခေါ်ရခြင်း မှာ မိုးရွာလျှင် ထိုသစ်ပင်များအောက်ခိုလိုက်ပါက မိုးစက် မကျလောက်အောင် ထူထဲသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းရှင်း ပြခဲ့သည်။ (နောင်တွင်မှ ပိကင်းမြို့တော်သည် သစ်ပင်ကြီး ငယ်များ ထူထပ်စွာဖြင့် အရိပ်အာဝါသ အလွန်ကောင်းမွန် သော သစ်ပင်မြို့တော်ကြီး ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့မြင်ခဲ့ရ တော့သည်)။

လေဆိပ်သည် မြို့ပြင်တွင်ရှိ၍ မြို့တွင်းရှိတည်းခိုမည့်ဟိုတယ် သို့ တစ်နာရီကျော်မျှ မောင်းရသည်။ မြို့တွင်းသို့ဝင်သည် နှင့် လှပသော မီးရောင်စုံများ ထွန်းညှိထားသည့် မြင့်မား သော အဆောက်အဦးကြီးများကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

အချို့ အဆောက်အဦး များသည် အထပ်(၆၀)ကျော် (၇၀)ခန့်မျှပင်ရှိကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကြီးကြီး မားမားအဆောက်အဦး အများစုမှာလည်း ဟိုတယ်ကြီးများ ပင် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရလေသည်။

အချိန်က ည ၉း နာရီကျော်ပြီဖြစ်၍ ယာဉ်သွားယာဉ် လာ လူသွားလူလာ အနည်းငယ် ပါးလျက်ရှိသည်။ သို့သော် အချို့ဈေးဆိုင်ကြီးများ၊ စတိုးဆိုင်ကြီးများ အနီး၌မူ လူ အများ စည်ကားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အဆိုပါ ဆိုင်ကြီး

များ၊ ဟိုတယ်ကြီးများ၊ စတိုးဆိုင်ကြီးများတွင် ထွန်းညှိ ထားသော မီးရောင်ဖိုတို့မှာကား ပီကင်းမြို့တော်၏ ညကို အလှဆင်လျက် ရှိနေပေတော့သည်။

ည ၉:၃၀ ခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုမည့် ဟွာဒူး (Hua du) ဟိုတယ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဟိုတယ်ကြီး သည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းလှ၏။ မကြာမီ ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိ မစ္စတာ ချူသည် ကျွန်တော်တို့ငါးဦး တည်းခိုရ မည့် အခန်းများ၏ သော့များကို လာရောက်ခွဲဝေပေးလေ သည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်က နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းတွင် တစ်ယောက်ထည်း နေရပြီး၊ ကျန် တော်နှင့် ဦးတေဇာလှိုင်တို့က တစ်ခန်း၊ ဗိုလ်မှူးမောင်ဝင်း (အငြိမ်းစား)နှင့် ပျဉ်းမနားမောင်နီသင်းတို့က တစ်ခန်း နေရာချပေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် ပါမောက္ခ မစ္စတာစီ.က....

‘ကဲ....ဆရာတို့လဲ အခုထိ ညနေစာမစားရသေးဘူးမဟုတ် လား၊ ဆရာတို့ အင်္ကျီအဝတ်အစားလဲဖို့ အခန်းမှာ ပစ္စည်း နေရာချဖို့ အချိန်ဆယ်မိနစ်လောက် ယူလိုက်ကြပါ၊ ပြီးရင် အောက်ထပ် လော်ဘီ (Lobby)ထဲ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြပါ။ ကျန် တော်တို့ ညစာစားကြရအောင်’ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အမှန်ပင် ဆာလောင်နေပြီ ဖြစ် ပါသည်။ ညနေက လေယာဉ်ပေါ်တွင်ကျွေးသော အသား နှင့် ပေါင်မုန့်တို့သည် အစာအိမ်ထဲတွင် မရှိတော့ပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကမန်းကတန်းပင် သက်ဆိုင်ရာ အခန်းများဆီသို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ နေရာမည့် အထပ်က တတိယထပ်ဘွင် ဖြစ်သည်။ သက်ဆိုင်ရာအခန်းဆီသို့ ရောက်သောအခါ အခန်းအသီးသီး ရှေ့တွင် ကျွန်တော်တို့၏ ဝန်ဧည့်စလည်များ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဟိုဘယ်ဝန်ထမ်းများက လာရောက် နေရာချပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပစ္စည်းများကို အခန်းထဲသို့ဆွဲသွင်းပြီး အဝတ်အစားကိုပင် မလဲတော့ဘဲ အခန်းတံခါး ပိတ်ကာ လော်ဘီ(Lobby) ထဲသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြတော့သည်။

ဟွာဒူ ဟိုတယ်၌ ပထမည

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဟိုတယ်အတွင်း အောက်ထပ်ရှိ စားသောက်ခန်းမဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လော်ဘီမှ စားသောက် ခန်းမဆီသို့ ဖြတ်သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် တွင် ဟိုတယ်ထဲ၌ပင် တောတောင်စိမ့်စမ်းသဖွယ် သစ်ပင်ပန်းမန်များဖြင့် အလှဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။

စားသောက်ခန်းမ အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ လာရောက် စားသောက်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ဘဲ ငွေသိမ်း

ကောင်တာတွင် သိမ်းဆည်းနေသော အမျိုးသမီးငယ် နှစ်ဦး ကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။

ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာချူသည် သူတို့အနီးသို့ ကပ် သွားပြီး ဧည့်သည်များအား ကျေးရန် ဘာများရနိုင်ဦးမလဲ ဟု လှမ်းမေးသံကို ကြားရသည်။ ကောင်တာမှ အမျိုးသမီး ငယ်လေးကလည်း ဆိုင်သိမ်းပြီဖြစ်၍ ရောင်းနေကျ အစား အစာများ မရတော့ဘဲ ခေါက်ဆွဲပြုတ်လောက်သာ ရနိုင် ကြောင်း၊ စားလိုက ကြက်ညှဉ်းထမင်းကြော်ကိုသာ အလွယ် တကူ ရနိုင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်ကို သိခဲ့ရ သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထမင်းကြော်(သို့မဟုတ်) ခေါက်ဆွဲပြုတ် ရလျှင်ပင် လုံလောက်ပါပြီ။ အားလုံး သဘောတူပြီး မိမိတို့ စားချင်သည်များကို မှာလိုက်ကြသည်။

ပါမောက္ခ မစ္စတာစီနှင့် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာချူ တို့ကမူ ကျွန်တော်တို့ကို ထမင်းကြော်၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်တို့နှင့် ဧည့်ခံရ၍ အလွန် အားနာနေခဲ့လေသည်။ တကယ်ဆိုပါမူ အချိန်လွန်နေပြီဖြစ်၍ အဆိုပါအစားအစာများသာ မရနိုင် ပါက ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး ရေသောက်၍ အိပ်ကြရုံသာ ရှိတော့သည်။ ထမင်းကြော်၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်တို့ ရသေး၍ ကျေးဇူးတင်မိပါကြောင်း၊ အားမနာကြရန် ပြန်ပြောခဲ့ရ လေသည်။

中国作家协会 CHINESE WRITERS' ASSOCIATION

2 Shatan Beijie,
Beijing 100720, China

Tel: 4033809
4012255-466
Fax: 4011047

Program for Myanmar Translators' Delegation in China

Jun.24 CA906 20:00 arrival in Beijing
Jun.25-28 in Beijing.
Jun.29 SH 106 flight to Shanghai (18:30-20:30)
Jun.30 in Shanghai
July 1 Mu 5379 flight to Guangzhou (8:30-10:35)
July 1-3 in Guangzhou
July 4 CZ 3409 flight to Kunming (7:55-9:45)
July 5-7 in Kunming
July 8 leave for Yangon

Program in Beijing

Jun.24 20:00 CA906 arrival in Capital airport
Jun.25 9:00 visit Capital Iron and Steel Plant
12:00 lunch in the Plant
14:45 pay homage to Buddha's tooth
Jun.26 9:00 Forbidden City
16:00 meeting with Chinese writers
18:30 banquet given by Chinese Writers' Association
at Cui Hua Lou
Jun.27 7:40 leave the Hotel for Great Wall
12:30 lunch at Ding Ling restaurant
19:15 watch acrobatic show
Jun.28 9:30 sleeping Buddha Temple
15:30 Friendship Store
Jun.29 9:00 Beijing University
afternoon free
16:30 leave the Hotel for airport
18:30 plane takes off

စားသောက်ရင်းပင် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာသနုက အထက်ဖော်ပြပါ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ “တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံအတွင်း လှည့်လည် လေ့လာမည့် လေ့လာရေး အစီအစဉ်” ကို ဝေငှပေးခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုနေ့ညတွင် ဗိုက်ပြည့်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ ခရီးပန်းလာသည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အိပ်ရာပြောင်းလျှင် မအိပ်တတ်သော ကျွန်တော်သည်ပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အခန်း(၂)

ပီကင်းမြို့ သံနှင့်သံဇက်ရုံ (သို့မဟုတ်) ဆိုကန်း ကော်ပို
ရေးရှင်း (Shouhang Corporation) သို့

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၅ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့။

ပီကင်းမြို့တော်၏ နံနက်ခင်းကို ကျွန်တော်တို့စတင်မြင်တွေ့
ရသည်။ ဟိုတယ်မှန်ပြတင်းမှလှမ်းအကြည့်လိုက်တွင်အဆောက်
အဦများ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြင့် ပီကင်းမြို့တော်၏ မြင်
ကွင်းကို တွေ့ရှိရသည်။ အချို့ တိုက်များသည် လွန်စွာမှပင်
မြင့်မားကြသည်။

ဟိုတယ်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် ကားကြီးကားငယ်များ
ဥဒဟို ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသည်ကို မြင်တွေ့နေရသည်။
အများစုမှာ လူကြီးလူငယ်မရွေး စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် သွားလာ
နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့နက်ရီစဉ်သည် ပီကင်းမြို့ရှိ သံနှင့်သံဇက်ရုံသို့
လေ့လာရေးရုံးထွက်ရန် ဖြစ်သည်။ ရီလီယွန်ခွဲမီ နံနက်

(၇:၀၀) နာရီတွင် ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိက နံနက်စာဖြင့် ဧည့်ခံရန် စီစဉ်သည်။

ဟိုတယ်၏ အောက်ဆုံးထပ်ရှိ အနောက်တိုင်း ဘူဗေး စားသောက်ခန်း (Western Restaurant) တွင် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့အား ဧည့်ခံသည်။ မူလကတည်းက ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိက နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ဤစားသောက်ခန်းမတွင် စားသောက်ကြမည့် အမည် စာရင်းပေး မှတ်ပုံတင်ထားဟန် တူသည်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကို နံနက်တိုင်း တွေ့လျှင် အခေါက်ဝမှ တာဝန်ကျများက ခန်းမထဲသို့ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ စားသောက်ခန်းမထဲသို့မူ လူတိုင်းကိုဝင်ခွင့်ပြုချေ။ မှတ်ပုံတင်ထားပြီးသူ မှသာ ဝင်ခွင့်ပြုပြီး ခန်းမထဲရောက်လျှင် မိမိစိတ်ကြိုက် အစားအစာများကို ကြိုက်သလောက် ထည့်ယူ စားသောက်နိုင်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်အားလုံး စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ပီကင်းမြို့ သံနှင့် သံမဏိစက်ရုံသို့ တရုတ် စာရေးဆရာ အသင်းကြီးမှ စီစဉ်ပေးသော မီနီကတ်စလေးဖြင့် ခရီးစတင် နှင်ခဲ့သောတော့သည်။

ပီကင်းမြို့လယ်ခေါင်တွင် လူများ၊ ကားများ၊ ဈေးဝယ်သူများ၊ ဈေးရောင်းသူများဖြင့် အတော်ကလေးစည်ကား၍ နေပေပြီ။ မြို့လယ်ခေါင် ကားဟန်းကြီးများမှာလည်း လွန်စွာမှ ရှည်လျားလှသည်။ များသောအားဖြင့် နံပါတ်ပြား

အစိမ်းပေါ်တွင် အဖြူရောင် စာလုံးများဖြင့် ရေးထားသော
အငှားယာဉ်ငယ်အမျိုးမျိုးကို တွေ့ရသည်။

မြို့တွင်းသွား ခရီးသည်တင် ကားများမှာမူ များသော
အားဖြင့် လျှပ်စစ်ကေဘယ်လ်ကြိုးသုံး နှစ်စီးတဲ ဘတ်စ်ကား
ကြီးများ ဖြစ်သည်။ လူဦးရေအလွန်များသောမြို့ ဖြစ်သည်နှင့်
အညီ ခရီးသည်များသည် ကားများပေါ်တွင် အပြည့်
အကျပ်ပင် လိုက်ပါစီးနင်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထူး
ခြားချက် တစ်ခုမှာ အဆိုပါ ခရီးသည်တင် နှစ်စီးတဲဘတ်စ်
ကားကြီးများကို မောင်းနှင်သူအချို့သည် အမျိုးသမီးများ
ဖြစ်၍ နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

(နှစ်စီးတဲယာဉ်ဟု ဆိုရာတွင် ရန်ကုန်မှာကဲ့သို့ ချိတ်ဖြင့်
ဆက်တဲထားသော ယာဉ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ နှစ်စီးကြား၌ မြို့ပတ်
ရထားတဲများတွင် ချိတ်ဆက်ထားသကဲ့သို့ ရှေ့နောက် လမ်း
လျှောက်ကူးနိုင်အောင် ပြုလုပ်ထားသည့် ယာဉ်မျိုး ဖြစ်ပါ
သည်)။

ကျွန်တော်တို့သည် မော်တော်ယာဉ်ဖြင့် လိုက်ပါရင်း
ပီကင်းမြို့တော်ရှုခင်းကို ငေးမောကြည့်ရှုလာခဲ့ရာမှ မကြာမီ
လင်းယုန်ငှက်ကြီး ပျံဝဲတော့မည်ဟန် ကျောက်ရုပ် ထွင်းထု
ထားရှိသည့် မုခ်ခရီးသောခြံကျယ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာ
ခဲ့ကြောင်း သတိထားမိခဲ့သည်။

ခြံဝင်းကျယ်ကြီး ဂိတ်ဝတိုင်စက်ရုံမှတာဝန်ကျအမျိုးသမီး
ငယ်တစ်ဦးက လာရောက်ကြိုဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ စီးလာ
သော ကားကို စက်ရုံဝင်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင် သွားခဲ့သည်။

ဝင်းအတွင်းရှိ အဆောက်အဦတစ်ခုအနီးတွင် ကားကို
ထိုးရပ်လိုက်သည်။ အဆောက်အဦအဝတွင်မူ (ဆိုကန်း
ကော်ပိုရေးရှင်း)၏ ပြန်ကြားရေးဌာန ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ
စက်ရုံ၏အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမစ္စတာကျန်ကျန်စီ (Zheng Zheng
Shi)က ကြိုဆို၍ နေလေသည်။

ထို့နောက် စက်ရုံအုပ်ချုပ်ရေးမှူးက စက်ရုံ၏ ဧည့်ခန်းမ
သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ ဧည့်ခန်း၌ စက်ရုံ၏အကြောင်း
သိကောင်းစရာများကို ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

စက်ရုံဝန်ထမ်း သားသမီးများ၏
ကလေးဥယျာဉ်ကျောင်းဆီသို့

စက်ရုံအုပ်ချုပ်ရေးမှူးက စက်ရုံအကြောင်း ရှင်းပြအပြီး
တွင် နံနက်စာစားရန် အချိန် အနည်းငယ် လိုသေးသဖြင့်
စက်ရုံ ဝန်ထမ်း အိမ်ရာဝင်းအတွင်းရှိ စက်ရုံဝန်ထမ်း သား
သမီးများအား ထိန်းကျောင်းသည့် ကလေးဥယျာဉ်ကျောင်း
သို့ ခေါ်သွားရန် စီစဉ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်
အားလုံးကလည်း ဝန်ထမ်းသက်သေချောင်ချိရေး လုပ်ငန်း

တစ်ခုအဖြစ် မည်သို့ဆောင်ရွက်ပေးထားသည်ကို လေ့လာချင်
နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်ထဲမှ စိတ်အဝင်စားဆုံး
သူမှာ ပျဉ်းမနား မောင်နီသင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ပညာ
ရေး၌ ဘုရားမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည့်အပြင် ကလေးသူငယ်
များ ပြုစုပျိုးထောင်ရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်း အလွန် စိတ်
ဝင်စားသူဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က “ဆရာနီရေ...ဆရာနီချစ်တဲ့ ကလေးတွေနဲ့
တော့ တွေ့ရတော့မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာမောင်နီသင်း
က မျက်လုံးစုံမှိတ် ခေါင်းကိုညိတ်ရင်း “ဟုတ်ဘယ်ဗျ - ဟုတ်
တယ်ဗျ” ဟု သဘောကျစွာ ပြောလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပါစီးနင်းလာသော မိနီဘတ်စ်လေး
သည် စက်ရုံဝင်းအတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

မကြာမီလမ်းမ၏ဝဲဘက်၌ တိုက်တန်းလျားများကို လှမ်း
တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ရန်ကုန်က ရန်ကင်းတိုက်တန်း၊
ဖဆပလ တိုက်တန်းနှင့် အလားသဏ္ဌာန်တူလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကားသည် လမ်းမ၏ဝဲဘက် ဝန်ထမ်းအိမ်ရာ
များကို ပတ်ဝိုင်းလျက်ရှိသော ဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်
လိုက်သည်။ ဆက်လက်၍ ပြေလျောသော ကုန်းငယ်လေး
တစ်ခုပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ကုန်းမြင့်ပေါ်အရောက်တွင် ကလေးဥယျာဉ် ကျောင်း
လေးကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား ကျောင်းအုပ်
ဆရာမကြီးနှင့် ကျောင်းဆရာမများက ကြိုဆိုနေကြသည်။

ရှေးဦးစွာ ဆရာမများက ကလေးများစာသင်နေသော စာသင်ခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ကလေးငယ်များသည် စားပွဲဝိုင်းကလေးများတွင် ဝိုင်းထိုင်ကြရင်း အိမ်ပုံစံငယ်လေးများ ဆောက်လုပ်တမ်းကစားနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲသို့ဝင်သောအခါ ကလေးများ အားလုံးမတ်တတ်ရပ်၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာလေးများသည် တက်ကြွလန်းဆန်းလျက်ရှိသည်။

ခဏအကြာတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးသည် ကျွန်တော်အဖွဲ့ကို ကျောင်း၏ဖြေဖျော်ရေးခန်းမဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ထိုင်ခုံနေရာများချပေးခဲ့သည်။ ဖြေဖျော်ရေးအစီအစဉ်ဟု သိရသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက—

“ယခု ဆရာတို့ကို ဤကျောင်းမှ ကလေးများက ‘ငါးဖမ်းအက အလှပဒေသာ’ အစီအစဉ်ကို တင်ဆက်ပါမယ်” ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်ပြောကြားလေသည်။

မကြာမီ မြူးကြွသော ကကွက်တီးလုံး ပေါ်လာသည်။ အထက်အောက် အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့် မျက်နှာတွင်လှပစွာခြယ်သထားသော (၆) နှစ်ပတ်ဝန်းကျင်အရွယ် ကလေးငယ်များ ထွက်လာကြသည်။ ‘ငါးဖမ်းအကကို’ ယိမ်းဖြင့် လှပစွာကပြသည်။ ထို့နောက် စုပေါင်း၍ ငါးဖမ်းကြရာ ငါးကြီးတစ်

ကောင်မိသဖြင့် လွန်စွာ ပျော်မြူးခဲ့ကြပုံကို သရုပ်ဖော်လေသည်။

ကြည့်၍ အလွန်ကောင်းလှသည်။ စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်း၏သဘောကို ဖော်ဆောင်သော တေးသရုပ်ဖော် ကကွက် ဖြစ်ပါသည်။

အဆိုပါကကွက်ပြီးသောအခါ အလွန်တရာမှ မြူးကြွဖွယ် ကောင်းသော ပြကွက်တစ်ခုကို တင်ဆက်သည်။

၎င်းပြကွက်ကား ခေတ်ပေါ်တူရိယာ တီးခတ်မှုဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များအားလုံး ခန်းထဲ၌ လွင့်ပျံ့လာသော ခေတ်ပေါ်တူရိယာသံများကြောင့် ရင်ထဲတွင်ကြက်သီးမွေးညှင်းများထလောက်အောင်ပင် ခံစားနေရသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်ပင် သူတို့လေးငါးတွဲ၏ ပညာစွမ်းကို အံ့မခန်းရှိနေတော့သည်။

ခေတ်ပေါ်တူရိယာများကို တီးခတ်နေသူများမှာ လူကြီးများမဟုတ်ချေ။ အမျိုးသားများလည်း မဟုတ်ချေ။ (၆)နှစ်ပတ်ဝန်းကျင်အရွယ် မိန်းကလေးငယ်လေးများ ဖြစ်ကြသည်။

မိန့် ကလေးငယ်နှစ်ဦးက ကီးဘုတ်နှစ်လုံးကို ကိုယ်စီတီးနေကြသည်။ တယောကိုယ်စီကိုင်၍ တီးနေကြသူ မိန်းကလေးငယ်များ (၁၀)ဦးတို့ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော တယောသံ

တို့ကလည်း မြိုင်ဆိုင်လှသည်။ ဒရမ်တီးသူ မိန်းကလေးငယ်
ကား အထူးခြားဆုံးဖြစ်သည်။ အနီရောင်ဂါဝန်အင်္ကျီလေး
ကိုဝတ်ဆင်ထားသောသူမ၏ ဒရမ်တီးဟန်မှာ မြူးကြပြီးလူကြီး
တစ်ယောက်၏ တီးရိုက်မှုဟန်မျိုးဖြင့် တက်တက်ကြွကြွရှိ
လှသည်။

ကျွန်တော်သည် ဒရမ်တီးသူ မိန်းကလေးငယ်၏ အနီးသို့
သွား၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်သည်။

တက်ကြွဖွယ် မြူးကြဖွယ် ဂီတသံတို့က လွင့်ပျံ့ဆဲဖြစ်၏။
ကိုယ်တိုင်မျက်မြင် တွေ့၍သာလျှင် တေးဂီတကို ဤမိန်း
ကလေးငယ်များက တီးနေပါလားဟု ယုံရသည်။ ဂီတသံ
ချည်း သက်သက်သာကြားရပါမူ မည်သူလာပြောစေကာမူ
ကျွန်တော်က ယုံနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

တေးဂီတသံများအဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ရင်ထဲ
နှလုံးသားထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော လက်ခုပ် ဩဘာသံများ
ဆူညံသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဒရမ်တီးသူ မိန်းကလေးငယ်ကို
ခေါ်တွေ့ခဲ့သည်။ မိန်းကလေးငယ်သည် အသက် (၆) နှစ်မျှ
သာရှိသေးကြောင်း သူ၏ ဆရာမဖြစ်သူက ပြောပြသည်။
မိန်းကလေးငယ်အား ဒရမ်ကို သူမတစ်ဦးတည်း သက်သက်
တီးပြရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ရာ သူမက စိတ်ပါဝင်စားစွာ

လူကြီးလေးကဲ့သို့ တီးပြနိုင်သည်ကို တွေ့ရသည်။ အံ့စရာပါပေ။

တကယ်တော့ သူတို့လေးတွေ အားလုံးသည် ဤစက်ရုံ ဝန်ထမ်းဝင်းအတွင်း၌ နေထိုင်သူ ဝန်ထမ်းများ၏ သားသမီးများဖြစ်ကြသည်။ မိဘများ အလုပ်ခွင် သွားရောက်ချိန်တွင် ၎င်းတို့၏ ရင်သွေးငယ်များကို စက်ရုံမှ ဝီစဉ်ပေးသော အဆိုပါကျောင်းတွင် စိတ်ချလက်ချ အပ်နှံခဲ့သည်။ ကျောင်းမှ ဆရာမများကလည်း ကလေးငယ်များ ဝါသနာအလျောက် ကျွမ်းကျင်မှုသင်တန်းများပေး၍ စိတ်ပျော်ရွှင်အောင် သူတို့လေးတွေ၏ဘဝ တိုးတက်အောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤကလေး ဥယျာဉ်ကျောင်းတွင် အသက် တစ်နှစ်ခွဲမှ ခြောက်နှစ်အထိ ကလေးစုစုပေါင်း ၂၀၀ ကျော်ရှိပြီး ယခုမ ၃၆ ဦးရှိကြောင်း သိရှိရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဒရမ်တီးသမိန်းကလေးနှင့် သူမကို သင်ကြားပေးခဲ့သော ဆရာမတို့ကိုပူးတွဲ၍ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့...အားလုံး သူတို့ကို လက်ပြနွှတ်ဆက်လိုက်ကြပါသည်။ “ခွဲခြားစို့ရယ်...”ဟု

အခန်း(၃)

ကျွန်တော်ဖူးမျှော်ခဲ့ရသော ဗုဒ္ဓစွယ်တော်

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များသည် သံနှင့်သံမဏိစက်ရုံကို လေ့လာခဲ့ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ပီကင်းမြို့တော်ရှိ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကို သွားရောက်ဖူးမျှော်ရန် ခရီးစတင်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့စာရေးဆရာအဖွဲ့ဝင်(၅)ဦးစလုံး ရွှင်လန်းတက်ကြွနေကြ၏။ ယမန်နေ့ည ပီကင်းလေဆိပ်တွင် ရောက်ရောက်ချင်း တရုတ်စာရေးဆရာ အသင်းကြီးမှ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာချူဘိုဂို (Mr Niu Baoguo) ပေးအပ်ခဲ့သည့် ပီကင်းမြို့လေ့လာရေး အစီအစဉ်အရ ယနေ့တွင် ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကိန်းပပ်ရာသို့ သွားရောက်ဖူးမျှော်ခွင့် ရရှိတော့မည် ဖြစ်သည်။

တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံသို့ လေ့လာရေးခရီး မထွက်မီ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ချိန်ကာလ၌ပင် ပီကင်းမြို့တော်သို့ ရောက်ပါက ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကို ဖူးမျှော်ရပါစေဟု မျှော်လင့်တကြီး ဆုတောင်းခဲ့မိသည်။ ယခုမူ ဆုတောင်းပြည့်တော့မည်။

မော်တော်ယာဉ်ဖြင့် လိုက်ပါစီးနင်းရင်း မွန်းလွဲနေ၏ ပူ
ပြင်းမှုအောက်တွင် စက်ဘီးများ၊ ကားများဖြင့် ရှုပ်ထွေးစွာ
သွားလာနေကြသော လူအများကို ငေးမောကြည့်ရှုလာခဲ့မိ
သည်။

စူးစမ်းလိုသောအသိဖြင့် ပါမောက္ခ မစ္စတာစီအား
မေးမိသည်။

“ကျွန်တော်မသိလို့ပါ၊ ဆရာစီ၊ နေပူကျဲကျဲမှာ လူတွေ
ဒီလိုပဲသွားလာနေကြတာပဲနော်”

“ခင်ဗျားကထင်လို့ပါ၊ သိပ်မပူပါဘူး၊ သစ်ပင်တွေက
အပူကို စုပ်သွားတယ်လေ”

အခုမှ ကျွန်တော်သတိထား ကြည့်မိသည်။ နေရာတိုင်း
တွင် သစ်ပင်တွေ စီရီဝေဆာနေသော ပီကင်းမြို့တော်ပါ
ကလား။

ပီကင်းမြို့တော်တွင်သာမက တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ
တစ်ခွင်လုံးတွင်ပါ ရာသီဥတုမျှတရေးအတွက် သစ်ပင်စိုက်
ပျိုးရေး၊ သစ်ပင်ထိန်းသိမ်းရေး လုပ်ငန်းများကို အားစိုက်
ခွန်စိုက် ပြုလုပ်လျက်ရှိကြောင်း သိရှိရပါသည်။

“ဆရာတို့ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကိုရောက်တော့မယ်” ဟု ဆရာစီက
သတိပေးတော့မှ ပီကင်းမြို့တော်ရှုခင်းကို ငေးမောကြည့်လာ

ခဲမိသည့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး သတိထားမိခဲ့ကြသည်။ ပီကင်း မြို့တော် အနောက်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းငယ် တစ်ခုအပေါ်သို့ မော်တော်ယာဉ်တက်နေပြီဖြစ်သည်။ ခဏအကြာတွင် ကျောက် လှေကားထစ်များအနီးရှိ ရင်ပြင်တွင် ကားရပ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်မှ အဆင်းတွင် အပြင်၌ အတော်ပူမည်ဟု ထင်ခဲ့သော နေသည် ထင်သလောက် မဟုတ်ဘဲ ပူငွေ့နွေးနွေး မျှပင်ရှိသည်ကို ခံစားတွေ့ထိခဲ့ရသည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင် တွင်မူ သစ်တောထူထပ်သော တောင်အချို့ ပတ်ရံလျက် ရှိသည်။

“အခု ကျွန်တော်တို့ရောက်တာ အချိန်နည်းနည်း စော နေသေးတယ်ဗျ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာအသင်းက တာဝန်ရှိသူတွေနဲ့ ချိန်းထားတာ နာရီဝက်လောက် လိုသေးတယ်၊ အပေါ်က အဝင် ကျောင်းဆောင်နားမှာ တက်နေကြပါလား။ နေရိပ် တယ်”

ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာချူ ဘိုဂိုက လာပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး လှေကားထစ်အတိုင်း ဗုဒ္ဓစွယ်တော် အဝင်ဝ အဆောက်အဦအနီးသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

နောက်မှသိရသည်မှာ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာချူ သည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်အား လေ့လာဖူးမြော် နိုင်ရန် နေ့လယ် ၀၄:၀၀ နာရီတွင် ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ဘုရားအား

ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသော ဗုဒ္ဓဘာသာအသင်းမှ တာဝန်ရှိသူများနှင့် ချိန်းဆိုထားကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်အား ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ခြင်းကို တရုတ် ပြည်သူလူထုကိုပင် ခွင့်ပြု မထားကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်များဖြစ်၍ အထူး အခွင့် အရေးအနေဖြင့် ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ခွင့်ပြုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ လူအများ တိုးဝှေ့ ဝင်ရောက်နေလျှင် အဆောက်အအုံ အတွင်း ပျက်စီးမှုများဖြစ်လာနိုင်၍ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလေ သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးက တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံအတွက် သာမကကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အားလုံးအတွက် အထွတ်အမြတ်ထားရာ တစ်ဆူတည်းသောဗုဒ္ဓစွယ်တော်အစစ် ကိန်းဝပ်ရာနေရာဝန်းကျင်ကို အချိန်ရခိုက် အမှတ်တရဓာတ်ပုံ များ ရိုက်ခဲ့ကြသည်။

မကြာမီ ဗုဒ္ဓစွယ်တော် ဗုဒ္ဓဘာသာအသင်းမှ တာဝန်ခံ များ ရောက်လာကြသည်။ တာဝန်ခံက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ဗုဒ္ဓစွယ်တော်နှင့် စပ်လျဉ်းသောသမိုင်းကြောင်းကို သူသိသမျှ ရှင်းပြခဲ့သည်။

သို့သော် ဗုဒ္ဓစွယ်တော် သမိုင်းကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်တို့သေးသော အကြောင်းရင်းများ၊ လူသိနည်းသော အကြောင်းအရာများကို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်က သမိုင်းအထောက်အထား များ

နှင့်တကွ ရှင်းပြလိုက်သောအခါ တာဝန်ခံ လူကြီးများက တအံ့တဩ နားထောင်ရင်း ဗဟုသုတ ပိုမိုရရှိသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တဖွဖွပြောနေလေတော့သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာအသင်း တာဝန်ခံက စေတီ၏ အောက်ပစ္စယံရှိ တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့အားလုံး စေတီ အတွင်း လိုက်ရုံအတိုင်း တက်ခဲ့ကြသည်။ လူတစ်ယောက် သာသာ တက်နိုင်သော ကော်ဇောနီ ခင်းထားသည့် လမ်း အတိုင်း တက်ခဲ့ရာ မကြာမီ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကိန်းဝပ်ရာ ရွှေစေတီ အနီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဖူးတွေ့ရပါပြီ။ ရတနာခုနစ်သွယ် စိခြယ်ထားသော ရွှေစေတီအတွင်း၌ သပ္ပာယ်စွာ စံတည်တော် မူနေသော ဗုဒ္ဓစွယ်တော်မြတ်ကို ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့ရပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး တောင့်တမျှော်လင့်ခဲ့ သော ဗုဒ္ဓစွယ်တော်မြတ် ဘေး ဖူးမြော်ခွင့်ကို ကျွန်တော်တို့ ရရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဤကဲ့သို့ ဖူးမြော်ခွင့်ရအောင် ကူညီပေးသော တရုတ်ပြည်သူ သမ္မတနိုင်ငံ စာရေးဆရာ အသင်းကြီးနှင့် ဗုဒ္ဓစွယ်တော် ဗုဒ္ဓဘာသာ အသင်းကြီးကို လည်း အထူးပင် ကျေးဇူးတင်နေမိပါတော့သည်။

ဗုဒ္ဓစွယ်တော်မြတ် စံပယ်ရာ ရွှေစေတီကို ငန်းငံလျက် ကြာ ပွင့်ကြီးလေးပွင့်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။ မျက်နှာကြက်ပေါ်တွင်မူ ရစ်ခွေနေသည့်သဏ္ဌာန် ရွှေရောင် နဂါးရုပ်ပုံဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး လွင်ထက်ရှိရွှေစေတီအတွင်း ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူနေသည့် ဗုဒ္ဓစွယ်တော်မြတ်ကို ရှိခိုးကန်တော့လိုက်ကြသည်။ ပြီးနောက် အမှတ်တရ မှတ်တမ်းအဖြစ် ကိုးကွယ်နိုင်ရန် မှတ်တမ်းတင် ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးယူလိုက်ကြသည်။ ရတနာခုနစ်သွယ် စီခြယ်ထားသော ရွှေစေတီသည် ရွှေသားအစစ် ၁၅၃ ကီလိုဂရမ် ပါဝင်ကာ စံတည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

အတန်ကြာ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်မြတ်အား ဖူးမြော်ကြည်ညိုပြီးနောက် ဗုဒ္ဓဘာသာအသင်း တာဝန်ခံက ဤဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်းရှိ လင်ကွမ်း (Ling Guang) ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီး ဆရာတော် တစ်ပါး ရှိကြောင်း၊ ဆရာတော်သည် သက်တော် ၈၅ နှစ်၊ ဝါတော် ၆၀ ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာတော်၏ ဘွဲ့အမည်မှာ ‘ဟိုင်ယွမ်’ ဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော်က ဗုဒ္ဓစွယ်တော်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကြောင်းအရပ် အပြည့်အစုံကို ပြောပြနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဆရာတော်ကြီးအား ဖူးတွေ့ရန် သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အား ဗုဒ္ဓဘာသာ တွန်းကားရာ မြန်မာနိုင်ငံမှလာသော ဧည့်သည်များဟု သိရသောအခါ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့အား ‘ချားရွှေ’ခေါ် တရုတ်လူမျိုးတို့၏ အဓိကဧည့်ခံ ဖျော်ရည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဖြင့် ဧည့်ခံသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ သိလိုသမျှ ဗုဒ္ဓစွယ်တော် ကိန်း
ဝပ်ရာစေတီ၏ သမိုင်းဖြစ်ရပ်များကို ရှင်းလင်းပြခဲ့သည်။

တရုတ်ပြည်ရှိ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်

ဗုဒ္ဓစွယ်တော် ကိန်းဝပ်စံပယ်ရာ စေတီတော်သည် ပီကင်း
မြို့ အနီးရှိ အနောက်တောင်ကြောပေါ် အဆောက်အဦး
ဖြစ်ပြီး သပ္ပာယ်စွာတည်ရှိတတ်မှုလေသည်။ စေတီတော်
သည် မူလ Ling-Guang လင်ကွမ်းဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
နေရာတွင် တည်ရှိသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ မြတ်စွယ်တော်ကို တရုတ်
ပြည်တွင် ထိန်းသိမ်း ကိုးကွယ်ထားသည်မှာ နှစ်ပေါင်း
(၁၅၀၀) ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ သမိုင်းမှတ်တမ်းများအရ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည်
ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီး တေဇောမာတ် လောင်ပြီးနောက်
ကမ္ဘာပေါ်တွင် စွယ်တော်နှစ်ဆူ ထားရစ်တော်မူခဲ့လေသည်။
တစ်ဆူကို သီရိလင်္ကာခေါ် သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ ပင့်ဆောင်သွား
ခဲ့သည်။ ကျန်တစ်ဆူကိုမူ ဥဒယန Udyana တိုင်း (ယခု
ပါကစ္စတန်နိုင်ငံတွင်း)သို့ ပင့်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ထိုဥဒယန
တိုင်းမှ တရုတ်ပြည်၏ ရှင်ကျင့် (Xinjiang) ပြည်နယ်တွင်
ရှိသော ခိုတန် (Khotan) (ယခုဟီတီရန်) (Hetian) ဒေသ
သို့ ပင့်ဆောင်ခဲ့သည်။ ငါးရာစုကာလအတွင်း တောင်ပိုင်း
ကိုမင်းဆက် (Qi dynasty) ၏ တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး (Fa-

Xian) ဖာရှီယန်(၄၂၄-၄၉၀)သည် ခိုဘန်သို့ခရီးဆန်ပြီး (Nanjing) နန်းကျင်းသို့ စွယ်တော်ကို ပြန်ပို့ခဲ့သည်။ နန်းကျင်းသည် တောင်ပိုင်းရှိ မင်းဆက်မြို့တော်ဖြစ်သည်။ ညီညွတ်မှုကင်းမဲ့နေသည့် တရုတ်ပြည်ကြီးကို (Sui dynasty) ဆူ မင်းဆက်တွင် ပြန်လည် ဧည့်လုံးစေပြီး စွယ်တော်မြတ်ကို မြို့တော်သစ် ချန်အန် (Changan) သို့ ပို့ခဲ့ပြန်သည်။ ဗဟိုတရုတ်ပြည်ကြီး ဒုက္ခရောက်နေသည့် မင်းငါးဆက် ကာလတစ်လျှောက်တွင် စွယ်တော်ကို နေရာအနှံ့ ပင့်ဆောင်ခဲ့ပြီး နောက် တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်း လျှောင် (Liao Dynasty) မင်းဆက်၏ (Yen-jing) ရန်ကျင်းမြို့ (ယခုပီကင်း) သို့ရောက်ရှိခဲ့သည်။

လျှောင်မင်းဆက်သမိုင်း အတွဲ ၂၂ တွင် ပါဝင်သော တော်ဇောင်း (Dao-zong) ကေရာဇ်၏ မှတ်တမ်းတွင် စွယ်တော်မြတ်ကို (Zhao-Xian) ကျောက်ရှန် စေတီတွင်း၌ (Xian-Yong) ရှန်ယုံမင်း နန်းတက်သော သတ္တမမြောက်နှစ်၏ အဋ္ဌမလတွင် (၁၀၇၁-ခုနှစ်တွင်) ဌာပနာကြောင်း မှတ်တမ်းတစ်ရပ်ပါဝင်နေခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် စွယ်တော်မြတ်သည် ပီကင်းသို့ ဒေသစေရီ ကြွတော်မူခဲ့လေသည်။

ကျောက်ရှန်စေတီတော်သည် လင်ကွမ်း ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းငင်းအတွင်း ရှိနေသည်။ လင်ကွမ်း ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို ၈-ရာစုတွင် ဟည်သောင်ပြီး စေတီတော်မှာမူ ဆယ်ထပ်မြင့်သည့် အုတ်အဆောက်အဦ ဖြစ်ကာ ကျောင်း

ဝင်း၏ အရှေ့တောင်ထောင့်တွင် တည်ရှိသည်။ စေတီတော်ကို တည်ထားသည့် အုတ်များပေါ်တွင် ဗုဒ္ဓ ရုပ်ပွားတော်များ ခတ်နှိပ်ထားသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာထောင် စေတီတော်ဟု လူသိများခဲ့ပေသည်။ လင်ကွမ်း ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသည် ပီကင်းတွင် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များအတွက် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ကျော်ကြားခဲ့သောကျောင်းတစ်ကျောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်အတွင်း နယ်ချဲ့ ရှစ်နိုင်ငံတို့၏ မဟာမိတ်တပ်များ ပီကင်းမြို့သို့ ဝင်ရောက် ကျူးကျော်ခဲ့သည်။ ၎င်းတို့၏ မီးရှို့ ဖျက်ဆီးမှုကြောင့် လွန်မင်းစွာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရပါသည်။ မြို့တော်၏ အစွန်အဖျား ဆင်ခြေဖုံးဒေသတွင်တည်ရှိသည့် လင်ကွမ်း ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနှင့် ကျောက်ရှုန့် စေတီတော်တို့လည်း ကျူးကျော်သူတို့၏ အမြောက်ဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရလေသည်။

စစ်ဘေးဒဏ် ခံရပြီးနောက် လင်ကွမ်း ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတိုက်မှ အပျက်အစီးများကို ရှင်းလင်းခဲ့ကြရာ စေတီတော်၏ မြေအောက်ဌာပနာတိုက်ထဲတွင် ဗုဒ္ဓ စွယ်တော်ကို ဌာပနာထားသည့် ကျောက်သားကြိုက်ကို တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုကျောက်သားကြိုက် အတွင်းတွင် နံ့သာသား သေတ္တာတစ်ထပ်ရှိပြီး ထိုသစ်သားသေတ္တာပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ကမ္ဗည်းထိုးထားသည် ဟု တွေ့ရ၏။

“သကျမုနိ ဗုဒ္ဓ၏ စွယ်တော်မြတ်” (Tien.hui)တန်ဟူ၏ သတ္တမနှစ်အတွင်း စတုတ္ထလ၏ ၂၃ ရက်မြောက် နေ့တွင် ရှန်ဟူဘုန်းတော်ကြီးက ကမ္ဗည်းထိုးခဲ့သည်” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကံအားလျော်စွာ စေတီတော်၏ ထိပ်ပိုင်းတွင် မူလက တင်ထားသည့် “နှင်းခံခွက်” (dew-basin) ကျောက်မှာ မူလအတိုင်း မပျက်မစီးရှိနေခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ တည်ဆောက်သည့် မှုန်စွဲကို ထိုကျောက်ခွက်ပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသည်။ ထိုရက်စွဲသည် (Liao Dynasty) လျှောင်မင်းဆက်၏ သမိုင်းတွင် ပါသော မှတ်တမ်းများနှင့် ညီညွတ်ကြောင်း တွေ့ခဲ့ရသည်။

ကျောက်စာပါ ကမ္ဗည်းအရ ထိုစေတီတော်ကို ရှန်ဖို၊ လင်ဂေါင်နှင့် မဟာလျှောင်၏မှူးမတ်ကြီးဟူသည့် ဘွဲ့တော်များရထားသည့် ရန်ဂိုမယ်တော်ကြီးက တည်ထားခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ယင်း ရန်ဂိုမယ်တော်မှာ နောင်တွင် လျှောင်မင်းဆက်၌ ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်လာခဲ့သူ ရဲလူရန်ရှန် (Yelu Ronxian) ၏ မယ်တော်ဖြစ်ပေသည်။

နံသာသေတ္တာပေါ်တွင် ကမ္ဗည်းရေးထိုးခဲ့သည့် ရှန်ဟူ (Shan-hui) မှာ မင်းငါးဆက်ခေတ်၏မြောက်ပိုင်း ဟန်မင်းဆက် လက်ထက်မှ ရဟန်းတော် တစ်ပါးဖြစ်သည်။ မြောက်ပိုင်းဟန်မင်း၏ဘွဲ့တော်ဖြစ်သည့်တန်ဟူမင်း၏ သတ္တမမြောက်နှစ်သည် ၉၆၃ သက္ကရာဇ်အတွင်း ကျရောက်လေသည်။

ကျောက်ရှန်စေတီတော်၌ စတင်ဌာပနာခဲ့သည့် ၁၀၇၁-ခု မှ ပြန်လည်ဖူးမြော်ကြရသည့် ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်အထိ နှစ်ပေါင်း ၈၃၀ ကြာအောင် ဤစွယ်တော်မြတ်သည် ဌာပနာတိုက်တွင်း၌ ကိုနိုးဝပ်စံပယ်တော်မူ နေခဲ့သည် ။

တရုတ်ပြည်ကြီးသည် နယ်ချဲ့ကျူးကျော်သူတို့လက်အောက်
သို့ ရောက်ရှိနေစဉ်အတွင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ဗုဒ္ဓစွယ်
တော်ကို ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခွင့် ရေး
အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တရုတ်ပြည်ကြီး လွတ်မြောက်ပြီး
နောက် ပီကင်းမြို့တော် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ၏ အစပျိုးပေး
မှုနှင့် ပြည်သူ့အစိုးရ၏ အထောက်အပံ့တို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓစွယ်တော်
မြတ်ကို ၁၉၅၅-ခုနှစ်တွင် (Guang-Ji) ဂွမ်းဂျီ ကျောင်းတော်
သို့ ပင့်ဆောင် လာနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုကျောင်းတော်တွင်ပင်
ရတနာခုနစ်ပါး စီခြယ်ထားသည့် ရွှေသားစေတီ အတွင်း
ဌာပနာပြီး ပြည်တွင်းပြည်ပ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖူးမြော်
နိုင်စေရန် သီတင်းသုံးနေစေခဲ့ပြန်သည်။

၁၉၅၇-ခုနှစ်တွင် စွယ်တော်မြတ်ကို နေရာအတည်တကျ
ကိန်းဝင်စံပယ်စေလိုသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကျော်ကြားလှ
သော သမိုင်းဝင်နေရာမြတ်၏ မြင့်မြတ်မှုကို ပြန်လည်ဖော်လို
သဖြင့်လည်းကောင်း၊ တရုတ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ထုံးတမ်း
စဉ်လာနှင့်အညီ စေတီသစ်တစ်ဆူကို တည်ထားရန် တရုတ်
အစိုးရနှင့် တရုတ်ပြည်သူများက စီစဉ်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၈-ခုနှစ်
ဇွန်လလယ်မှ ၁၉၆၄-ခုနှစ် ဇွန်ဦးပေါက်အထိ နှစ်ထည်သပ္ပာယ်
လှသော စေတီသစ်တစ်ဆူနှင့် အရံအဆောက်အဦ များကို
တည်ဆောက်ပြီးစီးခဲ့သည်။

ဉာဏ်တော် ၅၁ မိတာအမြင့်ဆောင်လျက် ရှစ်မျက်နှာရှိ
ပြီး အထပ် ၁၃ ဆင့်ပါသော စေတီတော်ကို မြေပြင်မှ ၂.၇၀

မိတာအမြင့်တွင် ၂၂ စတုရန်း မိတာရှိသော ပြန့်ပြူးလှသည့် နေရာပေါ်၌ တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

စေတီတော်ကို တည်ဆောက်ရာတွင် ခေတ်မီပိသုကာပညာ ရပ်များကိုသုံးလျက် ထားသော်လည်း ဝန္တဝင်မြောက် တရုတ် ဗုဒ္ဓဘာသာ စေတီတော်များ ရိုးရာပုံသဏ္ဌာန်ကို ထိန်းသိမ်း လျက် မှမ်းမံဖြည့်စွက် တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အပြင်ပန်း အားဖြင့် တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်း၌ ဟန်နှင့်ဆုံ မင်းဆက်ခေတ် တို့တွင် လူကြိုက်များသည့် ပုံစံအတိုင်း ဘုံအဆင့်ဆင့် ပါဝင် သည့် အဆောက်အဦး ပုံသဏ္ဌာန်ကို ဆောင်နေပေသည်။ အုတ်ကြွပ်စိမ်းများမိုးပြီး လှပစွာ ထုလုပ်ထားသော ပြတင်း ပေါက်များ၊ ယက်မများနှင့် ရွှေဆောင်ထီးတော်ကို အပေါ် ဆုံးတွင်တင်၍ တည်ထားခြင်းကြောင့် ရိုးသားမှု၊ တိကျမှု၊ ကျွဲနွံရမှုနှင့် တင့်တယ်မှုတို့ကို ဖော်ကျူးထားသည်ဟု ဆိုနိုင် ပါသည်။

အတွင်းပိုင်းတွင်မူ အထပ်ပေါင်း ခုနစ်ထပ်ရှိသည်။ မြေ ညီတပ်ကို လျှိုဝှက်ခန်းဆောင်အဖြစ် ထားပြီး ထိုအထပ်တွင် စေတီတော်တည်ဆောက်မှု မှတ်တမ်းနှင့် ဗုဒ္ဓကျမ်းစာများကို ကျောက်ပြားကြီးများ၌ ကျောက်ထက်အက္ခရာတင်၍ ထားရှိ သည်။ အဆိုပါကျောက်ပြားကြီးများကို ခန်းဆောင်နံရံတွင် မြှုပ်နှံကာ ခြင်းခြင်ပေသည်။ ထိုလျှိုဝှက်ခန်းဆောင် အပြင် တက်တွင် ပတ်၍တက်သွားသော ကြောင်လိမ်ကျောက်သား လှေကားထစ်များအတိုင်း စွယ်တော်တိုက်ဆီသို့ တက်သွား ရလေသည်။

စွယ်တော်တိုက်၏ နံရံကို ကျောက်ပြားများ မြှုပ်ကာ
 ထားပြီး မျက်နှာကြက်ကိုမူ တောက်ပစွာ ရွှေပိန်းချထား
 သောနဂါးတစ်ကောင် ရစ်ခွေနေသည့် ပန်းပုရုပ်ဖြင့် တန်ဆာ
 ဆင်ထားပါသည်။ စွယ်တော်တစ်တိုက်လုံး၏ အဆင်အပြင်
 အဆားအသိုသည် တည်ကြည်သော ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဖြစ်ပေါ်
 နေစေသည်။ အထက်ခြောက်ထပ်တွင် ဗုဒ္ဓပိဋကတ်တော်
 များနှင့် ဟန်၊ တိဗက်၊ မွန်ဂိုနှင့်တိုင်လူမျိုးစုတို့၏ဘာသာရေး
 ဆိုင်ရာ အသုံးအဆောင်များကို ထိန်းသိမ်းထားရှိလေသည်။

၁၂၆၄-ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၅-ရက်နေ့တွင် တရုတ်နိုင်ငံ၏ ဗုဒ္ဓ
 ဘာသာအသင်းက စွယ်တော်စေတီ ဖွင့်ပွဲနှင့် စွယ်တော်
 ဌာပနာပွဲအခမ်းအနားကို ခမ်းနားစွာ ကျင်းပခဲ့လေသည်။
 တရုတ်နိုင်ငံ၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ ကမ္ဘောဒီးယား၊
 သီရိလင်္ကာ၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဂျပန်၊ လော၊ မွန်ဂိုးလီးယား၊
 နီပေါ၊ ပါကစ္စတန်၊ ဗီယက်နမ်တို့မှ ကိုယ်စားလှယ်များ
 တက်ရောက်ကြည်ညိုခဲ့ကြသည်။ တရုတ်နိုင်ငံရောက် နိုင်ငံခြား
 သံတမန်များနှင့် အရာရှိများလည်း ဖွင့်ပွဲကို တက်ရောက်ခဲ့
 ကြသည်။ အထက်ဖော်ပြပါ နိုင်ငံများမှစေလွှတ်သော ဗုဒ္ဓ
 ဘာသာကိုယ်စားလှယ်များသည် တစ်ညတစ်ညွတ်တည်း ၎င်း
 တို့၏ ဝမ်းမြောက်မှုကို ထုတ်ဖော် ပြောကြားကြသည့်အပြင်
 ထူးကဲလှသော အခါအကဲကိုလည်း ချီးကျူးပြောဆိုကြ
 လေသည်။ စေတီတော်မြတ် အခွန်ရှည်ရန်၊ ဓာတ်တော်
 မွေတော်ဖြစ်သော စွယ်တော်မြတ် ထာဝရ ကိန်းဝပ်စံပယ်

တော်မူရန်၊ ကမ္ဘာကြီးငြိမ်းချမ်းရန်နှင့် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသား
များ စိတ်ချမ်းမြေ့ရန် စသည်တို့ကို ကိုယ်စားလှယ်တော်
တို့က ဆုမုန့်ကောင်း တောင်းခဲ့ကြလေသည်။

ဆက်လက်၍ ဆရာတော်ဘုရားက ဗုဒ္ဓစွယ်တော်သည်
မြန်မာနိုင်ငံနှင့် သီရိလင်္ကာနိုင်ငံသို့သာ ဒေသစာရီ ကြံချီခဲ့
ဖူးကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ကြွရောက်ခဲ့စဉ်က ယခု စံတည်
တော်မူနေသည့် ရွှေစေတီတော်နှင့်အတူ ကြံချီခဲ့ခြင်း ဖြစ်
ကြောင်း မိန့်ကြားခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး မိန့်ကြားပြီးမှ ကျွန်တော် သတိ
ထားမိလိုက်သည်ကား...ဗုဒ္ဓစွယ်တော်မြတ်ဌာပနာပွဲ ကျင်းပ
သည့်နေ့မှာ ဇွန်လ (၂၅)ရက်နေ့ဖြုတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓ
စွယ်တော်မြတ်ကို ဖူးမြော်ခွင့် ရရှိသည့်နေ့မှာလည်း ဇွန်လ
(၂၅)ရက်နေ့ပင် ဖြစ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

လျောင်းတော်မူဘုရား (Sleeping Buddha) ကို
ဖူးမျှော်ခဲ့ရခြင်း

ဗုဒ္ဓစွယ်တော်မူအပြန် အချိန်ရသေးသဖြင့် ဆက်သွယ်ရေး
အရာရှိ မစ္စတာချုက လျောင်းတော်မူဘုရားသို့ ဝင်ရောက်
ဖူးမျှော်ကြရန် စီစဉ်လေသည်။

မူလလေ့လာရေးအစီအစဉ်အရ ဇွန် ၂၀ ရက်နေ့နံနက်ပိုင်း
တွင် ဖြစ်သော်လည်း ယနေ့တွင် အချိန်အနည်းငယ်ရသည်

က တစ်ကြောင်း၊ အပြန်လမ်းသင့်သည်ကလည်း တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် ထိုသို့လျောင်းတော်မူဘုရားကိုဝင်ရောက်ဖူးမျှ ရန် စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဇွန် ၂၀ ရက်နေ့နံနက်ပိုင်း အစီအစဉ် အားလပ်သွားမည်ဖြစ်၍ သီးခြား အစီအစဉ်တစ်ခု ကိုထပ်တိုး၍ ရနိုင်ကတိုးပြီး မတိုးနိုင်က မြို့တွင်းသို့ထွက်လေ့ လာရန်အချိန်ပိုရမည်ဖြစ်သဖြင့် အားလုံးက ယခု ဘုရားဝင် ဖူးရန် အစီအစဉ်ကို သဘောတူခဲ့ကြသည်။

ညနေ ၄:၀၀ နာရီတွင် လျောင်းတော်မူ ဘုရားသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ဘုရားပရဝုဏ်အတွင်းသို့ ဝင်သည်နှင့် စိမ်းစိုသောသစ်ပင်ကြီးငယ်များကို တွေ့ရသည်။ စတိုးဆိုင် ငယ်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးစွာ လျောင်းတော်မူ စံတည်ရာ ကျောင်းအောင်လဲသို့သွားရောက်ဖူးမျှကြပါသည်။ ဘုရား ဝင်းအတွင်းမှ တာဝန်ကျအမျိုးသမီး၏ ပြောပြချက်အရ လျောင်းတော်မူဘုရားသည် တန်ခိုး ၅၄ တန်ရှိပြီး၊ ကြေးနီ ဖြင့် အပြည့်သွန်းလုပ်ထားကြောင်း သိရှိရသည်။

ဘုရားဖူးအပြီးတွင် ပရဝုဏ်အတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုစဉ် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၅၀၀ ကျော်က ထင်းရှူးပင်ကြီးတစ်ပင် ကို တွေ့ရသည်။ ပင်စည်တွင် အရစ်အရစ်များပင်ထပ်၍ နေ ကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။ ထင်းရှူးပင်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်နှစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရသည်။ ခဏ

ဝင်ကြည့်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်အားလုံး ဘာမျှ
မဝယ်ဖြစ်ခဲ့ချေ။

လျောင်းတော်မူဘုရားဝင်းအတွင်း တစ်နာရီခန့် လှည့်
လည်ပြီးသောအခါ ညနေစာစားသုံးရန် မြို့တွင်းရှိ ဟား
ဆားမားနား စားသောက်ဆိုင် (Hasamana Restaurant)
သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

သံအမတ်ကြီး ဦးတင်အောင်ထွန်းအား
သွားရောက်တွေ့ဆုံ ဂါရဝပြုခြင်း

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ညနေစာစားပြီးနောက် ဟိုတယ်သို့
ခွေတ္တပြန်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မနက်ကတည်းက
မလဲရသေးသော အဝတ်အစားများ လဲပစ်ချင်နေကြ
သည်။ ဆက်၍ တရုတ်ပြည်သို့ သမ္မတနိုင်ငံဆိုင်ရာ မြန်မာ
သံအမတ်ကြီး ဦးတင်အောင်ထွန်းအား သွားရောက်တွေ့ဆုံ
ဂါရဝပြုရန် စီစဉ်ထားသဖြင့် ရသမျှ အချိန်လေးတွင်
ကမန်းကတန်းပင် မျက်နှာသစ် အဝတ်အစား လဲလိုက်ကြ
သည်။

အမှန်က ရောက်သည့်နေ့တွင်ပင် သံအမတ်ကြီးအား သွား
ရောက်တွေ့ဆုံ ဂါရဝပြုရန် ဖြစ်သော်လည်း မနေ့ညက
ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပီကင်းလေဆိပ်မှ ဟိုတယ်သို့ ရောက်

ချိန်သည်ပင် အတော်ညဉ့်နက်နေပေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ယနေ့ မှုတ် သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် စီစဉ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သံအမတ်ကြီးနှင့် သံရုံးဝန်ထမ်း မိသားစုများအတွက် ရန်ကုန်မှ ယူဆောင်လာသော လက် ဆောင်များကို စုစည်းယူဆောင်လိုက်သည်။ မြန်မာပြည်နှင့် ဝေးနေသူများအတွက် မြန်မာ့ရိုးရာ အစားအစာ လက် ဆောင်များမှာ အဖိုးတန်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ အရီး တောင်းလက်ဖက်၊ ပုန်းရည်ကြီးစသဖြင့် မြန်မာကြိုက်အစား အစာများ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး သံအမတ်ကြီးထံသို့ ရောက်လာ ခဲ့သည်။ ပီကင်းမြို့တော်တွင် သံရုံးများ၊ သံရုံးအမှုထမ်း များအတွက် သံရုံးရပ်ကွက်ဟူ၍ သီးသန့်နေရာ ချပေးထား သည်။ သံရုံးများသာစုစည်းနေသောနေရာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သံရုံးသို့ရောက်သောအခါ ပီကင်းစံတော် ချိန် ညနေ ၆ နာရီ ခွဲခန့်ပြီ။ ပြင်ပလောကတွင် ညနေ ခင်း အလင်းရောင်တို့ ရှိနေဆဲဖြစ်၏။

သံရုံးအဝင်ဝရောက်လျှင် သံအမတ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကို ပြုံး၍ဆီးကြိုနေလေသည်။

တကယ်ဆိုလျှင်သံအမတ်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့၏ကျေးဇူး ရှင်တင်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်က

ကျွန်တော် ဖခင်နှင့် တပ်ရင်းတစ်ရင်းထဲ အတူထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးပြီး ကျွန်တော်အရွယ်ရောက်သောအခါ အလုပ်တစ်နေရာ ရရှိရေးအတွက် အကူအညီပေးခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

သံအမတ်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို လှိုက်လှဲစွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်တော် အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်မည်သူ၏ သားဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် ဖခင်၏ အမည်ကိုပြောလိုက်ရာ အားရဝမ်းသာဖြင့်—

“ဟာ....ဟေ့ ကောင်ကြီး တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ မင်းအဖေရော အခု ဘယ်မှာလဲ” ဟုပြောလေတော့သည်။ သံအမတ်ကြီးကတော်ကလည်း ကျွန်တော်ကို တွေ့သောအခါ ကျွန်တော်တို့မိသားစုအကြောင်းမေးပါလေတော့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ညွှန်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

ညွှန်ခန်းထဲသို့ရောက်လျှင် မမျှော်လင့်သော ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူကား နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ယခင်ဌာနစုမှူး တာဝန်ယူခဲ့သူ ဦးဝင်းသိန်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်သို့ သမ္မတနိုင်ငံသို့ လေ့လာရေးခရီးသွားရမည်ကို သိပြီးနောက် ဦးဝင်းသိန်းထံ ဆက်သွယ်

မိသေးသည်။ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းသာ သိရသည်။ မည်သည့်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်ကို မသိခဲ့ရချေ။ ဟော....အခုတော့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် သူ့ကိုတွေ့ရပြီ။ သူလည်း ဝမ်းသာ ကျွန်တော်လည်းဝမ်းသာ ဖြစ်ရလေသည်။

သံအမတ်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်နှင့် ယခင်ကတည်းက ခင်မင်ရင်းစွဲရှိသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောနေကြသည်မှာ မပြတ်အောင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

သံအမတ်ကြီးနှင့် သံရုံးအဖွဲ့ဝင်များကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို အစားအသောက်များဖြင့် ဧည့်ခံလေသည်။ ညနေက ဆာဆာနှင့် ဟားဆားမားနား စားသောက်ခန်းတွင် စားထားကြသဖြင့် ဗိုက်တင်း၍နေလေပြီ။ လုံးဝမစားနိုင်တော့သည့် အခြေအနေသို့ပင် ရောက်နေသည်။

သံအမတ်ကြီးအား တွေ့ဆုံဂရုပြုရာသို့ စစ်သံမှူးကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးအုန်းမြင့်နှင့် သံမှူးကြီး ဦးခင်မောင်တို့လည်း တက်ရောက်ကြသည်။

အချိန်ကား ည၁၀ နာရီ ရှိလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြန်ရန်နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ နှုတ်ဆက်စဉ်တွင်ပင် သံအမတ်ကြီးက “ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို တစ်နေ့ ထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်

တယ်”ဟု ပြောလာသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သံမှူးကြီးဦးခင်မောင်ကလည်း ထမင်းတစ်နပ် ဖိတ်ကျွေးချင်ကြောင်း ကမ်းလှမ်းလာသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ ပေးထားသော လေ့လာရေးအစီအစဉ်စာရွက်ကိုကြည့်ချသည်။ အခြားဧည့်ခံပွဲများနှင့်မဆုံသောနေ့ကို ရွေးကြ၏။

၂၀၁၆-၉၂ ရက်နေ့၊ ထိုနေ့တွင်ကား ဧည့်ခံပွဲအစီအစဉ်မပါချေ။ ထိုနေ့နံနက်ပိုင်းတွင် သွားရောက် လေ့လာရမည့် လျောင်းတော်မူဘုရားသို့ ယနေ့ညနေပိုင်းတွင် သွားရောက်ဖူးမျှော်ပြီးဖြစ်၍ ၎င်းနေ့နံနက်ပိုင်းတွင် အချိန်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထိုနေ့တွင် နေ့လည်စာအဖြစ် သံမှူးကြီး ဦးခင်မောင်အိမ်တွင်လည်းကောင်း၊ ညစာအဖြစ် သံအမတ်ကြီးအိမ်တွင်လည်းကောင်း စီစဉ်နိုင်ရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။ သံမှူးကြီးက တစ်ခု အကြံပြုလာပြန်သည်။ နေ့လည်စာအဖြစ် မုန့်ဟင်းခါးချက်ကျွေးမည်ဟူ၍....။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး သဘောကျကြသည်။ မြန်မာဝိပိမုန့်ဟင်းခါးကြိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်ခရီးမထွက်မီ ဇနီးသည်ဖြစ်သူ၏စကားတစ်ခုကို သွား၍ အမှတ်ရမိလိုက်သည်။ “တရုတ်ပြည်ရောက်ရင် မုန့်ဟင်းခါး စားရမှသာ မဟုတ်ဘူးနော်”ဟူသည့်စကား။

စာပေချစ်ကြည် ရေးခရီး မှတ်တိုင်များ

၆၉

အခုတော့ မုန့်ဟင်းခါးစားရတော့မည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်
ကျွန်တော်ပြန်၍ အံ့ဩနေမိသည်။ တရုတ်ပြည်သို့ရောက်
သည်မှာ နှစ်ရက်ပင် မပြည့်သေး။ မုန့်ဟင်းခါးကို စားချင်
နေပြီလေ....။

အခန်း(၄)

၁၉၉၂-ခုနှစ်။ ဇွန်လ(၂၆)ရက် သောကြာနေ့။

မနေ့ညက သံအတော်ကြီးအိမ်မှအပြန် အိပ်ခန်းထဲရှိ ရုပ်မြင်သံကြားဖမ်းစက်မှ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကြည့်ရင်း ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားသဖြင့် ယနေ့မနက် အိပ်ရာထနောက်ကျခဲ့သည်။

မနက်(၆)နာရီခွဲနေ့ပြီ။ ပီကင်းစံတော်ချိန်အရ နံနက်(၆)နာရီခွဲဟု ဆိုသော်လည်း မြန်မာစံတော်ချိန်နှင့်တွက်လျှင် မှု နောက်သို့ တစ်နာရီခွဲဆုတ်ပါက နံနက်(၅)နာရီပင် ရှိပေဦးမည်။ သို့သော် ပီကင်းမြို့တော်တွင် မိုးစင်စင်လင်းရုံမျှကလမ်းများပေါ်တွင် လူများကားများဖြင့်ပင် စည်ကား၍နေပေပြီ။

ကျွန်တော်အိပ်ရာမှထသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခန်းတည်းနေသူ ဦးတေဇလှိုင်မှာ အဝတ်အစားလဲပြီး၍ အပြင်သွားရန်ပင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ သူကတော့ ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်ပြန်ကပင် ရုံးသို့မနက်(၇)နာရီခန့်အရောက်လာရသူ

ဖြစ်၍ မနက်စောစော အိပ်ရာထသည့်အခါ ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလေသည်။

နံနက်(၇)နာရီခွဲတွင် နံနက်စာစားရန် လော်ဘီထဲ၌ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာကျူ၊ ပါမောက္ခ မစ္စတာစိတိနှင့် ချိန်းထားသည်။ နာရီဝက်အချိန် ရသေးသဖြင့် လန်းဆန်းသွားစေရန် ရေချိုးပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ယနေ့သွားရမည့် အစီအစဉ်မှာ မနက်ပိုင်းတွင် ပီကင်းမြို့ရှိ ရှေးဟောင်းနန်းမြို့တော်နှင့် တီယန်အန်မင်ရင်ပြင်ကို သွားရောက်လေ့လာရန်ဖြစ်သည်။ လမ်းအတော်လျှောက်ရမည့်နေရာဖြစ်သည်။

ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အဝတ်အစားကိုသာ ဝတ်ရန် စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။ အဝတ်အစားလဲပြီးသောအခါ နံနက် (၇)နာရီထိုးလှပေပြီ။

နံနက်စာစားသောက်ပြီးသောအခါ ဟိုတယ်မှ မိနီ ဘတ်စ်ဖြင့် မြို့လယ်တီယန်အန်မင်ရင်ပြင်နှင့် ရှေးဟောင်းနန်းတော်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အနည်းငယ်သွားမိပြီးမှ ပါမောက္ခ မစ္စတာစိက ပီကင်းမြို့လယ်သို့ သွားရာတွင် မြေအောက်ရထားဖြင့် သွား၍လည်း ရကြောင်း ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မြေအောက်ရထားစီးချင်စိတ်က ပေါ်လာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ဆန္ဒကို ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိတွေက နှုတ်
စီစဉ်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့စီးလာသည့်ကား နောက်ရှိ
သည့်နေရာနှင့်အနီးဆုံးနေရာရှိ မြေအောက်ဘူတာတစ်ခုအနီး
တွင် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကားကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး
နောက် နောက်ထပ်နှစ်ခုရှိအကြာတွင် ရှေးဟောင်းနန်တော်
၏ အထွက်ဂိတ်ဝတွင် လာစောင့်နေရန် ယာဉ်မောင်းကို
ချိန်းဆိုလိုက်သည်။

ရင်းနှောက် ကျွန်တော်တို့အားလုံးမြေအောက်လှေကား
အတိုင်း ဘူတာရုံသို့ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။ ဆက်သွယ်ရေးအရာ
ရှိ မှုတွေက နှုတ်က ရထားလက်မှတ်ဝယ်နေစဉ် မြေအောက်
လိုက်အတွင်းမှ ရထားတစ်စီး ခုတ်မောင်းလာသံ ကြား
သဖြင့်-

“မစွဲဘဲချူ....ရထားတစ်စီး လာနေပြီနဲ့တူတယ်” ဟု
ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရာ....

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ နောက်တစ်စီးမှ လိုက်ကြတာပေါ့၊ တစ်စီး
နဲ့တစ်စီး ဆယ်မိနစ်သာလျှာကြာမယ်၊ နောက်တစ်စီးလာ
လိမ့်မယ်”

လက်မှတ်ဝယ်ပြီးသည်နှင့် မြေအောက်ဘူတာ ကြိုသို့
ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ရထားတစ်စီးနှင့်
တစ်စီး ဆယ်မိနစ်သာကြာ၍ ထင်သည်။ ဘူတာစကြိုတွင်

ရထားစောင့်သူများမှာ (၁၀) ယောက်ခန့်ပင် မပြည့်ချေ။ အင်္ဂလိပ် ရထားစောင့်နေသူဟူ၍ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သာ ရှိသည်။

မြေအောက်ဘူတာစင်္ကြံသည် အနံ့အသက် အမှိုက်ကင်းပြီး သန့်ရှင်းလွန်းလှသည်။ အသွားအပြန် ရထားလမ်းနှစ်ခုကို စင်္ကြံကြီးကခြား၍ထားသည်။ ဘူတာနံရံများတွင်မူ ရှေးရိုး ပန်းချီပုံများ၊ ပန်းပွင့်ပန်းခက်ပုံများ၊ ငှက်တို့ပျံသန်းနေဟန် ပုံများ စသည်ဖြင့် ရှုချင်စဖွယ် ပန်းချီလက်ရာများကို နံရံ ကြွေမျက်နှာပြင်ပေါ်၌ သပ်ရပ်စွာပုံဖော်ထားသည်။

သန့်ရှင်း လှပလျက်ရှိသော မြေအောက်ဘူတာအတွင်း အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်ကြသည်။

မကြာမီ ရထားတစ်စီးခုတ်မောင်းလာသံ ကြားရသည်။ ရထားသံလမ်းဘေး စင်္ကြံနှုတ်ခမ်းနှင့် နှစ်ပေခန့်အကွာတွင် မျဉ်းဝါတားထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရထားဖြတ်မောင်း နေစဉ်အတွင်း အဆိုပါမျဉ်းဝါအတွင်းလူရပ်နေမိက အရှိန် ဖြင့် မောင်းနှင်သောရထားမှ လေဟပ်မိ၍ သံပမ်းပေါ်သို့ ကျသွားနိုင်ကြောင်း ပါမောက္ခမစ္စတာစီက ရှင်းပြခဲ့သည်။

ရထားဆိုက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး တံခါး တစ်ပေါက်တည်းမှ တက်လိုက်ကြသည်။ စင်္ကြံပေါ်တွင် လူ အတက်အဆင်းရှင်းသွားသောအခါရထားတံခါးသို့ အလိုလို

ပိတ်သွားသည်။ တံခါးအားလုံးကို တစ်နေရာမှထိန်းချုပ်ထားပြီး လူအဆင်းအတက်ပြီးမှသာ တံခါးကို ပိတ်ပေးလေ့ရှိကြောင်း သိရှိရသည်။

ရထားပေါ်တွင် ထိုင်နေသူ မတ်တတ်ရပ်နေသူများ ပြည့်နေသည်။ ကျပ်တည်းလွန်းနေသည်တော့ မဟုတ်ချေ။ ရန်ကုန်မြို့မှ မြို့ပတ်ရထားကို သွား၍သတိရမိသည်။ သို့သော်ရထားအတွင်း ထိုင်ခုံများထားရှိပုံ လက်ကိုင်ကွင်းများ တပ်ဆင်ထားပုံတို့မှာ ရန်ကုန်တွင် ပြေးဆွဲလျက်ရှိသော “ရေးနိုး” “ဒေးပူး” ဟီးနိုးကားကြီးများနှင့် တူလှသည်။

ရထား၏အရှိန်မှာ လွန်စွာမြန်လှသည်။ အချိန်အနည်းငယ်မျှအတွင်း တစ်ဘူတာမှတစ်ဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်သည်ကို သတိထားမိသည်။

လေးဘူတာ ကျော်သောအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဆင်းခွဲကြသည်။ ထိုနေရာတွင် လူအတော်များများ ဆင်းကြကြောင်း တွေ့ရသည်။ မစ္စတာစိအား မေးကြည့်ရာ မြို့လယ်ခေါင်ဖြင့်၍ ခါးသည် အဆင်းအတက်များကြောင်း သိရှိရလေသည်။

မြေအောက်ဘူတာ လိုက်အတွင်းမှ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဘက်ရောက်ပြီးသောအခါ ကားများ၊ စက်ဘီးများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ပြွဲတော်ပိကင်း၏ မြို့လယ်ခေါင်မြင်ကွင်းကို တွေ့ရပါတော့သည်။

တိယန်အန်မင်ရင်ပြင်သို့ရောက်ရန် လျှောက်ရပေဦးမည်။
လမ်းဘေးခွဆုံကြီးနှစ်ခုကို ဖြတ်ရဦးမည်။ ရင်ပြင်ကိုတော့
လှမ်းမြင်နေရပေပြီ။

ကျွန်တော်တို့မြို့တော် ရန်ကုန်တွင် ထိုကဲ့သို့သော လမ်းခွ
ဆုံများရှိ လူကူးများကျားများကို အသုံးပြု၍ ဖြတ်ရ
သော်လည်း စက်ဘီးများ၊ ကားများ များပြားလှသော
ပီကင်းမြို့လယ်ခေါင်တွင်မူ လူဖြတ်ကူးရန် မြေအောက်လိုက်
များ တူးဖောက်ပေးထားလေသည်။ မြေအောက်လူကူးလိုက်
အတွင်းသို့ဆင်းပြီးလျှင် မိမိတို့ကြိုက်သည့်လမ်းမဘက်သို့ ကူး
နိုင်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြေအောက်လူကူးလိုက်အတွင်း
ဆင်းခဲ့ကြသည်။ လိုက်အတွင်း၌လည်း လမ်းဖြတ်ကူးသူများ
ဖြင့် အတော်စည်ကားနေသည်။ ထိုသို့ လူသူစည်ကားလှသော
နေရာ မြေအောက်တွင်ပင် စတိုးဆိုင်လေးများ ဖွင့်ထားသည်
ကို တွေ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် ဂျာကင်များ၊ အနွေးထည်များ၊
ရှပ်အင်္ကျီများကို ချိတ်ဆွဲရောင်းချနေသည်ကို တွေ့ရသည်။
ကျွန်တော်နှင့် ဦးတေဇာလှိုင်သည်ပင်လျှင် အဆိုပါ မြေ
အောက်လူကူးလိုက်အတွင်းမှ ဂျာကင်တစ်ထည်စီ ပယ်ဖြစ်ခဲ့
သေးသည်။ တရုတ်ငွေယွမ်ဖြင့် ၂၄ ယွမ်သာ ပေးရသည်။
မြန်မာငွေနှင့်မူ ၂၉ (နှစ်ဆယ့်ကိုးကျပ်) မျှသာ ဈေးသင့်အောင်
သည်။ ဈေးအလွန်ပေါ့လှပေသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး လမ်းလေးခွဆုံနှစ်ခု၏ မြေအောက်
လိုက်အတွင်းဖြတ်ပြီးသောအခါ တိယန်အန်မင် ရင်ပြင်ဆီသို့

ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ ကျယ်ဝန်းလှသည့် ရင်ပြင်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ရင်ပြင်ပေါ်တွင်မူ လွန်စွာမှ လူသူစည်ကားလှက်ရှိသည်။ နိုင်ငံခြားသား အတော်များများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ရင်ပြင်ကို ပြည်သူ့လွတ်တော် အဆောက်အဦကြီး၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးမော်စီတုန်း၏ ဂူဗိမာန်၊ ရွေးဟောင်းနန်းတော်တို့ ပတ်ဝိုင်းလှက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရင်ပြင်ပေါ်တွင် လူသူစည်ကားသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များ ကွဲမသွားရေးနှင့် မစ္စတာချူက ထပ်၍သတိပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် ပျဉ်းမနားမောင်နီသင်းမှအပ အဖွဲ့ဝင်လေးဦးစလုံးတွင် ကင်မရာကိုယ်စီပါသဖြင့် ကိုယ့်ကင်မရာကိုယ်အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။

ဤနေရာတွင် ဆရာ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်မှာ ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေတော့သည်။ ဆရာကိုင်ဆောင်သော နံပါတ်လှည့်၍ ဖွင့်ရသည့် လက်ဆွဲသေတ္တာငယ်ထဲတွင် ကင်မရာက ရှိနေသည်။ ကင်မရာထုတ်ရန် လက်ဆွဲသေတ္တာငယ်ကို ဖွင့်မည်ဖြစ်သောအခါ လက်ဆွဲသေတ္တာက ဖွင့်၍မရတော့ပြီ။ ဖွင့်ရန် နံပါတ်ကိုလည်း မမှတ်မိကြောင်း ပြောလေတော့သည်။

“အခုနီးက ဒီလက်ဆွဲသေတ္တာမှာ အမှတ်အသား နံပါတ်နဲ့ သေတ္တာကို ပိုက်ပေးလိုက်တယ်။ ဆရာက နံပါတ်ကို

မသုံးဘဲ ခလုတ်နဲ့ပဲ အဖွင့်အပိတ်လုပ်နေတာ။ မနေ့ညကတော့ ဒီအိတ်ကို အဖွင့်အပိတ်လုပ်ရင်း နံပါတ်ကို သွားတိုက်မိဘယ်နဲ့ တူတယ် ဖွင့်လို့မရတော့ဘူး။ ဆရာဇနီးကတော့ နံပါတ်ကို ပြောတော့ ပြောလိုက်မှာပါ'ဟု ဇနီးဝေဖန်ဖြင့်ကျွန်တော် ကို ပြောလေသည်။

“ဆရာ၊ ဒါဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူး။ ဆရာနံပါတ်ကို ၀၀၁ ကနေ ၉၉၉ အထိ ဆရာပြန်လှည့်ရလိမ့်မယ်။ ဒါမှ အမှန် ဂဏန်းရောက်ရင် ပွင့်သွားမှာ ကျွန်တော်လဲ ဒီခရီးထွက်မလာ ခင် အဝတ်အစားထည့်တဲ့အိတ်က နံပါတ်ကို သတိမထားမိဘဲ အိတ်ကို ပွတ်တိုက်သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေရင်း ခလုတ်ကို သွား တိုက်မိတာနဲ့ သတိရလို့ ဖွင့်ကြည့်တော့ ဖွင့်မရတာနဲ့ ကြုံခဲ့ရ သေးတယ်။”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြန်ဖွင့်သလဲ”

“ဆရာရယ် ခုန ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ၀၀၁ ကနေ ၉၉၉ အထိ ပြန်လှည့်ရတော့တာပေါ့။ လက်ချောင်းလေး တွေက လှည့်ပါ့မုန်းတော့ ကျိန်းလာတယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာတော့ ပြန်ပွင့်သွားသလဲ”

“တစ်ညနဲ့နေ့တစ်ဝက်ကြာတယ်ဆရာ၊ နံပါတ် ၇၅၀ အရောက်မှာ ပွင့်သွားတယ်”

ဆရာ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့် အတော် စိတ်ဓာတ်ကျ သွားဟန်တူပါကယ်။

“အေးဗျာ၊ မရတော့လဲ ခင်ဗျားလိုဘဲ လုပ်ရတော့မှပဲ” ဟု ညည်းပြောလေး ပြောလေတော့သည်။

ထိုအခါ မစ္စတာစိက “ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ၊ အသက်ကြီးလာ တော့တစ်ခါတစ်ခါ မွဲတတ်တာပဲ”ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

(သို့သော် ရှေးဟောင်းနန်းတော် လေ့လာပြီး ကားဖြင့် ဟိုတယ်သို့ အပြန်တွင် အဆိုပါ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်၏ လက်ဆွဲသေတ္တာ နံပါတ် ခလုတ်ပြဿနာသည် အဖြေပေါ် တော့သည်။ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်သည် ကားပေါ်တွင် မစ္စတာစိနှင့် မေ့တတ်လျော့တတ်ပုံများကို ပြောကြဆိုကြရင်း ရုတ်တရက် ကျွန်တော့ဘက်လှည့်ကာ “ကိုလှိုင်ဝင်းလှည်းတန်း ဘက်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှိတယ်၊ ဆိုင်နံမည်က နံပါတ် တစ်ခုပဲ ၉၃၆ လား ၃၉၆ လား အဲဒီလိုဟာမျိုးလေ”ဟု မေးရာ ကျွန်တော်က အမှတ်တမဲ့ပဲဟု ပြောစဉ် ဦးတေဇာလှိုင် က ‘၃၆၉’ ဆရာဟူ၍ ပြောလိုက်ရာ “ဟုတ်ပြီ”ဟု ဆိုပြီး ၎င်း၏ လက်ဆွဲသေတ္တာနံပါတ် ခလုတ်ကို လှည့်ပါလေတော့ သည်။ မကြာမီ “ဟာ ရပြီ ရပြီ”ဆိုကာ အားရဝမ်းသာ အော်ပြောပါလေတော့သည်။ ပြီးနောက် “ကျွန်တော် ဇနီးက ပြောတော့ ပြောသားဗျ၊ လှည်းတန်းက စားသောက်ဆိုင်

တစ်ခုရဲ့ နံပါတ်နော်”လို့ ပြောရင်း လက်ဆွဲသေတ္တာ ပြဿနာ အဖြေပေါ်၍ ဆရာ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့် တစ်ယောက် ဝမ်းသာနေလေတော့သည်။ ထို့အခါ ဆရာမစ္စတာစီက ဝင် ပြောလိုက်သည်မှာ “ကျွန်တော် မပြောလား အသက်ကြီးလာ ရင် တစ်ခါတစ်ခါ မေ့တတ်တယ်ဆိုတာလေ”ဟူ၍)

၁၄ ရာစုနန်းကတည်းက ရှေးဟောင်းနန်းတော်

တိယနိအန်မင် ရင်ပြင်အတွင်း လှည့်လာကြည့်ရှု၊ အမှတ် တရ ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ပြီးသောအခါ ရှေးဟောင်းနန်းတော် အတွင်းသို့ ဝင်ရန် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

နံနက် ၉-နာရီ ထိုးနေပါပြီ။ နေ၏ အလင်းရောင်သည် အားကောင်းနေသော်လည်း ပူပြင်းခြင်းကား မရှိချေ။ လမ်း လျှောက်၍ ကောင်းသော ရာသီဥတုဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

နန်းတော်ထဲသို့ မဝင်မီ ဝင်ကြေးလက်မှတ် ဖြတ်ရသည်။

အလုပ်ပိတ်ရက် ရုံးပိတ်ရက် မဟုတ်သော်လည်း နန်းတော် ထဲတွင် ကြည့်ရှုလေ့လာသူ အတော်များများ ရှိသည်ကိုတွေ့ ရသည်။ အထူးသဖြင့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်အတော်များများ ကို တွေ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး နန်းတော်ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက် စဉ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ် တည်ဆောက်ထားသော နန်းဆောင်

အဆင့်ဆင့်နှင့် ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင် တည်ရှိနေသော အဆောင်များကို တွေ့ရသည်။

ကန့်လန့်ဖြတ်တည်ဆောက်ထားသော နန်းဆောင်များသို့ သွားရာ အလယ်လမ်းမကြီး တစ်လျှောက်တွင်မူ လေ့လာသူ များ ဥဒဟိုသွားနေကြသည်။ အချို့လည်း ဓာတ်ပုံရိုက်နေ ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

နန်းအဆောက်အဦတို့သည် ကြီးမား ခန့်ထည်လွန်းလှ၏။ အဆိုပါ နန်းဆောင်ကြီးများကို ၁၄၀၆ ခုမှ ၁၄၂၀ ပြည့်နှစ် အတွင်း နန်းတက်ခဲ့သော မင်မင်းဆက် (Ming Dynasty) နှင့် ကွင်းမင်းဆက် (Qing Dynasty) တို့ လက်ထက်တွင် အပြီး တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ဘုရင်ကေရာဇ်ပေါင်း ၂၄ ဦးအထိ အစဉ် အဆက် ဖိုးစံအုပ်ချုပ်သွားခဲ့သည်။

၁၉၁၁ ခုနှစ်မှစ၍ အဆိုပါ နန်းတော်ကို တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုဖြင့် တရုတ်နိုင်ငံအစိုးရက ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။

ယခုအခါတွင် အဆိုပါနန်းတော်ကို တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတ နိုင်ငံ၏ ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ် တစ်ခုအဖြစ် လည်းကောင်း၊ သမိုင်းဝင် ရှေးဟောင်းပိသုကာပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ် လည်း ကောင်း၊ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့သည်။ လက်ရှိအချိန် ထိပ် အဆိုပါ နန်းတော်၏ နန်းဆောင်များ အတွင်း၌ ရှေးခေတ် ဘုရင်များ၊ မိဖုရားများ၊ မှူးမတ်များအသုံးပြုသွား

ခဲ့သည့် အသုံးအဆောင်များကို သက်ဆိုင်ရာနန်းဆောင်များ အတွင်း၌ လက်ရာမပျက် ထိန်းသိမ်းပြသထားသည်ကို တွေ့ရှိ ခဲ့ရသည်။

ပီကင်းမြို့နယ်၏ စာပေဥယျာဉ်မှူးများနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၆ ရက်၊ သောကြာနေ့။

မွန်းလုံပိုင်း အချိန်ဖြစ်သည်။

နံနက်ပိုင်းက ပီကင်းမြို့တော်၏ မြို့လယ်ရှိ တိယန်အန်မင် ရင်ပြင်နှင့် ရွေးဟောင်း နန်းတော်ကို လေ့လာပြီး ဆပြန် မောမောနှင့် အိပ်လိုက်သည်မှာ ညနေ သုံးနာရီခန့်မှပင် နိုး တော့သည်။

ယနေ့ညနေ (၄) နာရီတွင် တရုတ်စာရေးဆရာ အသင်း နှင့် စာပေဆွေးနွေးပွဲ ပြုလုပ်ရန် ရှိသဖြင့် ကမန်းကတန်းပင် ရေချိုးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် တရုတ်စာရေးဆရာအသင်းသို့ လက်ဆောင်ပေးမည့် စာအုပ်များ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ရွေးချယ်ပြီး ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိနှင့် ချိန်းဆိုထားရာဟိုတယ် ၏ အဝင်ဝ (Lobby) ဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ယနေ့သည် ပီကင်းမြို့တော်သို့ရောက်ရှိပြီး ဒုတိယမြောက် နေ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တည်းခိုရာ ဤ ဟွာဒူးဟိုတယ်ကြီး

တွင် အစစ အရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် နေရသဖြင့် လွန်စွာမှ စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ကို ပို့ဆောင်မည့် လူဆယ်ဦး ဆန့်သည့် မီနိုဘတ်စ်ကား ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် ချက်ချင်းပင် တရုတ်စာရေးဆရာအသင်းနှင့်တွေ့ဆုံမည့် စာရေးဆရာ အသင်း ရှိရာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှင့်အတူ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိဖြစ်သူ တရုတ်စာရေးဆရာအသင်းမှ အမေရိကန်နှင့် အာရှရေးရာ ဌာနမှူး မစ္စတာ ချူဘိုဂို (Mr, Niu Baoguo) နှင့် ဝိကင်းတက္ကသိုလ် အရှေ့တိုင်းဘာသာစကားနှင့် စာပေဌာနမှ ပါမောက္ခမစ္စတာ စီကျင့်ခိုင်တို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ညနေ ၄:၀၀ နာရီတွင် တရုတ်စာရေးဆရာအသင်းဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အသင်း၏ ဝင်ဆာခန်းမထဲတွင်မူ တရုတ်စာရေးဆရာအသင်း၏ အတွင်းရေးမှူး မစ္စတာတိန်ယူမီး (Deng You Mei) ဦးဆောင်ကာ တရုတ်စာရေးဆရာအသင်း၏ အမှုဆောင် လူကြီးများဖြစ်ကြသည့် တရုတ်ပြည်စကားပြောစဉ်းဟစ်ခု၏အယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်သူမစ္စတာစီရင်း (Mr. Shi Ying) တရုတ်စာရေးဆရာအသင်း၏ အာရှနှင့် အာဖရိကဆက်ဆံရေးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်သူ မစ္စတာချန်ရှိယူ (Mr. Chen Xi Yu) တို့က ဝမ်းပန်းတသာဆီးကြိုခဲ့ကြသည်။

အားလုံး နေရာယူကြပြီး ခဏအကြာတွင် အရွယ်ခပ်
လတ်လတ် ခပ်ချောချော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ခန်းမထဲသို့
ခပ်သွက်သွက်ကလေး လှမ်းဝင်လာသည်။ သူကား စာရေး
ဆရာမကြီး ကျန်းခန့်ခန့် (Zhang Kang Kang)ပင် ဖြစ်
လေသည်။ သူမသည် နေရာတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း “နည်းနည်း
နောက်ကျသွားလို့ ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။
အသင်း၏အတွင်းရေးမှူး မစ္စတာတိန်ယူမီးကမူ သူမကိုကြည့်
ရင်း ပြုံး၍ နေလေသည်။

ခဏအကြာတွင် အသင်း၏အတွင်းရေးမှူးကပင် တရုတ်
စာရေးဆရာအသင်းဘက်မှ တက်ရောက်လာသူများနှင့် မိတ်
ဆက်ပေးခဲ့သည်။ ဦးစွာမိတ်ဆက်ပေးသူမှာ နောက်မှ ဝင်လာ
သူ ခပ်ချောချော စာရေးဆရာမကြီး ကျန်းခန့်ခန့်ကိုပင် ဖြစ်
သည်။ အတွင်းရေးမှူး၏ပြောသမျှကို ခိုင်ခံ့၍ မြန်မာလိုပြန်
ပေးသူမှာ ပါမောက္ခ မစ္စတာစီကျင့်ခိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဆရာတို့ကို ဦးစွာမိတ်ဆက်ပေးလိုတာက ကျွန်တော်
လက်ယာဘက်အတန်းရဲ့ထိပ်ဆုံးမှာ ထိုင်နေတဲ့စာရေးဆရာမ
ကြီးကိုပါ။ သူ့နာမည်ကတော့ ကျန်းခန့်ခန့်လို့ ခေါ်သဗျ။
သူက စာပေဆုတွေအများကြီး ရခဲ့သူပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့
သူဟာ အသင်းရဲ့ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌလဲဖြစ်ပါတယ်။ သူကတော့
ဝတ္ထုကို အတော်များများလေးပဲ ရေးခဲ့ပြီးပြီ။ သူရေးသမျှ
ကိုလဲ လူတွေဘော်တော်များများကြိုက်ကြတယ်။ အခုဆိုရင်

ကြည့်ပါလား၊ သူ့ပရိသတ်ကြားက ဘယ်လောက်တိုးဝှေ့လားလဲမသိဘူး၊ အခုမှ ကသောကမျောနဲ့ နီရောက်လာတာကိုသာကြည့်ပါတော့” ဟု ပြောရာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြုံးရယ်လိုက်ကြသည်။ သူမ၏ မျက်နှာသည်လည်း ပြုံး၍ နေလေသည်။ ဆက်လက်၍ အတွင်းရေးမှူးကပင်—

“ရှိသေးသမျှ ကျွန်တော်ဆိုရင် သူ့ ဝတ္ထုတွေကို သိပ်ကြိုက်တာ၊ ကျွန်တော် ဇနီးမရှိတဲ့အခါ သူ့ ဝတ္ထုတွေကို ကျွန်တော် ခိုးခိုးဖတ်ရတယ်၊ သူ့ ဝတ္ထုဆို ကျွန်တော်အသည်းစွဲပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီဝတ္ထုတွေကို မြန်မာလို ဘာသာပြန်လိုက်ရင် မြန်မာလူမျိုးတွေ သိပ်ကြိုက်သွားမယ်ထင်တယ်ဗျ”။ စုချင်နောက် ချင်သောသဘောလည်းပါမည်ဟု ထင်ပါသည်။ အတွင်းရေးမှူးပြောသမျှကို သူမကတော့ ပြုံး၍ နားထောင်နေသည်။ စာပေသမားအချင်းချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှု အတိုင်းအတာကို ပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းနောက် အတွင်းရေးမှူးက ဝင်အမျိုးသမီး၏ဘေးတွင် ထိုင်နေသူ မစ္စတာစီရင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“အဲ-သူကတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ စာညွှန့်ရေးသူအဖြစ် နာမည်ကြီးသူ တစ်ယောက်ဗျ၊ စကားပြေလဲ သိပ်အရေးကောင်းတယ်၊ အခု သူက တရုတ်ပြည်ရဲ့ စကားပြေမဂ္ဂဇင်း တစ်ခုမှာ အယ်ဒီတာချုပ်တာဝန်ယူထားတယ်၊ အဲ...ပြီးတော့

တရုတ်ပြည်သို့ နေ့စဉ်သတင်းစာမှာလည်း စာပေအနုပညာ ကဏ္ဍကို ကိုင်နေသူပေါ့ဗျာ”

မစ္စတာဇီရင်းသည်လည်း ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့်ခေါင်းညိတ်၍ နေလေသည်။ ဆက်လက်၍ နောက်တစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက် ပေးပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တေးမှာ ထိုင်နေတဲ့သူကိုတော့ ဆရာတို့ သိချင်လဲ သိကြလိမ့်မယ်။ သူကတော့ တရုတ်စာရေးဆရာ အသင်းကြီးရဲ့ အာရှနှင့်အာဖရိက ဆက်ဆံရေး ဌာနက ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ မစ္စတာချန်ရှိယူ ဖြစ်ပါတယ်။ အာရှတိုက် က စာရေးဆရာတွေနဲ့တွေ့ဆုံပြီး နှစ်နိုင်ငံ ယဉ်ကျေးမှုချင်း ဖလှယ်ကြဖို့ကိစ္စကို သူကကိုင်တယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့နှစ် နိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းက ကိုယ်စားလှယ် အချင်းချင်း တွေ့ဆုံရတာ သူ့ကျေးဇူးကြောင့်ပါပဲ။ သူကတော့စကား ပြောရေး ဆရာပေါ့ဗျာ။ ဘာသာပြန်ဆရာလဲဖြစ်တယ်။ ဂျပန် ဘာသာကနေ ဘာသာပြန်တာများပါတယ်။”

မစ္စတာ ချန်ရှိယူက အတွင်းရေးမှူးပြောသမျှကို ခေါင်းစာညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်၍နေလေသည်။

“ပြီးတော့ ကျန်သေးတယ်။ သူက စကားပြောရေးခဲတယ် လောက်ရတယ်ဆိုတာ သူမပြောဘူး။ လျှို့ဝှက်ထားတယ်။ ကျွန်တော်ထင်တာကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ကျွေးရမေးရ

မ္မာစိုးလို့နဲ့တူပါတယ်”ဟု အတွင်းရေးမှူးက နောက်ပြောပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပဲ့ကျသွားခဲ့ကြသည်။

စေ့တာချန်ရှိယူကလည်း အတွင်းရေးမှူးနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ဖန်ပြန်၍ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အသင်း၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ မစ္စတာ တိန်ယူမီးသည် လုံးချင်းဝတ္ထုလတ် အရေးများသဖြင့်ပြီး ဆုလည်းအတော်များများ ရခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း သူရေးတဲ့ ဝတ္ထုအတော်များများကို နိုင်ငံခြားက ဘာသာပြန်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် အာရှနှင့် အာဖရိက ဆက်ဆံရေးဌာနမှ မိမိ၏အထက်အရာရှိဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

စာရေးဆရာအသင်း နှစ်သင်း၏ ကိုယ်စားလှယ် စေ့ဆုံပွဲမှာ အစဦးပိုင်းဟိုင်ပင် အတော်လေး စိတ်ကြည်နှူးမှုများ ရခဲ့ကြပြီး တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချင်ခင်ရင်းနှီးမှုလည်း ရခဲ့ကြသည်။

ဆက်လက်၍ကျန်တော်တို့၏အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်က အဖွဲ့ဝင်များနှင့် တစ်ဦးချင်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ထို့၍ မိတ်ဆက်ပေးသူများထဲတွင် ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်၏ ထူးထူးခြားခြား မိတ်ဆက်ခြင်းခံရသူမှာ ဦးတဇာလှိုင်နှင့်ပျဉ်းမနား မောင်နီသင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဦးတေဇာလှိုင်သည် ဂါဒီယန်မဂ္ဂဇင်းနှင့်လုပ်သားပြည်သူ့
နေ့စဉ် အင်္ဂလိပ် သတင်းစာများတွင် ကဗျာကို မြန်မာမှု
အင်္ဂလိပ်သို့ ဘာသာပြန်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည်
လေယာဉ်ပေါ်တွင် အမြဲတမ်း အနိတတ်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီး
နောက် ၎င်းမှာလူပျိုကြီးဖြစ်ကြောင်း ဒေါက်တာခင်မောင်
ညွန့်က ထည့်ပြောလိုက်သောအခါ ခန်းမရှိ လူများအားလုံး
ပဲ့ကျသွားခဲ့ကြသည်။ သူကမူ တစ်နေကျမျက်မှန်ကြီးကို မာင့်
နိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားသော်လည်း မျက်လုံးငုံ့၍ မျက်ခွံ
လှန်ကြည့်လိုက်သည်ကိုကား ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိ
သည်။

ပျဉ်းမနား မောင်နီသင်းမှာမူ တစ်ချိန်က ဒေါက်တာ
ခင်မောင်ညွန့်၏ စာသင်တပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။ သို့ဖြစ်၍
အကြောင်းသိနေသော ဆရာက “မောင်နီသင်းကတော့
ကျောင်းတုန်းက ကျောင်းတက်ဖို့ အတော် ပြောယူရတာ၊
ကျောင်းမတက်ဘဲ ကျောင်းပြေးပြီး ကဗျာပဲရေးနေလို့ အခု
တော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပညာရေး မဟာဘွဲ့ရလာလဲမသိဘူး”
ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဆရာနီက မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ ပြုံးပါ
လေတော့သည်။

(“ဆရာနီ”ဟု သူ့ကို ကျွန်တော် ချစ်စနိုး ခေါ်ပါသည်။
ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်ပါလာသော ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိ
မစ္စတာချူကမူ သူ့ကို “ပျဉ်းမနား မောင်နီတင်း”ဟုမြန်မာ

သံပေတပီဖြင့် ခေါ်တတ်လေသည်။ ယခုမူ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့
ဝင် အားလုံးပင် ဆရာ မောင်နီသင်းကိုတွေ့လျှင် မစ္စတာချူ
ခေါ်သည့်အတိုင်း “ပျဉ်းမုံနား မောင်နီတင်း” ဟုခေါ်တတ်
သည့်အကျင့် ဖြစ်၍နေပေပြီ။)

စာပေဥယျာဉ်များတို့၏ ဆွေးနွေးပွဲသည် ယခင်ကထက်ပို၍
စိုစိုပြည်ပြည်ဖြစ်လာသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု အတိုင်းအတာ
လည်း ပို၍ နက်ရှိုင်းလာခဲ့သည်။

ဆက်လက်၍ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်က ကျွန်တော်တို့
အဖွဲ့ဝင်များ တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံသို့ လေ့လာရေးမလာ
ရောက်မီ ဘာသာပြန်စာပေ စာတမ်းတစ်စောင် ရေးလာခဲ့ပုံ
နှင့် စာတမ်းဥပပါဇင်သော အချက်အလက်များအကြောင်း
ကို ရှင်းပြခဲ့သည်။

တကယ်တော့ အဆိုပါစာတမ်းသည် ကျွန်တော်တို့အတွက်
လွန်စွာမှ အရေးပါပြီး အထောက်အကူဖြစ်ခဲ့သည်။ မြန်မာ
နိုင်ငံ ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ အနေဖြင့်
မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဘာသာပြန် စာပေလောက အကြောင်းကို
အချို့ယူ၍ ရှင်းပြမနေရတော့ဘဲ စာတမ်း တစ်စောင်ဖြင့်
ပွင့်ဟ ဖော်ပြနိုင်ခဲ့သည်။

အဆိုပါစာတမ်းတွင် ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့် ပြုစုသည့်
“မြန်မာဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုသော ကျမ်း

စာတမ်း” ယျဉ်းမနား မောင်နီသင်း ပြုစုသော “ဂန္ထဝင်နှင့်
ခေတ်သစ်မြန်မာကျမ်းများ (မြန်မာမှုအင်္ဂလိပ်သို့) စာတမ်း”
တေဇာလှိုင် ပြုစုသော “ဝတ္ထုများ၊ မြန်မာမှု အင်္ဂလိပ်သို့”
စာတမ်းနှင့် ကျွန်တော်နှင့် ဦးမောင်ဝင်းတို့ ပြုစုသော
“ဝတ္ထုများ (အင်္ဂလိပ်မှမြန်မာသို့) စာတမ်း” ဟူ၍ အပိုင်း
(၄)ပိုင်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ ၎င်းစာတမ်းကို မြန်မာဘာသာဖြင့်
စာအုပ်တစ်အုပ်၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ချုပ်၍
ယူဆောင်သွားခဲ့သည်။

ဆက်လက်၍ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်
က ယခုကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို တရုတ်ပြည်သို့ သမ္မတနိုင်ငံ
သို့ ဖောင်တင်ခဲ့ခြင်းမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်း
က တည်ရှိခဲ့သော ဆွေမျိုးပေါက်ဖော် ဆက်ဆံရေး အခွန်
ရှည်စေရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ စာရေးဆရာ အချင်းချင်း
ချစ်ကြည်ရေး ပိုမိုခိုင်မြဲစေရန်အတွက်လည်းကောင်း ဦးတည်
ချက်များ ရှိခဲ့ကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များက တရုတ် စာရေး
ဆရာအသင်းမှ စာရေးဆရာကြီးများအား သိလိုချက်များကို
မေးမြန်းခဲ့ကြသည်။

စာရေးဆရာမ ကျန်းခန့်ခန့်၏ ရှင်းပြချက်အရ တရုတ်
ပြည်သို့ သမ္မတနိုင်ငံတွင် အပျော်ဖတ် စာပေနှင့် ဂန္ထဝင်
စာပေဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိကြောင်း၊ အပျော်ဖတ် စာပေကို လူ

အထွေထွေကြေးကြေး၊ ထပ်နည်းအားဖြင့် ခံစားရက် ပါသည် ဝတ္ထုထွက် ပို၍ပင်ကြေးကြေး သိရှိခဲ့သည်။

အသင်းအတွင်းရေးမှူးကလည်း-

“ဆရာတို့ဆီမှာသာသာပြန်သင့်လှသော်လည်း အကြောင်းအရာပိုမိုရရှိရန် ရင်းနှီးမှု ပိုမိုရရှိရန် ပြန်ပါသလား။ ဒါမှမဟုတ် အစိုးရက ပြန်ကြားတဲ့ အချက်အလက် ပြန်ရပါသလား” ဟု မေးခဲ့သည်။

ခေါက်က ခပ်ခပ်ညှစ်က “ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံတွင် သာသနာပြုဆွဲ ခေါ်နိုင်သကဲ့သို့ အကြောင်းအရာပိုမိုရရှိရန် ပြန်နိုင်ပါကြောင်း ပိုမိုဆွဲ သာသနာပြု အဆင့်များ အား အခပ် အခြားထုတ်ဝေမည့် အဆင့်အတန်းများ အားလုံးကို နှ့် ပြောင်းက ချမှတ်ပေးသော သော စာပေ ဝါဒများနှင့်အညီ ပြင်ပသို့ ယခု ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အညီ လိုက်ပါလာမည့် အတွင်းရေးမှူး ဦးစောပင်လင်းတို့၏ စာပေပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် မည်သို့ကပ်သွားသော အင်အားကို ပေါ်ကြောင်း၊ ချမှတ်သားသော ဝါဒနှင့်အညီ ပြန်မှသာ ထုတ်ဝေခွင့် ပြုကြောင်း ပြန်လည်ရှင်းပြခဲ့သည်။

ဆက်လက်၍ ထုတ်ဝေရေးဆရာအသင်း အတွင်းရေးမှူးက “ဆိုသို့ သာသနာပြုဆွဲတွင် မူရင်း စာအုပ် ဆက်လေ့၊ ဒါမှမဟုတ် ဝါဒရေးသားတို့ထံ ခွင့်ပြုချက်မသော်လည်း ရှိသလား”

ဟုမေးမြန်းရာ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်ကပင် “မူရင်းစာအုပ် ထုတ်ဝေသူ၊ သို့မဟုတ် စာရေးသူထံ ခွင့်တောင်းရန် မလိုပါကြောင်း၊ မိမိနှစ်သက်ရာဘာသာရပ်ကိုမိမိကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်၍ စိတ်ကြိုက်ဘာသာပြန်နိုင်ပါကြောင်း” ပြန်လည်ရှင်းပြခဲ့သည်။

“ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ သက်ဆိုင်ရာ ထုတ်ဝေသူ၊ စာရေးသူရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ရမှ ဘာသာပြန်ရတာ” ဟု အသင်းအတွင်းရေးမှူးက ရှင်းပြခဲ့သည်။

တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ဘာပေ ဝါသနာရှင်၊ ထုတ်ဝေသူ အတော်များများပင် ရှိလေသည်။ အချို့ စာရေးဆရာအသင်းများတွင် ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေရေး အဖွဲ့ဟူ၍ သီးသန့်ဖွဲ့စည်းထားပြီး ၎င်းအဖွဲ့မှပင် တာဝန်ယူ၍ ဘာသာပြန်စာအုပ်များကို ထုတ်ဝေကြကြောင်း သိရှိရပေသည်။ ယခုအခါတွင် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ၌ ထုတ်ဝေလျက်ရှိသော မဂ္ဂဇင်း ဂျီနယ်ပေါင်း ၅၀၀၀ (ငါးထောင်) ကျော်မျှ ရှိလေသည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ထုတ်ဝေလျက်ရှိသော သတင်းစာအမျိုးပေါင်းမှာလည်း ၇၀၀ မှ ၈၀၀ အထိ ရှိကြောင်း၊ ၎င်းတို့အထဲတွင် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတ နိုင်ငံ၏ အကြီးဆုံး တရုတ်ပြည်သူ့ နေ့စဉ် သတင်းစာ၏ နေ့စဉ်ထုတ်ဝေမှု စောင်ရေမှာ လေးသန်းသုံးသိန်းကျော်ရှိကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာအသင်းနှစ်သင်း၏ ကိုယ်စားလှယ်များသည် တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် အတွေ့အကြုံများ

ဖလှယ်ကြ၊ စာပေယဉ်ကျေးမှုချင်း ဖလှယ်ကြဖြင့် အချိန်များ
တဖြည်းဖြည်းကုန်မှန်းမသိ ကုန်လာခဲ့သည်။

အချိန်တို့သည် ကုန်မြန်လွန်းလှသည်ဟု ထင်မိသည်။
တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုတို့မှာလည်း အချိန်
ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ပိုမိုခိုင်မြဲလာသည်ဟု ထင်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များ တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ၏
စာပေပန်းခင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့မိလေပြီ။ စာပေဥယျာဉ်များ
များနှင့်လည်း တွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့ပေပြီ။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့
ထံမှရသော စာပေအတွေ့အကြုံများဖြင့် သူတို့၏စာပေပန်း
ခင်းများ ပိုမိုလှပရနံ့သင်းစေရန် ပြုစုပျိုးထောင် သွားကြ
လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ၎င်းတို့ထံမှ ရရှိခဲ့သော ကောင်း
နိုးရာရာ အတွေ့အကြုံ အသိပညာတို့ဖြင့် မိမိတို့၏ စာပေ
ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်ရှင်သန် ခိုင်မာရေးအတွက် မိမိတို့၏
စာပေပန်းခင်းများကို ပြုစုပျိုးထောင်ကြရမည်သာ ဖြစ်ပါ
သည်။

စာပေဥယျာဉ်များကို နှုတ်ဆက်ပြီး စာပေပန်းခင်း
အတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ပြင်ပလောကတွင်မူ ပီကင်း
ပြင်တော်ကြီး၏ ချစ်ခင်မီးရောင်တို့ဖြင့် လွန်စွာလှပ၍နေလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့၏ ရင်ထဲ၌မူကား စာပေပန်းရနံ့ တို့ဖြင့်
သင်းပျဉ် နေခဲ့သေးပြီ။

အခန်း (၅)

သူရဲကောင်းတို့ပျော်စရာ မဟာတံတိုင်းမှာ

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၇ ရက်။ စနေနေ့။

ကျွန်တော်တို့ ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ အဖွဲ့ဝင်များ အတွက် ထူးခြားသော နေ့တစ်နေ့ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့နံနက် လေ့လာရမည့် အစီအစဉ်သည် ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ် (၇)ပါးတွင် ပါဝင်သည့် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ၏ မဟာတံတိုင်းသို့သွားရန် ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် မိမိတို့စဉ်းစား မိမိတို့အစီအစဉ်ဖြင့် ပီကင်း မြို့တော်ရှိ ကမ္ဘာကျော်မဟာတံတိုင်းကြီးသို့ရောက်ရှိရန်မလွယ်ကူလှချေ။ ယနေ့မှ နိုင်ငံတော်၏ ကျေးဇူးကြောင့် နိုင်ငံတော်က လေ့လာသဖြင့် ယခုမဟာတံတိုင်းကြီးသို့ သွားရောက် လေ့လာခွင့် ရကြတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ယနေ့ခရီးစဉ်ကိုအလွန်စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

အကြောင်းမူကား ယမန်နေ ညနေပိုင်းက ကျွန်တော်တို့ နှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့သည့် ပီကင်းတက္ကသိုလ် အရှေ့တိုင်း ဘာသာစကားနှင့် စာပေဌာနမှ ပါမောက္ခ မစ္စတာစီ၏ စကားကြောင့်ဖြစ်သည်။

‘နက်ဖြန် အစီအစဉ်က မဟာတံတိုင်းကိုလေ့လာရေးခရီး ထွက်ဖို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ စကားတစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ မဟာတံတိုင်းပေါ် တက်ပြီးသူတိုင်းဟာ သူရဲကောင်းဖြစ်ပြီ ဆိုတာပဲ’

ထိုစကားသည် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အတွက် မဟာတံတိုင်းသို့ ရောက်လိုသောဆန္ဒ ပို၍ပြင်းပြစေခဲ့သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပို၍ စိတ်ဝင်စားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များအားလုံး နံနက်၈:၀၀နာရီတွင် ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုရာ ဟွာဒူး(Hua Du) ဟိုတယ် အခန်းများထဲမှ ဟိုတယ်အဝင်ဝဠေ့ခန်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိ မစ္စတာချူဘိုဂို(Mr. Niu Baoguo) နှင့် ချိန်းဆိုထားခဲ့သည်။ ဦးစွာနံနက်စာ စားကြရန် ဖြစ်သည်။

နံနက်စာဟူ၍ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင် အားလုံး မျှော်လင့်ထားသည့် ကော်ဖီနှင့်မုန့်လောက်သာဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ ဧည့်ခံပွဲ အချို့တွင်

ဆင်ယင်ကျွေးမွေးလေ့ရှိသော ဘူပေး (Buffet) ခေါ်သည့် ခုံရှည်ကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် အစားအသောက် အမျိုးမျိုးကို တင်ထားပြီး လိုရာကို ကြိုက်သလောက်ထည့်ယူ စားသုံးနိုင် သည့် စားပွဲ အစီအစဉ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် နံနက်မိုးလင်း၍ မျက်နှာသစ်ပြီး လျှင် နံနက်စာအဖြစ် မုန့်ဟင်းခါး ထမင်းကြော်၊ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်စသည်ဖြင့် တစ်ခုခုကို စားလေ့ရှိသော် လည်း ယခုမူ ၎င်းတို့၏ နံနက်စာသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေခဲ့သည်။ (တရုတ်ပြည်တွင် မုန့်ဟင်းခါး ဖောင်းသူ၊ ချက်သူဟူ၍ မရှိပါ။ သို့သော် တရုတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိနေစဉ်အတွင်း မြန်မာနိုင်ငံသံရုံးမှ သံမှူးကြီး ဦးခင် ပောင်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ၎င်း၏အိမ်တွင် ချက်ကျွေး သော မုန့်ဟင်းခါးကို စားခဲ့ရပါသည်။)

အဆိုပါ နံနက်စာသည် အသောက်တိုင်း ဘူပေးနံနက်စာ ဖြစ်ပြီး အပူစာ၊ အအေးစာဟူ၍ခွဲထားရာမှတ်မိသရွေ့ပေးပြ ရလျှင် ကြက်ဥကြော်၊ ဝက်အုခချောင်းကြော်၊ ဝက်အသား ပါးပါးလှီးပြုတ်ကြော်၊ ဗိုလ်စားသီးကြော်၊ နန်းကြီးသုတ်၊ ဆန်ဖြုတ်၊ ပေါင်မုန့်ကြော်၊ ကြက်သားပြုတ်ကြော် ဝက်သား လှီးပြုတ်၊ ပရဲသီး စသည်ဖြင့် ထမည်မျိုးစုံစွာ ခင်းကျင်း ထားလေသည်။ အဆိုပါ နံနက်စာသည်ပင် မိုက်ပြည့်စောက် စားရသောအစားအစာဖြစ်၍ နေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များသည် ဘေးသေသက်ပြီးသော အခါ မိနိုက်တစ်ခေါ် ဆယ့်နှစ်ယောက်ခန့် စီးနိုင်သော ဘတ်စ်ကားငယ်လေးဖြင့် မဟာတံတိုင်းဆီသို့ ခရီးစတင်နှင့် ခဲ့လေတော့သည်။

ဟိုတယ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး မကြာမီပင် ပီကင်းမြို့တော် မော်တော်ကား ရေအလျဉ်းကြော အတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ကား ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ပီကင်းမြို့တော်တွင် ကားနှင့် စက်ဘီး အလွန်များလေသည်။ ကားတန်းရှည်ကြီးမှာ လည်း မျက်စိတစ်ဆုံးပင်ဖြစ်သည်။ အလားတူ စက်ဘီးတန်း ကြီးမှာလည်း အလွန်ရှည်လျားလှသည်။ သို့သော် စက်ဘီး သည် သတ်မှတ်ထားသော စက်ဘီး လမ်းကြောတွင် လည်းကောင်း၊ ကားသည်ကားလမ်းကြောတွင်လည်းကောင်း သူ့အရှိန်နှင့်သူ မှန်မှန် သွားနေကြသဖြင့် ယာဉ်တိုက်ခိုက်မှု အလွန်နည်းကြောင်း သိရှိရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံနှင့် ယာဉ်မောင်းနှင်ပုံစနစ် မတူသော အချက်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် လမ်းချိုးမှထွက်လာ သောကားသည် လမ်းဖြောင့်သွားကားကို ဦးစားပေးရ သော်လည်း သူတို့နိုင်ငံတွင်မူ လမ်းချိုးမှထွက်လာသောကား ကို ဦးစားပေးရကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ မေးကြည့်သော အခါ အကယ်၍ လမ်းချိုးမှကားကိုသာ ဦးစားမပေးပါက လမ်းဖြောင့်က ကားတန်းရှည်သည် မဆုံးတော့သဖြင့် အဆို

ပါ လမ်းချိုးမှကားသည့်လည်း ထိုနေရာမှ ထွက်ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

အခြားသော မြင်ကွင်းတစ်ခုမှာ ခရီးသည်တင် နှစ်စီးတွဲ လျှပ်စစ် ကေဘယ်လ် ကြိုးသုံး အချို့ ကားများကို အမျိုးသမီး များက မောင်း နှင် နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်တော်သည် မဟာတံတိုင်းသို့ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက် အထူးအဆန်းလေးများကို လေ့လာစူးစမ်း၍ လိုက်ပါလာခဲ့ရာ မြို့ပြင်အရောက်တွင် ယာဉ်မောင်းက ကားကိုလှီးရပ်လိုက်သည်ကို သတိထားမိလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ယာဉ်မောင်းသည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ နောက်ဘက်သို့ပြန်လျှောက်ပြီး ယာဉ်ဆိန်းရဲတစ်ဦးထံသို့ သွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ယာဉ်ဆိန်းရဲကကျန်တော်တို့ယာဉ်မောင်းကို ဖမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ ယာဉ်မောင်းသည် မြို့ပြင် သွားလမ်းကြောပေါ်တွင် မောင်းနေခြင်းဖြစ်ပြီး မည်သည့် မော်တော်ယာဉ်ကိုမျှ အနှောင့်အယှက်မပေးပါဘဲ အဖမ်းခံ လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု မူလ ကျန်တော် တွေးထင်ခဲ့မိသည်။

သို့သော် ယာဉ်ဆိန်းရဲကိုင်တွယ်အသုံးပြုနေသည့် မိုင်နှုန်း တိုင်းတာသောကိရိယာပေါ်၌ ကျန်တော်တို့ကားသည် သတ်မှတ်မိုင်နှုန်းထက်ကျော်၍ မောင်းနေသည်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိနေကြောင်း နောက်မှ သိရလေတော့သည်။ ယာဉ်မောင်းက ဒဏ်ငွေ ဆောင်လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွားရင်း အထူးအဆန်းလေးများကို ဗဟုသုတအဖြစ် မှတ်သားသိရှိလာခဲ့ရသည်။ များမကြာမီ တူးဆွန်းအံ့ဩဖွယ်ရာမြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ကားသည် တောင်တစ်ခု၏ နံရံကိုပတ်၍ ဖောက်ထားသော ကားလမ်းပေါ်တွင် ခရီးနှင့်နေစဉ် ချောက်ကြီးတစ်ခုသာခြားသည့် လမ်းယာဘက် တောင်နံရံကြီးတစ်ခုပေါ်ရှိ အံ့ဩဖွယ် မီးရထားလမ်းတစ်ခုကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။

မီးရထားလမ်းသည် အတော်မြင့်သော တောင်နံရံကိုပတ် ဖောက်ထားလေသည်။ အချို့လမ်းများမှာ တောင်နံရံ အတွင်း လိုက်များတွင်း၍ ဖောက်လုပ် ထားသောကြောင့် အဆိုပါလမ်းများဖောက်စဉ်က လူပေါင်း မြောက်မြားစွာ သေကြေခဲ့ရကြောင်း၊ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာချူတံမှ တစ်ဆင့် သိရှိခဲ့ရသည်။ အံ့ဩဖွယ်ပါတကား....

ယခုမှ တို့ထက် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တည်ဆောက်ထားသော မဟာတံတိုင်းကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိကြတော့မည်။ ကားကို တစ်နာရီခွဲကျော်ကျော် မောင်းနှင်ခဲ့ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အလွန်တရာမူရောက်လိုလှသည့် မဟာတံတိုင်းကြီး၏ဂိတ်ဝဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ယခုရောက်ရှိလာသည့် မဟာတံတိုင်း၏ နေရာအစိတ်အပိုင်းကို ဘာဒါလင် (Badaling) တံတိုင်းဟု ခေါ်ကြသည်။

ဘာဒါလင်တံတိုင်းသည် ကျူးရန်ဂွမ် (Juyongguan) တောင်ကြား၏ မဟာဗျူဟာကျသည့် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထို ဘာဒါလင်တံတိုင်းကို ၁၅၀၅ ခုနှစ်တွင် ပီကင်းမြို့တော် လုံခြုံရေးအတွက် အစောင့်အကြပ်များ စားရာနေရာအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သည်။ မဟာဗျူဟာအနေဖြင့် မည်မျှအရေးပါသနည်းဟု ဆိုသော် ထိုနေရာရှိ လုံခြုံရေး စစ်သည်တပ်ဦးသည် ရန်သူတစ်သောင်းကို ထိန်းနိုင်သည် ဟုပင် အဆိုရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစကားပုံမှ “တစ်ယောက်ကောင်းက တစ်သောင်းပိုလ်ခြေ ညက်ညက် ပြေ” ဟူသည့် စကားပုံကို သွား၍ သတိမလိုက်မိပါသည်။

ထိုအချက်ကြောင့်ပင် ဤ မဟာတံတိုင်းကြီး တက်ဖျက် ဖူးသူတိုင်းသည် သူရဲကောင်းများ ဖြစ်ကြပြီဟု အဆိုရှိလာခဲ့ ဟန် တူလေသည်။

မဟာတံတိုင်းသည် အရှေ့ဘက်တွင် ရှန်ဟိုင်ဂွမ် (Shanghai) တောင်ကြားလမ်းမှ အနောက်ဘက်တွင် ကျာယုဂွမ် (Jiayuguan) တောင်ကြားလမ်းအထိ စုစုပေါင်း ကီလို မီတာ ၆၀၀၀ (ခြောက်ထောင်) ကျော်ခန့် ရှည်လေသည်။ မဟာတံတိုင်းကြီးကို ဘီစီ ၇-ရာစုနှစ်က စတင်တည်ဆောက် ခဲ့ပြီး ခြောက်ပိုင်းတွင်ရှိသော နယ်ဘေးများက သူတို့အနီး အနားရှိ နယ်များမှ ရန်သူများကို ကာကွယ်နိုင်ရန် ဆောက် လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

ဘီစီ ၂၂၁-ခုနှစ်တွင်မူ အချို့ အပြတ်ပြတ်ဖြစ်နေသော တံတိုင်းများကို တစ်ဆက်တည်းဖြစ်အောင် ပြန်လည်ပြင်ဆင်တိုးချဲ့ခဲ့သည်။

ယခုလက်ရှိ မဟာတံတိုင်းကိုမူ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၆၀၀ ကျော် မင်မင်းဆက် (Ming Dynasty) လက်ထက်တွင် ပြန်လည်ပြုပြင်ခဲ့သော လက်ရာအတိုင်း ထွေရှိရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘာဒါလင်တံတိုင်းသည် အမြင့် ၇.၈ မီတာရှိပြီး၊ ၅ မီတာ အကျယ်ရှိလေသည်။ လေးထောင့်ပုံ ကျောက်သားထုများကို စီရံ၍ ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး လမ်းတစ်လျှောက်၌ မျှော်စင်ကြီးများကိုလည်း တည်ဆောက်ထားခဲ့သည်။

မဟာတံတိုင်းသည် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံအတွက်သာမက ကမ္ဘာပေါ်တွင်ပါ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားပြီး ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ အထူးစိတ်ဝင်စားသော နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး မဟာတံတိုင်း၏ မြောက်ဘက် ဂိတ်ကြီးမှ တက်လိုက်ကြရမည်။ မဟာတံတိုင်းပေါ်သို့မတက်မီ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဂိတ်ခရင်ပြင်ရှိ အရောင်းဆိုင်များသို့ လှည့်လည်ပျံ့နှံ့ကြရမည်။ အချို့က မဟာတံတိုင်းပေါ်သော ဝိတ်ပြက္ခဒိန်များကို ဝယ်ကြသည်။ ပြက္ခဒိန်တစ်ခုကို ၄ ယွမ်မျှပေးရလေသည်။

တကယ်တမ်း အမှတ်တရပစ္စည်းများဝယ်လျှင် နေ့စဉ်ပင် ကျိုးသွားနိုင်သဖြင့် မဟာတံတိုင်းပေါ်သို့ နေမမြင့်မီ တက်ကြရန် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာ နျူက လာသတိပေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အပင်ဝတွင် သတ်မှတ်ပင်ကြေးပေး၍ မဟာတံတိုင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော့်တို့ မဟာတံတိုင်းပေါ်ရောက်တော့ နံနက် ၈ နာရီခန့် နာရီကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။ မဟာတံတိုင်းပေါ်ရောက်မှ မနုဉ္ဇက ပါမောက္ခ မစ္စတာစီ ပြောသော “မဟာတံတိုင်းပေါ်ရောက်ဖူးသူတိုင်း သူရဲကောင်းဖြစ်ပြီ” ဟူသည့် စကားကို သတိရမိသည်။

ထို့ပြင် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာနျူက “ခင်ဗျားတို့တော့ သူရဲကောင်းတွေဖြစ်ပြီ” ဟု အင်္ဂလိပ်လို လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး သူ့စကားကို သဘောကျစွာ ပြန်လည်ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

တကယ်တမ်း မဟာတံတိုင်းကြီးပေါ် လျှောက်ကြပေ ဆိုလျှင် တစ်နေ့ကုန်ပင် ခရီးဆုံးနိုင်အံ့ မထင်ပါ။ သို့သော် အချိန်ရသမျှတို့ တတ်နိုင်သမျှ တက်ကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ဂိတ်နှင့် ပေးသည့်တက်ဝေးသော နေရာသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်ဝက်လာခဲ့ကြသည်။ မဟာတံတိုင်းသည် အချို့နေရာများတွင် ပြေပြေလေးလံ ရှိသော်လည်း အချို့နေရာ

များတွင် လက်ကိုင်တန်းကိုကိုင်၍ တက်ရသည်အထိ မြင့်မတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

မဟာတံတိုင်း၏ နံရံမှကြည့်လိုက်လျှင် တစ်ဘက်တစ်ချက်၌ တောထူထပ်သော တောင်တန်းတောင်ထိပ်ကြီးများကို လှမ်းတွေ့နေရသည်။

“တစ်ခါနီက မဟာတံတိုင်းပေါ်မှာ သူရဲကောင်းစစ်သည်တွေဟာ မြင်းကြီးတွေစီးပြီး လုံခြုံရေးအတွက် စောင့်ကြပ်ကြတယ်၊ ဟောဒီ မဟာတံတိုင်းနံရံရဲ့ အပေါက်ထဲကနေပြီးတော့ တက်လာတဲ့ ရန်သူတွေကို သူရဲကောင်းစစ်သည်တွေက လေးမြားတွေနဲ့ မစ်တာ ရန်သူတွေဟာ အတုံးအရုံးပဲလို့ ဆိုကြတယ်”ဟု ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စဟာချူက မဟာတံတိုင်းပေါ်မှ တစ်ခါက မြင်းစစ်သည်တွေအကြောင်းကို ချဉ်းပြခဲ့သည်။

ကျန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်သည် အသက်အရွယ်ရလာပြီဖြစ်၍ လူငယ်တွေကဲ့သို့ မြင့်မြင့်ခရီးဝေးဝေးကို သွားနိုင်တယ်လည်း လူငယ်တွေနောက်သို့ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာ လိုက်ပါနိုင်သည်ကိုမူ သတိအားမီသည်။ အဖွဲ့အတွင်းရေးမှူး၊ ပိုလီမှူး၊ မောင်ဝင်း (အငြိမ်းစား)က ဆိုလျှင် စစ်ပြန်စစ်မှုတမ်းအောင်းပီပီ အမြဲတမ်း သွက်သွက်လက်လက် တက်တက်ကြွကြွဖြင့် ရှေ့ဆုံးကရောက်နေတတ်သည်။ ပျဉ်းမနား မောင်နီသင်းမှအပ ကျန်အဖွဲ့ဝင်လေးဦး

စလုံးတွင် ကင်မရာကိုယ်စီပါခဲ့သဖြင့် မိမိစိတ်ကြိုက်ဖြစ်သော နေရာများတွင် မှတ်တမ်းခတ်ပုံများ၊ အမှတ်ဘရ ခတ်ပုံများ ရိုက်ခဲ့ကြသည်။ (ထိုသို့ စိတ်ကြိုက်နေရာများတွင် အနေအထား အမျိုးမျိုးဖြင့် စိတ်ပါလက်ပါ ခတ်ပုံရိုက်ခဲ့ကြပြီးမှ ရန်ကုန်အရောက် ခတ်ပုံဖလှယ်များ ကူးကြသောအခါ အချို့ဖလှယ်လိပ်များ ပျက်သွားကြသဖြင့် ပျက်သွားသော မိမိတို့၏ မှတ်တမ်းခတ်ပုံများအတွက် အလွန်နမောမိခဲ့ကြလေသည်။)

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ထဲတွင် လေယာဉ်ပျံစီးတိုင်း မူးပြီး အော့အန်တတ်သည့် ဦးတေဇာလှိုင်ဆိုလျှင် ကျန်းမာရေးအားနည်းသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း လက်တွေ့တွင် လူသည်လည်း ခုလိုနေရာမျိုး၌ တက်ကြွလန်းဆန်းကာ ရွှေဆုံးမှုရောက်နေတတ်သည်(သူရဲကောင်းအသွင်ကို ဆောင်နေသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။)

မဟာတံတိုင်းပေါ်သို့ တက်ကောင်းကောင်းဖြင့် တက်ခဲ့ကြရာ နေအတော်မြင့်လာသော အချိန်တွင် ပါးမာကွေ့စွာတစ်က-

‘ဆရာတို့ နေလည်းအတော်မြင့်လာပြီ၊ ဒီကနေ့ မင်မင်းရဲ့ ဂူဗိမာန်ကိုလဲ သွားဖို့ရှိသေးတယ်နော်’

မစ္စတာစီ သတိပေးမှ ကျွန်တော်တို့တက်လာသောခရီးသည် အတော်ပေါက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိသည်။

မဟာတံတိုင်းပေါ်တွင်မူ လူသွားလူလာ အလွန်များပြား လျက်ရှိသည်။ စနေနေ့အလုပ်ပိတ်ရက်မို့ လူများခြင်းဖြစ်ပြီး။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ စိတ်ဝင်စားသော နေရာဖြစ်၍ လည်း လူများနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပါမောက္ခမစ္စတစ်က ရှင်းပြသည်။

မဟာတံတိုင်းပေါ်တွင် တရုတ်လူမျိုးများသာမက အရှေ့တိုင်း၊ အနောက်တိုင်းမှနိုင်ငံခြားဧည့်သည် အတော် များများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် အနေဖြင့် ဤမျှ များပြားသော ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များကို မတွေ့ခဲ့ဖူးချေ။

မြန်မာစကားပြောရင်း၊ အချင်းချင်း နောက်ရင်း ပြောင် ရင်း နေသည်ကို မဟာတံတိုင်းလူသူအချို့က အထူးအဆန်း အဖြစ် ကျန်တော်တို့အဖွဲ့အား ကြည့်ကြည့်လို့ ကျန်တော်တို့ ကလည်း လူမျိုးစုံတို့၏ အချင်းချင်းဘာသာစကားဖြင့် ပြော ကြဆိုကြ နေထဲကြ ပြောင်ကြ လုပ်နေကြသည်ကို အထူး အဆန်းအဖြစ် ကြည့်မိခဲ့ကြသည်။

တစ်ခါတရံ တံတိုင်းပေါ်ကန်ရင်း လူချင်း ဝင်တိုက်မိ သဖြင့် “ကန်သော့နော်”ဟု ပါးစပ်မှ သတိပြု ထွက်သွား သောကြောင့် အတိုက်ခံရသူ၏ နားလည်သော အမူအရာ ဖြင့် ပြုံးကြောင်၍ ကြည့်နေခြင်းကိုလည်း ခံရတတ်လေ သည်။ ပြီးမှ ‘ငါပြောတာသူတယ်နားလည်ပါလေ’ ဟု ကိုယ့် ဖာသာကိုယ်ဖြန့်တူးရင်း ပြုံးခဲ့မိသည်လည်း ရှိခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များအားလုံး မဟာတံတိုင်းပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ အဆင်းသည် အတက်ထက် လွန်စွာမှ သက်သာသောလည်း အနည်းငယ်မတ်သောလော နေရာ မျိုးတွင် အရှိန်ဖြင့် လဲကျမသွားစေရန် အတော်သတိထား ယူခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး မြောက်ဘက်ဂိတ်၏ ရင်ပြင်သို့ အရောက်တွင် အတက်တုန်းက ဈေးယံခြင်းတို့မှ အားမရ သေး၍ အပြန်လက်ဆောင်အတွက် ဝယ်သင့်သည့်ပစ္စည်းများ ရှာရန် ဈေးဆိုင်ခန်းများ ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့မိကြသေး သည်။ သို့သော် အချိန်သိပ်မပေးနိုင်သဖြင့် ဝယ်လိုသည်များ ကိုခပ်သွက်သွက်ဝယ်၍ ဂိတ်ပေါက်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးကားပေါ်သို့ရောက်သည့်နှင့် မဟာ တံတိုင်းကြီးကို မျက်စိဘစ်ခုံးမှ သမင်လည်ပြန် ကြည့်လိုက်ကြ သည်။

သူရဲကောင်းတို့ ပျော်စံရာ ဤတံတိုင်းမဟာကို ကျွန်တော် တို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် မိမိသည် လည်း မဟာတံတိုင်းအောက် သူရဲကောင်းစာရင်းဝင် ဖြစ် သွားပါပြီကလေးဟု ပီတိတွေ့မျှတော့လိုက်မိပါသည်။

မဟာတံတိုင်းကြီးကား ကျွန်တော်တို့နှင့် ခင်း၍ခင်း၍ ကျန်ခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် မဟာတံတိုင်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့သည့် အတိုက်သျှင်ကား တွေးလေတိုင်း တားရားရေး ပေါ်လာ မည်သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

စေတုဇ်ဝမ်လီ၏ ဂူဗိမာန်သို့

မဟာတံတိုင်းမှအပြန်တွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး မင်မင်းဆက်မှ ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်သော ဘုရင်ဝမ်လီ၏ မြေအောက်ဂူ (သို့မဟုတ်) ဒေသခံတို့အခေါ် (Ming Tomb) သို့ သွားရောက်လေ့လာကြရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။

မွန်တည့် ၁၂၈၀ နှစ်ကျော်ပြီ။ မနက်က ဟိုတယ်တွင် အဝေးပြေးသွားသော နံနက်စာသည် မိုက်လဲတွင်မရှိတော့ချေ။ မဟာတံတိုင်းပေါ် အသွားအပြန် လမ်းလျှောက်သည်နှင့် ကုန်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အကော်ပင် ဆာနေပေပြီ။ ၎င်းကို သိသည့် ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိ မစ္စတာချူက ဝမ်လီ၏ ဂူဗိမာန်အနီးရှိ စားတော်ဆက်တစ်ခုတွင် နေ့လည်စာစားရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ မဟာတံတိုင်းသို့ သွားပြီး လေ့လာသူများ အပြန်တွင် ဘုရင်ဝမ်လီ၏အုတ်ဂူသို့ လေ့လာရန် လမ်းသင့်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ များသောအားဖြင့် လေ့လာသူများ နေ့လည်စာစားချိန်တွင်ရောက်ရှိတတ်သည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ဤဝမ်လီ၏ အုတ်ဂူရှိရာ နယ်နိမိတ်အတွင်း အဆိုပါစားသောက်ဆိုင်ကိုဖွင့်တားခြင်းဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ မေးမြန်းသိရှိရသည်။ စားသောက်ဆိုင်အတွင်း၌မူ နေ့လည်စာ စားသုံးသူများဖြင့် ပြည့်နှက်၍နေသည်ကိုသို့ စားသုံးသူများ ပြည့်နှက်နေသော်လည်း ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်များအတွက်မူ အစားအသောက်ကို ကြာရှည်၍ စောင့်စားနေရန်မလိုဘဲ စားလို

သော အစားအစာများကိုမှာပြီး မကြာမီ တစ်ပန်းကန်ပြီး တစ်ပန်းကန် ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

စားဖွယ်တို့က စုံလှသည်။ ဟင်းပန်းကန်များပင် မနည်းလှ။ ဟင်းများကို ဟိုနည်းနည်း သည်နည်းနည်းစားရင်းဖြင့် ဗိုက်ဖြည့်နိုင်သော်လည်း ထမင်းမပါလျှင် ဝမ်းမအေးနိုင်ဟု သောအသိဖြင့် ထမင်းကိုပင် နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်ရော၍ စားခဲ့ကြရသည်။ စားရင်းသောက်ရန်အတွက် နှစ်သက်ရာဖျော်ရည် ဘီယာအစ်မျိုးမျိုးကို မှာယူနိုင်သည်။ အချို့က တရုတ်ပြည်က 'ချားရွှေ' ရေခွေးကြမ်းကိုပင် နှစ်သက်စွာ သောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် တရုတ်ပြည်၌ ရောက်လေရာ နေရာတိုင်းတွင် ညွှန်သော 'ချားရွှေ'ခေါ် ရေခွေးကြမ်းကို စွဲ၍ နေပြီဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်သည် မကြာခဏဆိုသလို တရုတ်ဟင်းကိုစားရင်း တရုတ်ဟင်းအား နှစ်သက်ပုံကိုပြောပြတတ်သည်။

'ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာတော့ဗျာ တရုတ်ဟင်း ကောင်းကောင်းစားချင်ရင် တရုတ်တန်းကို ပြေးလိုက်တာပဲ၊ ဒီမှာတော့ဗျာ တရုတ်တန်းကို ပြေးစရာမလိုဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နေရာတိုင်းမှာ တရုတ်အစားအစာ ကောင်းတွေနဲ့ တွေ့လို့ပဲ'ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

စားကောင်းကောင်းနှင့် စား လိုက်ကြသည်မှာ မိုက်
အတော်ပင် တင်းသွားပြီ။ အစာပိတ်အဖြစ် ပွဲတိုင်းကျော်
ဖရဲသီးကိုပင် သိပ်မစားနိုင်တော့။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး စားသောက်ဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်
ပြီး ဘုရင် ဝမ်လီ၏ မြေဆောက်အုတ်ဂူရှိရာ အဆောက်အဦ
ဘက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဝင်ကြေးပေးကြရမည် ဖြစ်သည်။ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ
မစွဲတာချ။ ဝင်ကြေးလက်မှတ်ဖြတ်နေစဉ် အမှတ်တရခေတ်ပုံ
ချိတ်လိုက်ကြပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ယခင်ရက်များက လေ့လာရေးခရီး
ထွက်ခဲ့ကြရာတွင် လက်ဆွဲအိတ်ကြီးများ ကိုယ်စီ ကိုင်လာဘတ်
ကြသော်လည်း သွားလာရာ၌ ကြာသော် လေးလံလာသဖြင့်
နောက်ပိုင်းတွင် လက်ဆွဲအိတ်များကို ဟိုတယ်၌ပင် ထား
ပစ်ခဲ့ကြပြီး ကင်မရာများကိုသာ ကိုင်လာခဲ့ကြတော့သည်။
ဤအထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား ခရီးစဉ်အစအဆုံး သွားလေရာ
လက်ဆွဲအိတ်ပါတတ်သူမှာ ဆရာနီ (ပျဉ်းမနားမောင်နီသင်း)
ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ့တွင် အိတ်ကြီးဆွဲ၍ သွားတတ်သည့်
အလေ့ရှိကြောင်း သိနေသဖြင့် ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်၊
ဦးတေဇာလှိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့က—

“ဆရာနီအိတ်က သိပ်ကြီးတာပဲနော်” ဟုဆိုကာ လမ်းတွင်
ရသော လက်ကမ်းစာစောင်များ၊ ဝယ်မိသော လက်ဆောင်
ပစ္စည်းများကို သူ့အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လေသည်။ သဘော

ကောင်းသောဆရာနီသည် “အေးဗျာ၊ ကျုပ်ကလဲ့ ဒီအိတ်ကြီး ကိုမှဆွဲလာမိပြီကိုး” ဟုဆိုကာ ပြုံး၍ နေတော့သည်။ သူပြုံးလျှင် တား မျက်လုံးမပွင့်တော့ချေ။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘုရင် ဝမ်လီ၏ အုတ်ဂူရှိရာ မြေ အောက်လိုက်ဂူအတွင်းသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ လှေကားခြောက် စင်းက ကြောင်လိမ်ကဲ့သို့ သွယ်ဆင်းနေသည်။ လှေကားတစ်ခု ပြီး တစ်ခု ဖြတ်ကျော်ဆင်းပြီးတိုင်း စိမ့်၍ စိမ့်၍ အေးသော အအေးဓာတ်တို့က ပို၍ပို၍ လာသည်။ လိုက်ဂူအတွင်းသို့ ဆင်း ကာစက ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုသာ ရှိခဲ့သော်လည်း လိုက်ဂူ အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ လူအတော်များများကို တွေ့ခဲ့ ကြရလေသည်။ အများစုမှာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ ဖြစ် ကြသည်။

လိုက်ဂူအောက်ခြေ၏ အခန်းကြီး တစ်ခန်းထဲတွင် ဘုရင် ဝမ်လီ၏ အနီရောင် အုတ်ဂူနှင့် မိဖုရားနှစ်ပါး၏ အနီရောင် အုတ်ဂူတို့ကို ယှဉ်လျက် ထားရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်း အုတ်ဂူများ၏ဘေးတွင် ဘုရင်ဝမ်လီနှင့် မိဖုရားများ၏ အသုံး အဆောင် ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထိုအခန်းကြီး၏ နံရံ တစ်ဘက်ကပ်ချက် စီတွင် ဤ ဘုရင် ဝမ်လီ၏ အုတ်ဂူ ထားရှိရာ လိုက်ဂူကို တူးဖော် ဆောက်လုပ်စဉ်က အသုံးပြုခဲ့ရသည့် လူအင်အား အရေ အတွက်၊ ကြာခဲ့သည့်ကာလ၊ အဆိုပါလူအင်အားများအတွက်

ကုန် ကျခဲ့သည့် အသုံးစရိတ်နှင့် မိကွာအရေအတွက် အတိုင်း အတတ်တို့ကို မှတ်တမ်းတင် ရေးဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အဆိုပါ ဂူဗိမာန်ကို တည်ဆောက်ခဲ့စဉ်က တစ်နေ့လျှင် လူအင်အား သုံးသောင်းကျော် ပါဝင်ခဲ့ရပြီး၊ တည်ဆောက်မှု ကာလအဖြစ် (၆)နှစ်တာမျှ ကြာမြင့်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရလေ သည်။ ထိုခေတ်ကာလက ပိသုကာလက်ရာကိုသည်း သိရှိမှတ် သားခွင့် ရရှိလေသည်။

နောက်ခန်းမကြီးတစ်ခုထဲတွင်မူ ဘုရင်ဝမ်လီနှင့် မိဖုရား များ အသုံးပြုသည့် အဖြူရောင် ကျောက်ကုလားထိုင်ကြီး များကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မင်မင်းဆက်ခေတ်က ဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်သော ကေဆုင်ဝမ်လီ၏ အုတ်ဂူထားရာ လိုက်ဂူအတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီးသောအခါ ဝင်လမ်းမဟုတ်သောအခြား ထွက်ပေါက်တစ်ခုမှ မြေပြင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

နေအတော်စောင်းနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးလည်း အတော်ပင်ပန်းနေကြပြီ။ သိချင်ဇော၊ မြင်ချင်ဇော၊ လေ့လာ ချင်ဇောဖြင့်သာ သွားလာလှုပ်ရှားနေရသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့၏ ခရီးစဉ်သည် နားချိန်ဟူ၍ အတော်နည်းလှ သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကားပေါ်ရောက်တော့ ခြေပစ် လက်ပစ် ဖြစ်နေကြပြီ။ ဟိုတယ်သို့ အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်တော်

တို့အားလုံး အပန်းဖြေရင်း ငြိမ်ပြီး လိုက်ပါလာခဲ့ကြတော့သည်။

ဟိုတယ်ရောက်၍ အချိန် အနည်းငယ်ရလျှင် အနားယူကြမည်။ ပြီးနောက် ည ၇:၀၀-နာရီတွင် ပြသမည့် တရုတ်ကျမ်းစာ ကပွဲသို့ အစီအစဉ်အရ သွားရောက် ကြည့်ရှုရန်ရှိနေသည်။ ထိုမှဆက်၍ မြန်မာစစ်သံမှူးကြီး ဗိုလ်မှူးကြီး အုန်းမြင့်အိမ် ဧည့်ခံပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် စီစဉ်ထားလေသည်။

တရုတ်ရိုးရာ ကျမ်းစာအက

နေ့လည်က ပင်ပန်းခဲ့သမျှ ဟိုတယ်တွင် တစ်မှေးအိပ်ပြီး မေ့ဆုံးချိုးလိုက်သောအခါ အတော် လမ်းဆန်းသွားသည်။ ညနေစဉ် စားသောက်ပြီးသောအခါ ကပွဲရုံရှိရာမြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ည ၇-နာရီ ထိုးလုပြီး ပီကင်းမြို့နက်တွင်မူ ညနေဆည်းဆာအချိန်ပင် ရှိသေးသည်။ ပီကင်းမြို့သူမြို့သားများ မှာ လမ်းများပေါ်တွင် ဥဒဟိုသွားလာဆဲ၊ စည်ကားဆဲဖြစ်သည်။

ကပွဲပြမည့် ချောက်ရန် (Chao Yang) ကဇာတ်ရုံသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာချူက ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း လက်မှုတိဝယ်လိုက်သည်။

ရုံထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ မြို့မလမ်းရှိ ယဉ်ကျေးမှု ကဇာတ်ရုံကို ပြေး၍ သတိရလိုက်မိသည်။

တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ၏ လက်ဆောင်အဖြစ် ဆောက် လုပ်ပေးထားသော ရန်ကုန်မြို့ရှိ ယဉ်ကျေးမှုကဇာတ်ရုံနှင့် ပီကင်းမြို့တော်ရှိ ချောင်ရန် ကပဲ့ရုံတို့မှာ အတော်ဆင်တူ လေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူပါသူ ပါမောက္ခ မစ္စတာ စီကျင့် ခိုင်က ပီကင်းမြို့တော်ရှိ ရပ်ကွက်ကြီးများ တစ်ခုစီတွင် အလားတူ ကပဲ့ဇာတ်ရုံတစ်ခုစီ ရှိကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ ပဲ့ကြည့်မည့် ကပဲ့ဇာတ်ရုံသည် ၎င်းတို့အထဲမှ ဇာတ်ရုံကြီး တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

ရိုးရာကျမ်းဘားကပဲ့ စ ပါပြီ။ ကပဲ့တွင် ကျမ်းဘားအလှ သာမက မျက်လှည့်ကိုပါ ထည့်သွင်း ပြသခဲ့ပါသည်။ ကျမ်းဘားနှင့် မျက်လှည့်ပဲ့အစီအစဉ် စုစုပေါင်း (၁၁)ခုကို ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့ရသည်။ ကျမ်းဘားအကများသည် တရုတ် လူမျိုးတို့၏ ဇွဲ၊ သတ္တိ တို့ကို ပြသလျက်ရှိကြောင်း လေ့လာ တွေ့ရှိရသည်။

ကပဲ့အစီအစဉ်ပြီးတော့ ည ၉-နာရီခွဲနေ့လေပြီ။ အပြင် ဘက်တွင်မူ မှောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပီကင်းမြို့တော် သည် ရောင်စုံမီးများ ထွန်းထားသဖြင့် လွန်စွာမှ လှပလျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရုံပြင်ရောက်တော့ လမ်းမပေါ်တွင် ကားများ လူများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည်ပင် စီးလာသောကားကို အတော်ရှာယူရသည်။ ကားကိုတွေ့တော့လည်း ကားဆီသို့ရောက်ရန် သွားရသည်မှာ မလွယ်လှချေ။ ကားများ အဆက်မပြတ် သွားနေသော လမ်းမပေါ်သို့ ဖြတ်ရလေသည်။ ဆရာ မောင်နီသင်းဆိုလျှင် ကားလမ်းကူးရန် ကြိုးစားရင်း တော်ရုံနှင့် မကူးနိုင်ဘဲ တစ်ဘက်လမ်းတွင် အချိန်ကြာကြာပင် သောင်တင်နေလေသည်။

ဆက်၍ စစ်သံမှူးကြီး ဗိုလ်မှူးကြီး အုန်းမြင့်၏ နေအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်သော်လည်း စစ်သံမှူးကြီးက စောင့်နေပါမည်၊ လာဖြစ်အောင်သာ လာခဲ့ပါဟု ဆိုသဖြင့် ရသမျှအချိန်ကလေးတွင် တွေ့ဆုံကြရန် စီစဉ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စစ်သံမှူးကြီးအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ စစ်သံမှူးကြီးနှင့် ဇနီး မိသားစုတို့က စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များနှင့် အတူ ကြို၍ နေလေသည်။ စစ်သံမှူးကြီးမှာ တရုတ်ပြည်တွင် အနေကြာလာသဖြင့် မြန်မာပြည်သို့ အလွမ်းပြေ မြန်မာများနှင့် စကားပြောလိုဟန် ရှိလေသည်။ ဆရာ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့် စာလည်း စကားပြောကောင်းသဖြင့် စစ်သံမှူးကြီး မိသားစုသာမက ကျွန်တော်တို့အားလုံးပါ မပျင်းအောင်ရှိနေသည်။

စကားပြောနေကြစဉ် စားဖွယ်များကိုလည်း လာချပေးနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မစားနိုင်တော့ပြီ။ ညနေကအဝအမြဲ စားထားသည်တို့ပင် မလျော့သေးပေ။

ညွှန်ခံပဲ့ တွေ့ဆုံရာသို့ သံဃူးကြီး ဦးခင်မောင်ပါ တက်
ရောက်လေသည်။ ဦးခင်မောင်က ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်
သည် တစ်ချိန်က သူ့ဆရာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောပြသည်။

စကားပြော၍ ကောင်းနေဆဲတွင်ပင် အချိန်တို့သည် ကုန်
လာခဲ့သည်။ ည ၁၁ နာရီပင် ထိုးလုပြီ။ သို့ဖြစ်၍ စစ်သံဃူး
ကြီးနှင့် မိသားစုအား နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ စစ်သံဃူးကြီး
ကပင် သူကိုယ်တိုင်ကားမောင်း၍ ဟိုတယ်သို့လိုက်ပို့ပေးသည်။

တစ်ပြည်ရောက်ခိုက် လိုလေသေးမရှိအောင် ကူညီခဲ့သော
စစ်သံဃူးကြီး ဗိုလ်မှူးကြီး အုန်းမြင့်ကို အထူးပင်ကျေးဇူးတင်
နေမိပါတော့သည်။

အခန်း(၆)

ဒေင်္ဂါရယ်၊ တီစီရယ်၊ အက်မ်အီးစီရယ်၊ ယွမ်ရယ်

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၀ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့
အလုပ်ပိတ်ရက် ဖြစ်သည်။

မူလက ယနေ့ နံနက်ပိုင်း အစီအစဉ်သည် လျှောင်၊
တော်မူ ဘုရား(Sleeping Buddha)သို့ သွားရောက်ဖူးမြော်
ရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအစီအစဉ်သည် ၂၅-ရက်နေ့က
ပင် ပြီးစီးခဲ့ပြီဖြစ်၍ ယနေ့မနက်ပိုင်းတွင် အချိန်ရခဲ့သည်။

အားလုံး တစ်ညတစ်ညွတ်တည်းပင် ဈေးဝယ်ထွက်ရန်
စီစဉ်ကြသည်။

(Friendship Store) သို့ သွားကြမည်ဖြစ်သည်။ ထို့
နောက် မြို့လယ်ဈေးသို့ သွားကြမည်။

ရောက်ကတည်းကပင် ပီကင်းမြို့တော်ကအမှတ်တရပစ္စည်း ဟူ၍ မည်မည်ရရ မဝယ်ဖြစ်ခဲ့သေးချေ။ ယခုတိုင်လည်း လက်ဝယ် ကိုင်ဆောင်ထားသော ခရီးသွား ချက်လက်မှတ် (Traveller's Cheque) ကို သက်ဆိုင်ရာ ဘဏ်တွင် မလဲရ သေးချေ။

၂၆-ရက်နေ့ မနက်ကတော့ လိုချင်သည့်ပစ္စည်းများ သွား ရင်း လာရင်း တွေ့က ဝယ်ရန် လက်ဝယ်ရှိ အမေရိကန် ဒေါ်လာမှ ၂၀ ဒေါ်လာစီကို ဟိုတယ်ရှိ တရားဝင် ငွေလဲ ကောင်တာတွင်ပင် လဲခဲ့ကြသည်။ တစ်ဒေါ်လာလျှင် ၅.၄၄ ယွမ် နှုန်းဖြင့် ဖြစ်လေသည်။ (နောက်ပိုင်းရက်များ ငွေလဲလှယ် သောအခါ တစ်ဒေါ်လာ ၅.၃၁ ယွမ် နှုန်းသာ ရှိလေတော့ သည်။ ဒေါ်လာဈေးနှုန်း အနည်းငယ် ကျသွားလေသည်။)

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲတွင် ဒေါ်လာ (Dollar) ရယ်၊ တီစီ (Traveller's Cheque) ရယ်၊ အက်ဖ် အီးစီ (Foreign Exchange Certificate) ယွမ် (Yuan) ရယ် လေးမျိုးလုံးကို ကိုင်ဆောင်ထားလျက်ရှိလေသည်။

ဤနေရာတွင် ခရီးသွားချက်လက်မှတ်နှင့် ပတ်သက်၍ အထူးမရှင်းပြလိုတော့ပေ။ ပျောက်မှာ ခိုမှာ မစိုးရိမ်ရဘဲ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးမှ ၎င်းချက်လက်မှတ်မှ ငွေသားပြန်၍လဲလှယ်နိုင်သော လက်မှတ်ဖြစ်ကြောင်း အများ သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

အထူ ရှင်းပြလိုသည်မှာ အက်ဖ်အီးစီကိုပင် ဖြစ်လေသည်။ အချို့လည်းသိပြီးဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ အမေရိကန်ဒေါ်လာမှ သော်လည်းကောင်း၊ ခရီးသွား ချက်လက်မှတ်မှသော်လည်းကောင်း လဲလှယ်၍ ယူနိုင်သည့် ‘အက်ဖ်အီးစီ’ သည် တကယ်တော့ ယွမ် ငွေစက္ကူပင်ဖြစ်လေသည်။ နိုင်ငံခြားငွေ ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရှိသူများသာ လဲလှယ်ရယူနိုင်သောငွေစက္ကူဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ အမေရိကန်ဒေါ်လာနှင့် လဲလှယ်၍ ‘အက်ဖ်အီးစီ’ ကို မယူဘဲ ရိုးရိုး ‘ယွမ်’ ငွေစက္ကူကို ယူလျှင်လည်း ရနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ငွေပိုလုံ၍ အမေရိကန် ဒေါ်လာ သို့ ပြန်လဲလိုလျှင် ရိုးရိုး ‘ယွမ်ငွေ’ ဖြင့် ပြန်လဲ၍မရတော့ချေ။ ‘အက်ဖ်အီးစီ’ ငွေစက္ကူဖြင့်သာ ပြန်လဲ၍ယူနိုင်လေသည်။ အက်ဖ်အီးစီ ယွမ်နှင့် ရိုးရိုး ‘ယွမ်’ မှာ တန်ဖိုးချင်း အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ငွေတန်ဖိုးချင်းတူသော်လည်း အသုံးပြုနိုင်သော တန်ဖိုးချင်းကား မတူချေ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များ ယူနှုန်းပြည်နယ် ကုမင်းလေဆိပ်မှအထွက် လေဆိပ်ခွန်ပေးရာတွင် ရိုးရိုး ‘ယွမ်’ ဖြင့်ပေး၍မရဘဲ ‘အက်ဖ်အီးစီ’ ယွမ်ဖြင့်သာ ပေး၍ရကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။ ဈေးဝယ်လျှင်မူကား မည်သည့်ငွေဖြင့်မဆို ပေးဝယ်၍ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့လက်ထဲတွင်ရှိသော ‘တီစီ’ ကိုကား ယနေ့တွင် တန်ခိုးနွေနေ့ ဘဏ်ပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် လဲလှယ်၍ မရချေ။ နက်ဖြန်မှသာ ဘဏ်တိုက်ကြီးတွင် လဲရမည်ဖြစ်သည်။ နက်ဖြန်သည်ပင်လျှင် ပီကင်းမြို့တော်တွင်နေရမည့် နောက်ဆုံးရက်ဖြစ်နေပေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးလဲပြီးသော ဒေါ်လာ ၂၀ နှင့်ညီမျှသည့် 'ယွမ်' ငွေများကိုကိုင်လျက် ဈေးဝယ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ Friendship Store ကို ဦးစွာဝင်သည်။ ဆိုင်ကြီးသည် အလွန်ပင်ကြီးမားလှသည်။ အထပ်တိုင်းတွင် စက်လှေကားများကို တပ် ဝင်ထားသည်။ ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကားစုံလှသည်။ ကလေးကစားစရာပစ္စည်း၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်း၊ အိုးခွက် ပန်းကန်၊ တရုတ်ရိုးရာ အသုံးအဆောင်၊ နာရီများ၊ ကင်မရာများ၊ အင်္ကျီအမျိုးမျိုး၊ ပိတ်စအမျိုးမျိုး၊ ရေဒီယို၊ ကက်ဆက်၊ ရုပ်မြင်သံကြားစက် စသည်ဖြင့် အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ခေတ်မီပစ္စည်းများကို သတ်မှတ် ခင်းကျင်းထားသည်။ ဝယ်သူများကလည်း တိုးမပေါက်အောင် ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်သည်နှင့် စဉ်းစားနေမိသည်မှာ ပြည်တော်ပြန်လက်ဆောင်အတွက် ဖြစ်သည်။ အပြန်တွင် အပြန်လက်ဆောင် ပေးပါဦးမူဖြစ်မည်။ လက်ဆောင်လည်း ကြီးကြီးမားမား များများစားစား မဝယ်ရဲ။ သယ်ရ ပိုးရ ဒုက္ခကိုလည်း စဉ်းစားရသေးသည်။

ဆိုင်ထဲတွင် ပစ္စည်းမျိုးစုံသဖြင့် ဝယ်ချင်သည်ကလည်း တပုံတပင်ကြီးပင်။ သို့သော် လက်ထဲရှိ ငွေကိုတွက်၍ ချင့်ချိန်ရသေးသည်မှာလည်း အလုပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ သရေကျရုံကလွဲ၍ ဘာမျှ ထွေထွေထူးထူး မဝယ်ဖြစ်ခဲ့ကြချေ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်အားလုံးလိုလို ဝယ်ဖြစ်သည်မှာ တရုတ်ပြည်၏ အမှတ်တရ နံသာယာပုံတောင်များဖြစ်သည်။ တစ်ချောင်းလျှင် နယုန်မျှသာကျ၍ ဈေးပေါ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

Friendship Store က အပြန်တွင် မြို့လယ်ဈေး တစ်နည်းအားဖြင့် လေဟာပြင်ဈေးသို့ဆက်၍ ဈေးအဝယ် ထွက်ခဲ့၍ ပြန်သည်။

Friendship Store တွင် ဈေးဆစ်၍ မရသော်လည်း လေဟာပြင်ဈေးတွင်မူ ဈေးဆစ် ဝယ်၍ရသည်။ Friendship Store ဆက် ဈေးပေါ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ စွပ်ကျယ်လက်တို ခုထည်ကို (၁၀) ယွမ်နှင့် ရသဖြင့် ဝယ်လိုက်ကြပြန်သည်။

ရုံးပိတ်ရက်မို့ ထင်သည်။ နေရာတကာတွင် လူအများစည်ကားနေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည်ပင် လူကွဲ၍ မသွားစေရန် အတော်ဂရုစိုက်ယူရသည်။ ခုနေခါများ လူစုကွဲ၍ မိမိတည်းခိုရာဟိုဘယ်သို့ ပြန်မည်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုမေးပြီး ဘယ်ကားစီးရမည်ကိုပင် မသိဘဲ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေမည်မှာ သေချာလှသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိတ်ကြိုက်လှည့်လည် ကြည့်ရှု၍ အားမရသေးမီပင် နေ့ခင်း ၁၂ နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်သည်။

နေ့လည်စာစားရန် အချိန်ရောက်ပြီ။

တရုတ်ပြည်က မုန့်ဟင်းခါး

ယနေ့နေ့လည်စာကို သံမှူးကြီး ဦးခင်မောင်က သူ့အိမ်
တွင် စားကြရန် ဖိတ်ထားသည်။ မုန့်ဟင်းခါးဖြင့် ညှော်ခံမည်
ဖြစ်သည်။

ဟိုတယ်သို့ ခေတ္တပြန်၍ ဝယ်လာသော ပစ္စည်းများ ပြန်
ထားလိုက်ကြသည်။ ပြီးနောက် သံမှူးကြီး ဦးခင်မောင်အိမ်
သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သံမှူးကြီးအိမ် ရောက်သည်နှင့် ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်
က-

‘ကျွန်တော်တို့ ဈေးဝယ်တာနဲ့ အချိန်နည်းနည်း နောက်
ကျသွားတယ်ဗျာ’ဟု ပြောသည်။ သံမှူးကြီးက

‘ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ ဆရာတို့ဈေးဝယ်တာ ကြာနေပြီ
ဆိုတာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သိပ်တော့လဲ နောက်မကျသေးမပါ
ဘူး၊ မုန့်ဟင်းခါးတော့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီဆရာ စားရင်
ရပါပြီ’

‘စားရင်ရပြီ’ဟု သံမှူးကြီးက ပြောလိုက်ကာမှ ပိုဆာ
လာသည်ဟု ထင်ရသည်။

ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ မုန့်ဟင်းခါးစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်ကြသည်။

‘ဆရာတို့ မြည်းကြည့်ပါဦး၊ ရန်ကုန်မှာလိုတော့ ကျွန်တော် တို့ဆီမှာ ငှက်ပျောအူမရဘူး၊ ပဲနဲ့ပဲချက်ထားတာ စားကြည့် ပါဦး’

‘ငှက်ပျောအူ မပါသော်လည်း မုန့်ဟင်းခါး ဟင်းရည် သည် အလွန်ကောင်းလှ၏။ ငြုတ်သီးမုန့်၊ အကြော်၊ အချဉ် ဘဲဥ စုံလှသည်။ မုန့်တီဖတ်မှာ ရန်ကုန်မှာကဲ့သို့ ပိဿာလိုက် ဖက်ဖြင့်ထုပ်ပြီး ရောင်းသော မုန့်တီဖတ်မျိုး မဟုတ်ချေ။ ဆန်ကြာဇံကဲ့သို့သော ဆန်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် မုန့်တီဖတ် အခြောက်ကို ပလပ်စတစ်အိတ်ဖြင့်ထုပ်၍ ရောင်းသောအထုပ် များဖြစ်သည်။ ၎င်းကို ရေနွေးဖြင့် ပြုပြင်ပြီးသော် ရန်ကုန် မုန့်တီဖတ်ကဲ့သို့ပင် အရသာရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဆာဆာ နှင့် မုန့်ဟင်းခါးကို တဝစားပစ်လိုက်ကြသည်။ သံမှူးကြီး က—

‘ကျွန်တော်တို့ ပီကင်းမှာတော့ မုန့်ဟင်းခါး ချက်ရောင်း တာ မရှိဘူးဆရာ မုန့်ဟင်းခါးကိုလည်း မစားကြဘူး’ ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်က -

‘ဒီမှာသာ တရုတ်လူမျိုးတွေက မုန့်ဟင်းခါး မစားကြ တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်က တရုတ်လူမျိုး တော်တော်

များများကတော့ မုန့်ဟင်းခါးကို ကြိုက်နေကြပြီဗျာ' ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ လေ့လာရသသောပတ်ဝန်းကျင် ပီကင်းမြို့တော်တွင် ငှက်ပျောပင်ကို မတွေ့ရပါ။ ငှက်ပျောသီးကိုလည်း မတွေ့ရပါ။ သို့သော် တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်း ရောက်သောအခါ တွင်မူ ယူနန်ပြည်နယ်၌ ဈေးတန်းများတွင် ငှက်ပျောသီးများ ချရောင်းနေသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးသောအခါ ဒုတိယ အစီအစဉ်အဖြစ် ရေခဲမုန့်ဖြင့် ညွှန်သည်။ ပီကင်းမြို့တော်တွင် ဖက်စပ် အဖြစ် အသစ်ဖွင့်သော ရေခဲမုန့်စက်ရုံမှ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ယခုအခါတရုတ်ပြည်၌ စက်မှုပညာပိုင်းသာမက စားသောက် ကုန်များကိုပါ ဖက်စပ်လုပ်ငန်းများ ထူထောင်၍ တွင်တွင် ကျယ်ကျယ် လုပ်ကိုင်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှ ဦးတေဇာလှိုင်မှအပ ကျန်အဖွဲ့ဝင် လေးဦးသည်တွင် အစားကောင်းအသောက်ကောင်းများဖြင့် သာ တိုးနေ၍ တစ်နေ့တခြား ဝါသနာပါသည်။ ဦးတေဇာလှိုင် မှာမူ အမဲသားနှင့် ဝက်သား ရှောင်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဘီယာကို မသောက်သဖြင့် လည်းကောင်း မူလအတိုင်းပင် အပိန်မပျက် ရှိနေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယနေ့တွင် မုန့်ဟင်းခါးကိုတော့ တဝကြီး စားပြီးခဲ့ကြပြီ။ ယနေ့ စားရသော မုန့်ဟင်းခါးကို

ကျွန်တော်တစ်သက် မမေ့နိုင်တော့ပါ။ ထို့အတူမုန့်ဟင်းခါး
ဖြင့် ညှော်ခံခဲ့သော သံမှူကြီး ဦးခင်မောင်ကိုလည်း မုန့်ဟင်း
ခါး စားရတိုင်း သတိရနေမည်သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

တိုက်ပုံနှင့် ပုဆိုး ဝတ်ခဲ့လေသောည

ယနေ့တစ်နေ့လုံး စားပွဲတွေနဲ့ချည်း ဆက်နေသည်။ ယနေ့
ညနေတွင် သံအမတ်ကြီး ဖိတ်ထားသော ညစာစားပွဲသို့ သွား
ရန် ရှိနေသည်။

သံအမတ်ကြီး ဦးတင်အောင်ထွန်းသည် ယခင်က ပြန်
ကြားရေးနှင့်အသံလွှင့်ဦးစီးဌာန (ယခု မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြား
နှင့် အသံလွှင့် ဦးစီးဌာန) တွင် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် အဖြစ်
လည်းကောင်း၊ ပုံနှိပ်ရေးနှင့်စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး ကော်ပိုရေး
ရှင်း (ယခု ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်း) တွင်
ဦးဆောင် ညွှန်ကြားရေးမှူး အဖြစ် လည်းကောင်း၊ တစ်ဝန်
ထမ်းဆောင်ဖူးသူဖြစ်ရာ သံအမတ်ကြီးသည် စာဖတ်ဝါသနာ
ပါကြောင်း၊ မူလကတည်းက သိထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်
၍ နေ့ကျန်မှ ယူဆောင်လာသော ကောင်းနိုးရာရာ စာအုပ်
များကို သံအမတ်ကြီးအား လက်ဆောင်ပေးရန် ရွေးချယ်
လိုက်သည်။ ဂါဒီယန်းမဂ္ဂဇင်း၊ မြန်မာစာ ညွှန်ပေါင်းကျမ်း
(ပဌမတွဲ)၊ မောင်ထင်၏ ငဘ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ရေးခဲ့

သော “ဖြူသော်လည်း မဖြူ” ဆုရ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်သည်
တို့ကို ထုပ်ပိုးလိုက်သည်။

ရန်ကုန်မှ မြန်မာ သံရုံး အတွက် ယူဆောင်လာခဲ့သော
၂၄-၆-၉၂ နေ့ထုတ် လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ်သတင်းစာ
များကို ၂၅-ရက်နေ့တွင် သံရုံးအမှုထမ်းများဖတ်ရန် ပေးပို့
လိုက်သောအခါ သတင်းစာကို ဦးဦးဖျာဖျာဖတ်ရ၍ သံရုံး
ဝန်ထမ်းများ အတော် မင်းသာကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ မြန်မာ
သံရုံးသို့ သတင်းစာ မရောက်ရှိ၍တော့ မဟုတ်ပါ။ မြန်မာ
နိုင်ငံနှင့်တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံသို့ အသွားအပြန်လေယာဉ်
သည် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်သာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်းရှိ၍ တစ်
ပတ်စာ သတင်းစာကို အဆိုပါလေယာဉ် ဆိုက်မှသာ ဖတ်ရ
သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သံမှူးကြီး ဦးခင်မောင်အိမ်မှ ပြန်လာပြီးနောက် ကျွန်
တော်တို့ တတွေ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လိုက်ကြသေးသည်။
ကျွန်တော်တို့အိပ်ရာမှနိုး၍ ရေမိုးချိုးပြီးသောအခါ သံအမတ်
ကြီးအိမ် အသွားတွင် ဝတ်သွားမည့်အဝတ်အစားကိုစဉ်းစား
ကြသည်။

အားလုံးက မြန်မာဝတ်စုံ တိုက်ပုံနှင့်ပုဆိုးကိုဝတ်ရန် စီစဉ်
ခဲ့ကြသည်။ တရုတ်ပြည် ရောက်ကတည်းက ဘောင်းဘီရှည်
ဝတ်ပြီး သွားနေရသည်မှာ ဝတ်နေကျ မဟုတ်သည်က တစ်

ကြောင်း၊ မလွတ်လပ်သည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ဝတ်ရသည်မှာ စိတ်ထဲ၌ ကျဉ်းကျပ်လှပေသည်။

ယခု မြန်မာလူမျိုးများ၏ နေအိမ်သို့ သွားရမည် ဖြစ်၍ မြန်မာဝတ်စုံကိုပင် ဝတ်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သံအမတ်ကြီးအိမ်သို့ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာချူနှင့် ပါမောက္ခမစ္စတာ စီကျင့်ခိုင်တို့ မလိုက်ကြချေ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ဝတ်ထားသော မြန်မာဝတ်စုံတိုက်ပုံနှင့်ပုဆိုးကိုဟော့ သူတို့နှစ်ဦးမြင်သွားကြသည်။ မစ္စတာစီကျင့်ခိုင်ကတော့ မြန်မာစာပါမောက္ခဖြစ်နေ၍ မြန်မာဝတ်စုံများနှင့် မစိမ်းတော့သော်လည်း ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိမစ္စတာ ချူကတော့ ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩဖြစ်နေလေတော့သည်။

“ဆရာတို့ဝတ်စုံက သိပ်ကျက်သရေရှိတာပဲ၊ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး” ဟု ပြောလေတော့သည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်က မြန်မာပုဆိုး၏ လွတ်လပ်ပုံကို ရှင်းပြတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပုဆိုးက ဘောင်းဘီလို မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဘောင်းဘီက တစ်စုံတစ်ခုပေသွားရင်လှည့်လို့မရဘူး၊ ပုဆိုးက ပေသွားရင် လှည့်ဝတ်လို့ရတယ်၊ ပိုးမွှားကောင်တွေ ဝင်သွား

ရင်လဲ ဖယ်ပစ်လို့ရတယ်။ ဘောင်းဘီကတော့ ပိုးမွှားကောင်
တွေဝင်ရင်လဲ ကုတ်ရ၊ ထုတ်ရတာ မလွယ်ပါဘူးဗျာ” ဟု
ပြောလေသည်။

မစ္စတာနျူမာ သဘောကျစွာဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ဟိုတယ်အခန်းတွင်းမှထွက်၍ အောက်
ထပ်သို့ ဆင်းလာသောအခါ လမ်းတစ်လျှောက်မှ တည်းခိုသူ
လူအများက ကျွန်တော်တို့ကို တအံ့တဩကြည့်၍ နေသည်ကို
သတိထားမိခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း သုံးရက်ခန့် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဝတ်
နေရာမှ ယခုကဲ့သို့ တိုက်ပုံနှင့် ပုဆိုးကို ဝတ်လိုက်ရ၍ မိမိတို့
ကိုယ် မိမိတို့ အတော်လေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့
ပါးပါး ရှိသွားသည်ဟု ထင်နေမိသည်။

သူတို့ကတော့ အမြင်ဆန်း၍ နေပေလိမ့်မည်။

သံအမတ်ကြီးအိမ်မှ ကျွန်တော်ကြိုက်သော ကုလားဟင်း

သံအမတ်ကြီးအိမ်ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေလေပြီ။ ထုံးစံ
အတိုင်း သံအမတ်ကြီးနှင့် မိသားစုတို့က ပျူပျူငှာငှာ
ကြိုဆိုကြသည်။ သံအမတ်ကြီးအိမ်တွင် သံမှူးကြီး ဦးခင်
မောင်နှင့် ဒုတိယအတွင်းဝန် ဦးဝင်းသိန်းတို့ကိုပါ တွေ့
ရသည်။

သံအမတ်ကြီးက “ဒီနေ့ ခင်ဗျားတို့ကို မြန်မာထမင်းဟင်းနဲ့ ဧည့်ခံမှာဗျ” ဟု ပြောလေသည်။

မြန်မာထမင်း ဟင်းနှင့် ဝေးနေကာမှ မြန်မာ ထမင်း ဟင်းကို စားရတော့မည်ဆို၍ ကျွန်တော်တို့တတွေ အကြိုက် တွေ့သွားသည်။

ထမင်းစားမီ ဘီယာ၊ အချိုရည်တို့ကို သောက်ရင်း ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များ၊ မြန်မာရုပ်ရှင်နှင့် မြန်မာ့ဂီတ အကြောင်း၊ စာပေအကြောင်းများကို ပြောဖြစ်ကြသည်။ စကားတို့က ပြောမကုန်နိုင်အောင်ပင် ရှိသည်။ သံအမတ်ကြီး မိသားစုမှာလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် စကားပြောရ၍ အလွန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။ စကားအပြော ကောင်းသော၊ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝသော ဆရာ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်၏ စကားရေလျဉ်းကြောတွင် တစ်ခါတရံ ကျွန်တော်တို့အားလုံး နစ်မြောနေမိသည်။

ခဏအကြာတွင် သံအမတ်ကြီး ကတော်က “ထမင်းစား ရင် ရပါပြီ၊ ဟင်းတွေအားလုံး နွေးပြီးပြီ” ဟု လာပြော သဖြင့် စကားဝိုင်းကို ခဏဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ထမင်းစားပွဲတွင်တော့ ဟင်းမျိုးစုံလှသည်။

ကြက်သားဟင်း၊ ငါးဟင်း၊ အသားသုပ်၊ အကြော်၊ ငါးပိကြော်၊ တို့စရာ ပြီးတော့ တရုတ်ပြည်မှ နာမည်ကြီး ပီကင်း ဘဲကင်။

အဲ ... နောက်တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံး သီးစုံ ကုလားဟင်း။

သီးစုံကုလားဟင်းကို မန်ကျည်းသီးမှည့်ဖြင့် ချက်ထားကြောင်း၊ မန်ကျည်းသီးမှည့်ကို မြန်မာပြည်မှ လူကြုံဖြင့် မှာကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ထို့ပြင် ငါးပိကိုလည်း မြန်မာပြည်မှ မှာခဲ့ကြောင်း၊ တရုတ်ပြည်ရောက်နေသော်လည်း မြန်မာအစားအစာကိုပင် စီစဉ်၍ ချက်ပြုတ်စားတတ်ကြောင်းလည်း ထပ် မံ ရှင်း ပြ ခဲ့သည်။

တကယ်စားကြည့်တော့ သီးစုံကုလားဟင်းသည် အတော်ကောင်းလှသည်။ အရည်သောက်ပင်လျှင် အလွန် အရသာရှိလှသည်။ နာမည်ကြီး ပီကင်းဘဲကင်ကိုပင် သိပ်မစားဖြစ်လိုက်ချေ။ ထမင်းတစ်ပန်းကန် မကုန်မီ သီးစုံကုလားဟင်းက တစ်ပန်းကန် ကုန်လှပြီ။

ကျွန်တော်တို့ စားလိုက်ကြသည်မှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်ပင် ရှိတော့သည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ ရေခဲမုန့်ဖြင့် ဧည့်ခံပြန်သည်။ ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်လှပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်ပြည်ရောက်စဉ်က

အတွေ့အကြုံများထဲတွင် သံမှူကြီးအိမ်၌ မုန့်ဟင်းခါးစားခဲ့ရခြင်းနှင့် သံအမတ်ကြီးအိမ်၌ စားခဲ့ရသော သီးစုံကုလားဟင်းကို ကျွန်တော်တစ်သက် မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

လိုလေသေးမရှိ ကူညီခဲ့သည့်အပြင် လိုလေသေးမရှိ ကျေးမွေးညှော်ခံခဲ့သည့် သံအမတ်ကြီးနှင့် သံရုံးမိသားစုများကို ရင်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်နေမိပါတော့သည်။

အခန်း (၇)

ပီကင်းတက္ကသိုလ်ရှိ မြန်မာစာပေမြတ်နိုးသူ ဆွေမျိုး
ပေါက်ဖော်လေးများထံသို့ လေ့လာရေးခရီး တစ်ခေါက်

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၅ ရက်၊ တနင်းလာနေ့။

ပီကင်းမြို့တော်၏ ရာသီဥတုသည် အပူအအေးမျှတသဖြင့်
နေထိုင်၍ အလွန်ကောင်းသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်
ကမ်းခြေနှင့် နီးသည်က တစ်ကြောင်း၊ မြို့လယ်မြို့စွန်ပါမကျန်
အနီးအနား တောင်ကုန်းဒေသများအထိ သစ်ပင်ကြီးငယ်
များ စိမ်းစိုလန်းဆန်း ဝေဆာနေသည်က တစ်ကြောင်း
တို့ကြောင့် အပူအအေး မျှတနေဟန် ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘာသာပြန် စာရေးဆရာအဖွဲ့ဝင်များသည်
ယနေ့နံနက်ပိုင်းတွင် တည်းခိုရာ ဟွာဒူး (Hua Du) ဟိုတယ်
မှ ပီကင်းတက္ကသိုလ်သို့ လေ့လာရေးခရီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များအားလုံး အဓိက စိတ်ဝင်တစားရှိခဲ့
သည်မှာ အဆိုပါ တက္ကသိုလ်ရှိ အရှေ့တိုင်း ဘာသာစကား
နှင့် စာပေဌာနတွင် မြန်မာဘာသာကို စိတ်ကြိုက်ဘာသာ

အဖြစ် သင်ယူနေကြသည့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူလေး
များနှင့် တွေ့ဆုံရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပီကင်းတက္ကသိုလ်သည် ပီကင်းမြို့၏ အနောက်ဘက် မြို့
စွန်တွင် ရှိသဖြင့် ကားကို တစ်နာရီကျော် မောင်းရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘာသာပြန် စာရေးဆရာအဖွဲ့သည် ကျွန်
တော်တို့၏ တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ လေ့လာရေးခရီးစဉ်
တစ်လျှောက် လိုက်ပါမည့် ပီကင်းတက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခ
မစ္စတာ စီနှင့် အတူ ပီကင်းတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိကြသည်။
သူသည် ပီကင်းတက္ကသိုလ် အရှေ့တိုင်း ဘာသာစကားနှင့်
စာပေဌာနမှ ပါမောက္ခတင်ဦး ဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်သည်နှင့် လှပဝေဆာလျက်
ရှိသော သစ်ပင် ပန်းမန်များကြားမှ စာသင်ဆောင်
အဆောက်အဦးများကို တွေ့ရသည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်တွေ့ရသည်ကား....

ခင်မာယု၊ ဖြူသဇင်၊ ရင်ရင်နွဲ့၊ သီတာလွင်၊ မောင်ဝေမင်း၊
မောင်ကြည်ဝင်း၊ မောင်အောင်လင်း

သူတို့အမည်များကား လှကြပါသည်။ သို့သော် သူတို့သည်
မြန်မာလူမျိုးများ မဟုတ်ကြချေ။ မြန်မာစာပေကို မြတ်နိုး
သော၊ တစ်နည်းအားဖြင့် မြန်မာဘာသာကို စိတ်ကြိုက်

ဘာသာအဖြစ် သင်ယူလျက် ရှိကြသော တရုတ်လူမျိုး
ကျောင်းသား ကျောင်းသူလေးများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့လေး
တွေသည် မြန်မာအမည်များကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး မှည့်ယူထား
ကြသည်။

‘ဂေါ်လာပါ’

အသံပီသစွာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်ကြ
သည်။ သူတို့လေးတွေ၏ မျက်နှာများမှာ ပြုံးချိုနေကြ၏။

ပီကင်းတက္ကသိုလ် အရှေ့တိုင်း ဘာသာစကားနှင့် စာဖေ
ဌာနတွင် စိတ်ကြိုက်မြန်မာစာယူသည့် ကျောင်းသားကျောင်း
သူ ၈ ဦးရှိကြောင်း အဆိုပါဌာနမှ ပါမောက္ခတစ်ဦးဖြစ်သူ
မစ္စတာ ဝမ်ဒါနီယန် (မြန်မာအမည် ဦးဉာဏ်)က ပြောပြခဲ့
သည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များအားလုံး အဆိုပါ ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားလေးများနှင့် ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။ သူတို့
လေးတွေက ပီကင်းတက္ကသိုလ်အကြောင်းကို တစ်ဦးစီ ရှင်းလင်း
ပြောပြကြသည်။

သီတာလွင်အမည်ရှိကျောင်းသူလေးကမူ သူမသည် တရုတ်
ပြည်၏တောင်ပိုင်း ယူနန်ပြည်နယ်မှ ဤတက္ကသိုလ်သို့ လာ
ရောက် ပညာသင်ကြားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူမ၏ ညီမနှင့်

အစ်ကိုဝမ်းကွဲတို့မှလည်း ဤတက္ကသိုလ်တွင် ဘက်ဇရုတ်
နေပြီး သုံးဦးစလုံးပင် မြန်မာဘာသာကို စိတ်ကြိုက်ဘာသာ
အဖြစ် ယူခဲ့ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

မြန်မာစာသင်တန်းတွင် နားထောင်သင်တန်း၊ စကား
ပြောသင်တန်း၊ သဒ္ဒါသင်တန်း၊ သင်ခန်းစာ ဘာသာရပ်
သင်တန်းဟူ၍ ထားရှိသင်ကြားခဲ့ကြောင်း ကျောင်းသား
မောင်ဝေမင်းက ပြောပြခဲ့သည်။

အတန်းမှူးဖြစ်သူ ရင်ရင်နွဲ့ကမူ ဤတက္ကသိုလ်တွင် နိုင်ငံခြား
တိုင်းပြည်များမှ လာရောက်ပညာသင်ကြသူများရှိခဲ့ရာ ၎င်းတို့
အထဲတွင် မြန်မာနိုင်ငံမှ ဤတက္ကသိုလ်တွင် ဘွဲ့လွန်အတွက်
လာရောက် သင်ကြားနေသူ မဖြူဖြူဝင်းဆိုသူလည်း ရှိကြောင်း
ပြောပြခဲ့သည်။

သူတို့ကလေးတွေသည် မြန်မာစကားကို အဓိပ္ပာယ်ပေါက်
ဆောင် ရွှေ့နောက် အတော်ကလေး ဆက်စပ်ပြောနေကြရ
သည်။ သူတို့၏ ပြောဟန်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မြန်မာစာပေ၊
မြန်မာစကားကို အတော်ကလေး ကြိုးစားသင်ယူခဲ့ရကြောင်း
သိသာလှသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးများနှင့် စကား
ပြောခွင့်ရရှိလည်း အားရကျေနပ်လျက် ရှိကြောင်း သူတို့
မျက်နှာလေးများတွင် အထင်းသား ပေါ်လွင်လျက် ရှိကြ၏။

ယခင်က ပီကင်းတက္ကသိုလ်တွင် ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ၊ ဥပဒေဘာသာ
ရပ်များအပြင် စိုက်ပျိုးရေး၊ စက်မှုဘာသာရပ်ဌာနကြီးများပါ
ထားရှိ သင်ကြားခဲ့ကြောင်း၊ ၁၉၅၂ ခုနှစ်မှစ၍ ပီကင်း

တက္ကသိုလ်တွင် ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံဘာသာရပ်များသာ ထားရှိခဲ့ပြီး စိုက်ပျိုးရေးနှင့် စက်မှုမဟာဌာနကြီးများကို ခွဲထွက်စေခဲ့ကြောင်း ကျောင်းသူလေး ခင်မာယုက ရှင်းပြခဲ့သည်။

ကျောင်းသူလေး ဖြူသဇင်ကလည်း ၎င်းတို့သည် ပီကင်း တက္ကသိုလ်တွင် သက်ဆိုင်ရာဘာသာရပ်ကို အဓိက ဘာသာအဖြစ် သင်ယူရင်း တစ်ဘက်ကလည်း စိတ်ကြိုက်ဘာသာရပ် တစ်ခုခုကို သင်ယူခွင့်ပြုထားကြောင်း၊ ၎င်းတို့ အနေဖြင့် မြန်မာဘာသာရပ်ကို အထူးစိတ်ဝင်စားသဖြင့် စိတ်ကြိုက်ဘာသာရပ်အဖြစ် ယူခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယနေ့ညနေပိုင်းတွင် လပတ်စာမေးပွဲရှိကြောင်း၊ သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံမှစာရေးဆရာများ၊ မြန်မာလူမျိုးများနှင့် စကားပြောချင်လွန်း၍ စာကျက်ချိန်များကို ဖဲယူကာ ယခုလိုမဖြစ်မနေ လာရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

အဆိုပါ ကျောင်း သူ ကျောင်းသားလေး များ သည် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ အချို့သည် ကွာဝေးသော နေရာမှ ကျောင်းလာတက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူတို့အသက်အရွယ်များသည် ၁၇ နှစ်မှ ၂၂ နှစ်အတွင်း ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ အဖွဲ့ဝင်အားလုံးတို့သည် အရှေ့တိုင်း ဘာသာစကားနှင့် စာပေဌာန မြန်မာဘာသာသင်တန်းမှ ဆရာ ဆရာမ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသား

လေးများနှင့် အပြန်အလှန် စကားပြောကြရင်း ကျွန်တော်တို့ သိလိုသော အချက်များကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေကြားကြသကဲ့သို့ ၎င်းတို့ကလည်း သူတို့ သိလိုသော အချက်များကို မေးမြန်းခဲ့ကြသည်။

ဇာစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားလေးများသည် သူတို့ပြောလိုသော အဓိပ္ပာယ် ပေါက်စေသည့် မြန်မာ ဝေါဟာရကို ရွာမရသဖြင့် ထစ်ငေါ့နေစဉ် ၎င်းတို့၏သင်တန်း ဆရာမများက ဝင်ထောက်ပေးလိုက်သဖြင့် ဝေါဟာရအမှန်ကို တွေ့သွားသောအခါ အလွန် ဝမ်းသာ ကြည်နူးသွားသည့် ဖြစ်ရပ်မျိုးကိုလည်း တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။ သူတို့၏သင်တန်းဆရာ ဆရာမများသည် တရုတ်လူမျိုးများပင် ဖြစ်လင့်ကစား မြန်မာ စကားကို ကြွယ်ဝစွာ ပြောနိုင်ကြောင်း သတိထားမိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် လိုက်ပါကူညီပေးနေသည့် ပါမောက္ခ မစ္စတာဘီ သည်လည်း မြန်မာစကားကို အသိမဝဲဘဲ မြန်မာတစ်ဦးကဲ့သို့ ပြောနိုင်သည့်အပြင် မြန်မာ ဝေါဟာရများကို သူ့ နေရာနှင့်သူ အဝင်ခွင့်ကျ အသုံးပြုနိုင်သည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ၎င်းတို့နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များက တအံ့တဩ မေးမြန်းကြသောအခါ မစ္စတာဘီက 'ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ အချိန်ရှိသရွေ့ မြန်မာစာပေ၊ မြန်မာစကားကိုပဲ လေ့လာနေတဲ့သူတွေဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ မဆန်းပါဘူးဗျာ' ဟု အဖြေပေးခဲ့လေသည်။

မြန်မာသင်တန်းဆရာမ တစ်ဦးဖြစ်သူ တရုတ်အမျိုးသမီးကြီး ဒေါ်သန်းသန်းကလည်း သူမ သိလိုသည့် အချက်များ

ကို မေးမြန်းခဲ့သည်။ သူမသည် မြန်မာ သတင်းစာကို အမြဲ ဖတ်လေ့ရှိကြောင်း၊ ယခုနောက်ပိုင်း မြန်မာသတင်းစာများ တွင် လက်ရေးစာလုံးကဲ့သို့ စာလုံးဝိုင်းလေးများကို တွေ့ရကြောင်း၊ သတင်းစာတွင် မည်သို့ ပြောင်းလဲဖော်ပြခဲ့သည်ကို သိလိုကြောင်း မေးမြန်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က ၎င်းစာလုံးများသည် ကွန်ပျူတာဖြင့် စာစီသော စာလုံးများ ဖြစ်ကြောင်း၊ လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ် သတင်းစာများကို ယခုအခါတွင် ကွန်ပျူတာဖြင့်စာစီ၍ ထုတ်ဝေနေပြီဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

မြန်မာဘာသာပြန် စာရေးဆရာ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ဝင်များနှင့် အရှေ့တိုင်း ဘာသာစကားနှင့် စာပေဌာန မြန်မာဘာသာရပ် သင်တန်းမှ ဆရာ၊ ဆရာမများ၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ အားပါးတရ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးပြီး ကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့ကို တက္ကသိုလ်ဝင်း အတွင်းသို့ လိုက်လံပြသကြသည်။

များမကြာမီ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပီကင်းတက္ကသိုလ်၏ အလယ်ဗဟိုတွင် တည်ဆောက်ထားသော သစ်လွင် လှပသည့် တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက် အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားလေးများက ကျွန်တော်တို့ကို ၎င်းတို့၏ အရှေ့တိုင်း ဘာသာ စကား စာပေဆိုင်ရာ စာအုပ်များ

ထားရှိရာ စာအုပ်စင်ကြီးများ အနီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ စာအုပ်စင်ကြီးများပေါ်တွင် မြန်မာစာအုပ် အတော်များများကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ အချို့သည် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင်ပင် ရှားပါးနေပြီ ဖြစ်သော စာအုပ်များ ဖြစ်ကြသည်။ မြန်မာစာအုပ်များက မျိုးစုံလှသည်၊ ကျွန်တော်သည် သူတို့လေးတွေ၏ မြန်မာစာပေ မြတ်နိုးပုံကို တလေးတစားပင် အသိအမှတ်ပြုနေမိပါသည်။

ဆက်လက်၍ ကျွန်တော်တို့သည် စာကြည့်တိုက်ကြီး၏ စာဖတ်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားရာ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ အာသာရပ်အလိုက် စာအုပ်မျိုးစုံကို ဖတ်ရှု လေ့လာနေကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တက္ကသိုလ်ဝင်း အတွင်းသို့ လေ့လာကြည့်ရှုနေစဉ် ကျောင်းသူကျောင်းသားလေးများသည် ကျွန်တော်တို့ အနီးသို့ ကပ်၍ မြန်မာစကားကို ကြိုးစားပြောရင်း သူတို့သိလိုသမျှကိုမေးမြန်းနေတော့သည်။ ထို့ပြင် သူတို့၏ ဆန္ဒလေးများကိုပင် ဖွင့်ဟခဲ့ကြသည်။

မောင်ခေမင်းနှင့်သီတာလွင်တို့နှစ်ဦးမှာလည်းကျွန်တော်အနီးသို့ကပ်၍ သူတို့သိလိုသော အချက်ကို မေးမြန်းနေကြစဉ် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။ သူတို့အားလုံးသည် အတော်ပင် ပျော်သွားခဲ့ကြသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို စတင်သူမှာ ကျောင်းသူလေး သီတာလွင်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမသည် မြန်မာစကားကို အလွန်တတ်ချင်သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မြန်မာစကားကို ကောင်းစွာတတ်အောင် ကြိုးစားသင်ခဲ့ကြောင်း၊ မြန်မာစာပေကိုလည်း လေ့လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာပြည်ကိုလည်း ရောက်ချင်ကြောင်း ပြောရင်းမှ ကျွန်တော်က မြန်မာစကားကို ကျောင်းမှာ ဘယ်လိုသင်ကြသလဲဟု မေးခဲ့မိသည်။

သူမက မြန်မာစကား အတတ်မြန်အောင် မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြား၊ ဗွီဒီယိုဇာတ်လမ်းများကို မြန်မာပြည်မှ မှာယူပြီး သူတို့ သင်တန်းသူ သင်တန်းသားများကိုယ်တိုင် ဇာတ်ကောင်များအဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ကာ သင်ကြားကြရကြောင်း၊ ထိုအထဲတွင် “စေတနာ ချစ်သူ” အမည်ရှိ ရုပ်မြင်သံကြားတစ်ပုဒ်ကို သူတို့ အလွန်နှစ်သက်၍ သူတို့ကိုယ်တိုင် ကျောင်းသင်ခန်းစာအဖြစ် ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြကြောင်း ပြောကြားခဲ့ရာ ကျွန်တော်က အဆိုပါဇာတ်လမ်းအမည်ကိုကြားဖူးကြောင်း၊ ဇာတ်ကောင်များကို သိပါသလားဟု မေးရာ သီတာလွင်က ဇာတ်ကောင်များမှာ ကျောက်ခဲ၊ ခင်လေးနှင့် တူးမောင်တို့ဖြစ်ကြောင်း ပြောရာ သူမ၏စကားကြားသည်နှင့် ကျွန်တော် ပြုံးမိသွားလေသည်။

သူမသည် ကျွန်တော် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် “ဆရာ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ သရုပ်ဆောင်ဖူးသလား”ဟု မေးရာ၊ ကျွန်တော်က ပြုံး၍ အသာ

ခေါင်းညိတ်ပြသောအခါ အားရ ဝမ်းသာစွာဖြင့် “ဆရာ
တူးမောင် မဟုတ်လား၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား” ဟု အံ့သြ
ဝမ်းသာသံဖြင့် မေးရာ၊ မှန်ပါကြောင်း၊ ၁၉၂၆-ခုနှစ်က
ရိုက်ထားခဲ့သော ရုပ်မြင်သံကြား ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် ဖြစ်
ကြောင်း ပြောရာ သူမသည် အားရဝမ်းသာစွာ မလှမ်းမကမ်း
ရှိ သူမ၏ သူငယ်ချင်းများကို အော်၍ ပြောလေတော့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ဘွဲ့လေးတွေ အားလုံး ကျွန်တော်နှင့်
ယခင်ကထက်ပို၍ တရင်းဝန်း ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။
သူတို့၏ ဆရာ ဆရာမများကပင် မိမိသည် ယခုမှ တွေ့ရသော
မြန်မာတစ်ဦး မဟုတ်ဘဲ ယခင်က ရင်းနှီးပြီးသား မြန်မာ
တစ်ဦးဖြစ်၍ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်း တစ်ဦးကို ပြန်လည်
တွေ့ဆုံရသကဲ့သို့ ခံစားရကြောင်း လာရောက် ပြောကြားလေ
တော့သည်။

တက္ကသိုလ်ဝင်း အတွင်းရှိ အမည်မဲ့ရေကန်ကြီး (Name-
less Lake) သည် ကြာပန်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် အလွန်လှပ ကျက်သ
ရေရှိလှပေသည်။ မြန်မာစကားကိုချစ်သော မြန်မာစာပေကို
မြတ်နိုးသော ဆွေမျိုးပေါက်ဖော် လေးများသည်လည်း
ကြာပန်းမျိုးစုံကဲ့သို့ တက်ကြွလန်းဆန်းလှပလျက် ရှိကြလေ
သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ယနေ့ညနေတွင် ပီကင်းမြို့တော်မှ
ရှုဟဲမြို့သို့ ခရီးဆက်ကြရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များအားလုံး ပီကင်းတက္ကသိုလ်၏ အရှေ့တိုင်း အသံသကားနှင့် စာပေဌာနမှ ဆရာ၊ ဆရာမ၊ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားလေးများကို လက်ပြ နှုတ်ဆက် လိုက်မိကြသည်။ သူတို့ကလည်း ပြန်လည်လက်ပြ နှုတ်ဆက်ကြ သည်။ သူတို့၏မျက်နှာများတွင် ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်ရင်းနှီး သူများ နှုတ်ဆက်ခဲ့သောသွား၍ ခံစားရသော ခံစားမှုမျိုး ရှိ နေကြောင်း အထင်းသား တွေ့မြင်နေရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည်လည်း သူတို့ကဲ့သို့ပင် အလားတူခံစား နေခဲ့ရကြောင်း သူတို့အားလုံးသာ သိရှိခဲ့ကြပါလျှင်....။

နှုတ်ဆက်ပါသည် ပီကင်းမြို့တော်

ပီကင်းတက္ကသိုလ်မှအပြန် ‘တီစီ’ မှဒေါ်လာငွေသို့ လဲလှယ်ရန် တရုတ်ဘဏ်သို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ တရုတ်ဘဏ်ကြီးမှ ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဟိုတယ်တွင်နေစဉ် ငါးရက်တာကာလ အတွင်း ဟိုတစ်ချို့သည်တစ်ချို့ဖြင့် ဟိုတယ်အခန်းအတွင်း ပြန်ကြဲနေသော အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို လိုက်လံ စု ဆောင်းသိမ်းဆည်းကြရသည်။ စားပွဲအံ့ဆွဲများ၊ ရေချိုး ခန်း၊ အင်္ကျီချိတ်သည့်အခန်း၊ အိပ်ခန်း စသည်ဖြင့် နေရာ အသီးသီးတွင် ထားရှိခဲ့သောပစ္စည်းများကို ပြန်လည်စုစည်းရ သည်။ ညနေ ၄ နာရီခွဲတွင် ပီကင်းလေဆိပ်သို့ သွားကြရ ပေည်ဖြစ်သည်။

လေဆိပ်သို့မဆင်းမီ တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ ဆိုင်ရာ သံအမတ်ကြီး ဦးတင်အောင်ထွန်းနှင့် သံရုံး အဖွဲ့ဝင်များက ကျွန်တော်တို့တည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ လာရောက်နှုတ်ဆက်မည် ဟု တယ်လီဖုန်း ဝင်လာသည်။

ပစ္စည်းများအားလုံး စုပေါင်းထုပ်ပိုး ပြီးသောအခါ ရေချိုးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် အခန်းတွင်း လှည့်ပတ်၍ မိမိ ပစ္စည်းများ ကျန်နေသေးခြင်း ရှိ မရှိ တစ်ခေါက်ပြန်စစ်လိုက် သည်။ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။

မကြာမီ ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိ ဧွံတာ ချူရောက်လာ ပြီး ညနေ ၄ နာရီတွင် လော်ဘီ(Lobby) ထဲ အရောက် ဖြစ် နေစေရန် လာရောက်ပြောကြားသည်။ ထုပ်ပိုးပြီးသားပစ္စည်း များကို အခန်းရွှေ့များတွင် ထုတ်ထားစေရန်လည်း မှာလေ သည်။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများ အပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ် ကားပေါ်ရောက်သည်အထိ သယ်ပေးကြမည်ဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် ပီကင်းမြို့တော်ရှိ ဟိုတယ်များ အပါအဝင် ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခဲ့ရသော ဟိုတယ်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စည်းကမ်းရှိပုံ၊ စနစ်ကျပုံကို အနည်းငယ် ဖော်ပြလိုပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ တွင်နေထိုင် စဉ် ကာလအတွင်း မြို့ကြီးလေးမြို့ဖြစ်သည့် ပီကင်း၊ ရှန်ဟဲ၊ ကွမ်ကျို၊ ကူမင်းမြို့များရှိ ဟိုတယ်ကြီးများတွင် တည်းခိုခဲ့ရ ပါသည်။

ဟိုတယ်ကြီးများထဲတွင် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ရုံမျှမက အခက်
အခဲရှိက အမြန်ဆုံးကူညီဖြေရှင်း ပေးတတ် ကြလေသည်။
ထို့အပြင် အခြားထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ ဟိုတယ်ခန်းများ
အတွင်း၌ မိမိ၏ပစ္စည်းများ မည်သို့ပင်ရှိစေကာမူ တစ်စုံတရာ
မျှ ပျောက်ရှုမသွားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ နေ့စဉ် ဟိုတယ်
အခန်းများအတွင်းသို့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြပါသည်။ ဟိုတယ်
ခန်းများအတွင်း ထားရှိသော ဆပ်ပြာ၊ သွားတိုက်တံ၊ သွား
တိုက်ဆေး၊ ခေါင်းလျှော်ရည်၊ မျက်နှာသုတ်ပုဝါများအပြင်
လက်ဖက်ခြောက်၊ ရေနွေး၊ အခန်းတွင်းစီးနိုင်သော ဖိနပ်
များ စသည်တို့ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လဲလှယ်ဖြည့်တင်းပေးကြ
လေသည်။

ဤသို့ အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ ကူညီစောင့်ရှောက်
ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သော ခေတ်မီဟိုတယ်ကြီးများ၏ တစ်နေ့
တစ်နေ့ တည်းခိုစရိတ်မှာ နည်းမည်မဟုတ်ချေ။ တစ်ဆက်
တည်းပင် ငွေကြေး အကုန်အကျခံကာ တည်းခိုရန် စီစဉ်
ပေးသော တရုတ်စာရေးဆရာ အသင်းကြီးကို ရင်ထဲမှအထူး
ပင် ကျေးဇူးတင်နေမိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ညနေ ၄ နာရီတွင် ဟိုတယ်၏
အောက်ဆုံးထပ်ရှိ ဧည့်ကြိုနေရာသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

မကြာမီပင် သံအမတ်ကြီး ဦးတင်အောင်ထွန်းနှင့် အတူ
စစ်သုံမှူးကြီး ဗိုလ်မှူးကြီး အုန်းမြင့်၊ သံမှူးကြီး ဦးခင်မောင်

တို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ သံအမတ်ကြီးတို့ အဖွဲ့သည်လည်း အနောက်တိုင်းဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်လာကြသည်။

သံအမတ်ကြီးတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား မူလက လေဆိပ် အထိ လိုက်ပါပို့ဆောင်ရန် အစီအစဉ် ရှိခဲ့သော်လည်း သံရုံး ဧည့်ခံပဲ တစ်ခုရှိနေ၍ ဟိုတယ်သို့ လာရောက်နှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ခရီးတစ်လျှောက် လိုအပ်သည်များ ရှိပါက ရောက်ရာမြို့မှ ၎င်းတို့ထံ ဆက်သွယ်အကူအညီ တောင်းပါဟု ပြောကြားခဲ့လေသည်။ သို့သော် သံမှူးကြီး ဦးခင်မောင်က မူ လေဆိပ်အထိ လိုက်ပါပို့ဆောင်ခဲ့လေသည်။

သံအမတ်ကြီးနှင့်အဖွဲ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျွန်တော် တို့အားလုံး ဟိုတယ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။ အထုပ်အပိုးပစ္စည်းများလည်း ကား ပေါ်ရောက်နှင့်နေလေပြီ။ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်ကမူ သံမှူး ကြီး ဦးခင်မောင်၏ ကားဖြင့်လိုက်ပါမည်ဖြစ်သည်။

အားလုံးလူစုံသောအခါ ဟိုတယ်ရှေ့မှ စတင်ထွက်ခွာလေ သည်။ ကျွန်တော်သည် ကားအတွက်တွင် မိမိတို့ တည်းခိုခဲ့ သော ဟိုတယ်ကြီးကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ရင်ထဲမှ နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။ နေရစ်တော့ ဟွာဒူး ဟိုတယ်ရယ်....ဟု ညနေ ၆ နာရီခွဲလှပြီ။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသော သံမှူး ကြီး ဦးခင်မောင်နှင့်အဖွဲ့အား နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ လေယာဉ်သည် ရှန်ဟဲလေကြောင်းပိုင် အက်စ်အိပ်ချီ ၁၀၆ လေယာဉ်ကြီးဖြစ်သည်။

ခရီးသည်များအားလုံး နေရာယူပြီးကြပြီ။ ခရီးသည်များစွာ လေယာဉ်နှင့်အပြည့် ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်မျက်နှာကြက်ပေါ်တွင် ရုပ်မြင်သံကြားဖမ်းစက်များကိုလည်းတပ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ညနေ ၆နာရီ ၃၀ မိနစ်။

လေယာဉ် စတင်ထွက်ခွာပါပြီ။

ပီကင်းမြို့တော်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ရပါတော့မည်။

လေယာဉ်အတက်တွင် အောက်၌ လှမ်းမြင်ရသည့် မြင့်မားသော အဆောက်အဦးများဖြင့် ပီကင်းမြို့တော်ကို ငိုကြည့်လိုက်မိသည်။

ဪ...ပီကင်းမြို့တော်တွင် သွားလာနေထိုင် ခဲ့ရသော နေရာ၊ တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ရသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ပုံရိပ်များသည် ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားကြေးမုံပြင်၌ ထာဝရ ထင်ဟပ်နေမည်သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည် ပီကင်းမြို့တော်....။

ဖြူဆွတ်သော ဝါဂွမ်းစိုင်းများ စီခင်းထားသကဲ့သို့ ရှိနေသည့် တိမ်ပင်လယ်ကြီးကို လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်မှကြည့်လျှင် မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ပြန့်လှပစွာ တွေ့ရှိနေရသည်။

ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော လေယာဉ်ကြီးသည် တိမ်ပင်လယ်ကြီးပေါ် တရွေ့ရွေ့ ဖြတ်သန်းလျက် ရှိသည်။ လေယာဉ်မှာ အလွန်ငြိမ်သဖြင့် စီးရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာရှိလှသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တိမ်တိုက်များတိုးဝင်လာ၍ လေအိတ်အတွင်းသို့ ကျနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုး ရှိကခရီးသည်များ၏ ခေါင်းပေါ်မှ ခါးပတ်ပတ်သားရန် သတိပေးစာတန်း ပေါ်လာသည်။ တိမ်လေကင်းသည့်အခါ အဆိုပါစာတန်းလေး ပိုတ်သွားသည်။

ဤ ဂနာရီခွဲခန့်တွင် ရှန်ဟဲလေဆိပ်သို့ လေယာဉ်ဆင်းသက်လေသည်။

ရှန်ဟဲမြို့သည် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးအချက်အချာကျသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။

လေဆိပ်ထဲတွင်မူ ခရီးသည်များ ဧည့်ကြိုသူများဖြင့်အထူးစည်ကားလျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ရှန်ဟဲ-စာရေးဆရာအသင်း၏ နိုင်ငံခြားရေးရာဌာနမှဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ချန်ရှန်ဒီ (Mr. Chen Xian Di)

နှင့် ၎င်း၏ရုံးမှ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စဟူပေဟွာ (Miss Hu Pei-Hua) ကလာ၍ ကြိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရှန်ဟဲ၏ညနေခင်းသည် နီယွန်မီးချောင်းများဖြင့် လွန်စွာ မှလှပ၍ နေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား ရှန်ဟဲစာရေးဆရာအသင်းမှ စီစဉ်သော မီနီဘတ်နှစ်စီးဖြင့် လာ၍ကြိုနေသည်။

ကားတစ်စီးပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့၏ ဝန်စည်စလယ်များ စင်ဆောင်၍ ကျန်တစ်စီးပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်အားလုံးနှင့် လာကြိုသူများ စီးခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး လေဆိပ်မှထွက်တော့ ည ၉နာရီကျော်နေပြီ။ လေယာဉ်ပေါ်တွင်ကျွေးသော သရေစာများကိုစားထားသဖြင့် ဗိုက်က သိပ်မဆာသေးချေ။

ကားသည် ရှန်ဟဲမြို့တွင်းသို့ အပြေးနှင်လျက် ရှိသည်။ အေးစိမ့်စိမ့်ရှိလှ၏။

ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စဟူပေဟွာက ကျွန်တော်တို့တည်းခိုရမည့်ဟိုတယ်၏ အပြင်အဆင်သည် ရှေးဟောင်းပုံစံ ဟိုတယ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း၊ ဟိုဟယ်တွင် ကျန်းသားသစ်မာများကို အများဆုံး အသုံးပြုထားကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုရမည့် ကျင်ကျင်း (Jing Jiang) ဟိုတယ်သို့ရောက်တော့ ည ၁၀ နာရီထိုးလှပြီ။ ဟိုတယ်ကြီး

သည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှ၏။ ညွှန်ကြားအမျိုးသား အမျိုးသမီးများ၏ ဝတ်စုံများကလည်း ထူးခြားနေသည်။ အမျိုးသားများက တောင်းတီရှည် အင်္ကျီလက်ရှည် အနက်ရောင် များကို အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အမျိုးသမီးများကမူ ခြေမျက်စေ့ထိဖုံးသည့် စကတ်ဘေးခွံနှင့် အင်္ကျီလက်ရှည် အနက်ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ရှန်ဟဲပုံစံ (Shanghai Style) ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။ အလွန်ကြည့်၍ကောင်းသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဖြစ်သည်။

ဟိုတယ်အခန်းများတွင် ဗစ္စည်းများကို နေရာချပြီးနောက် ညစာစားရန် စားသောက်ခန်းဆီသို့ တွက်လာခဲ့ကြသည်။

စားသောက်ခန်းကို ဖက်လန်နိုင်ငံ၏ ရှေးဇေတ်ခန်းမများကဲ့သို့ ကျွန်းသားတိုင်ကြီးများ၊ မီးဆိုင်းများဖြင့် အလွန်လှပလျက်ရှိသည်။ စားသောက်ခန်းထဲတွင် စားသောက်နေကြသူအချို့ ရှိနေကြဆဲဖြစ်သည်။

စားသောက်ခန်း၏ ခန်းမတွင် စန္ဒရားယိုင်တီးနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

ဤ ဟိုတယ်ရောက်မှ ဟိုတယ်၏မြင်ကွင်းသည် အသစ်အဆန်းဖြစ်နေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာသို့ ပြန်သွားရောက်သည်ဟုခံစားရသည်။ ဟိုတယ်၏အပြင်အဆင်တို့က

ရှေးကျလွန်းလှသည်။ ကိုလိုနီခေတ်ကဟိုတယ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း
သိရသည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ အခန်းသို့ပြန်ခဲ့ကြရာ တစ်နေ
ကုန်သွားလာ လှုပ်ရှားခဲ့ရသော ဒဏ်ကြောင့် ထင်သည်။
တစ်ချိုးတည်း အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အခန်း (၈)

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၃၁)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့။

ရှန်ဟဲမြို့၏ နံနက်ခင်းကို စတင် တွေ့မြင်ရပါပြီ။

ညက နီယွန်မီးချောင်းများဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေသော ရှန်ဟဲမြို့သည် နံနက်ခင်းတွင်လည်း မြင့်မားသောအဆောက်အဦများအကြားသို့ တိုးဝင်နေသော မှန်ပျံမျှ မြူမှုန်များနှင့်အတူ သက်ဆင်းလာသည့် နေမင်း၏ ရောင်ခြည်နှုတ်တန်းလေးများကြောင့် မြို့၏အလှသည် ပိုမို ပေါ်လွင်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့မြင်နေရသည်။

မျိုးချစ် တရုတ်စာရေးဆရာကြီး လူရွှန်း၏နေအိမ်နှင့် အမှတ်တရပန်းခြံသို့ ဖောက်ရှိခဲ့စဉ်က

ယနေ့မနက်အတွက် ခရီးစဉ်မှာ တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ၏ နာမည်ကျော် မျိုးချစ်စာရေးဆရာကြီး လူရွှန်း၏ နေအိမ်နှင့် အမှတ်တရပန်းခြံသို့ လေ့လာရေးခရီးထွက်ကြရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တည်းခိုးရာကျင်ကျင်း (Jing Jaiing) ဟိုတယ်တွင် နံနက်
စာ စားသောက်ပြီးနောက် စတင် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။
ရှန်ဟဲမြို့သည် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ၏စီးပွားရေးအချက်
အချာကျရာ မြို့တင်မြို့ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကူးသန်းရောင်းဝယ်
သူများနှင့်လွန်စွာမှစည်ကားလှသည်။

ယခုအခါတွင် ရှန်ဟဲမြို့ကို တိုးချဲ့လျက်ရှိရာ လမ်းပေး
ဝဲယာတွင် ဆောက်လက်စအဆောက်အဦသစ်များ၊ ဆောက်
လုပ်ပြီး လှပလျက်ရှိသော အဆောက်အဦသစ်များကို တွေ့ရ
သည်။ ရှန်ဟဲမြို့ဟောင်းသည် ယခုအခါ မြို့လယ်သို့ရောက်ရှိ
သွားပြီဖြစ်သည်။ မြို့လယ်လမ်းများသည် အလွန်ကျဉ်းသဖြင့်
ကားနှစ်စီးရှောင်နိုင်ရုံလောက်သာရှိခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်
လမ်းများကို တိုးချဲ့လာခဲ့ရာ မိုးပျံတံတား ကားလမ်းများကို
ပင် တည်ဆောက်လာနိုင်ခဲ့ပြီး မော်တော်ယာဉ်များ သွား
လာရေး ယခင်ကထက် ပိုမိုအဆင်ပြေလာကြောင်း သိရှိခဲ့
ရသည်။

ဟန်ပူမြစ် (Huangpu River) သည် ရှန်ဟဲမြို့ကိုဖြတ်၍ စီး
ဆင်းလျက်ရှိသည်။ ကြိုးဆိုင်းကြီးများဖြင့်တည်ဆောက်ထား
သည့် မြစ်ဖြတ်တံတားကြီးမှာလည်း လွန်စွာမှ သစ်လွင်လှပ
လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ကျန်သော်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသောကားသည် လှပ
သောအဆောက်အဦများ မိုးပျံလမ်းမကြီးများကိုဖြတ်ကျော်

လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှင့်အတူ ရှန်ဟဲမြို့စာရေးဆရာ
အသင်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာလို့လော့ (Luo Luo) နှင့်ဆက်
သွယ်ရေးအရာရှိဖြစ်သူ ရှန်ဟဲစာရေးဆရာအသင်း၏ နိုင်ငံခြား
ရေးရာဌာနမှ မစ္စဟူပေဟွာ (Miss Hui Pe-Hua) တို့
လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့၏ကားသည် လူနေထူထပ်သော
ရပ်ကွက်တစ်ခုအနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီး လမ်းမတေးတစ်နေရာ
တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“စာရေးဆရာကြီးအိမ်ရောက်ဖို့ ဟောဒီ လမ်းသွယ်ထဲကို
နည်းနည်းလျှောက်ဝင်ရမယ်” ဟု ပြောပြီး ဆက်သွယ်ရေး
အရာရှိ မစ္စဟူပေဟွာက ရွှေ့ခွဲပြီးဆောင်၍ ထွက်သွားခဲ့
သည်။ လမ်းသွယ်အဆုံးတွင် စာရေးဆရာကြီးလူရွာနီး၏အိမ်
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မျိုးချစ် စာရေးဆရာကြီး လူရွာနီးကား မရှိတော့ပြီ။
လူရွာနီးသည် အဆုတ်ရောင်ဖြင့် ၁၉၃၆-ခုနှစ် အောက်
တိုဘာလ ၁၉ ရက်နေ့ (တနင်းလာနေ့) နံနက် ၀၅:၂၅
နာရီတွင် သူ့နေထိုင်ခဲ့ရာ အမှတ် ၉၊ လမ်းသွယ် ၁၃၂၊
ရှန်ဟဲမြို့နေအိမ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ၎င်း၏နေအိမ်သို့ရောက်ရှိသွားစဉ် နေအိမ်
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သူ အမျိုးသမီးက လူရွာနီးသည်

သ္မစာရေးရမည်ဆိုလျှင် အရာရာကိုမေ့တတ်ကြောင်း၊ အထူး
သဖြင့် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ပြင်းသူတစ်ဦးဖြစ်၍ အဆိုပါ
စာပေများကို အာရုံစိုက်ကာရေးခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ရေးနေ
စဉ် သူ့ရောဂါကိုပင် မေ့နေတတ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

လူရွှန်းနေအိမ်၏ အောက်ထပ်မှ အပေါ်ထပ်သို့ကျန်တော်
တို့ အဖွဲ့ဝင်များ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်း၏ အိပ်ခန်းသို့
ရောက်ခဲ့ကြ၏။

၎င်း၏အိပ်ခန်းတွင် ခုတင်တစ်လုံး၊ စာရေးစားပွဲ တစ်လုံး
နှင့် စာအုပ်များထည့်ထားသည့် ဗီရိတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

သူ၏ စာရေးစားပွဲတွင် သူ နောက်ဆုံး ရေးသွားခဲ့သည့်
သူ့လက်ရေးဖြင့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် မှန်အောက်၌ ဖြန့်ခင်း
ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ လွမ်းဆွတ်ဖွယ် မြင်ကွင်းတစ်ခုမှာ
နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် ပြက္ခဒိန်နှင့် သူ့စားပွဲပေါ်မှ စားပွဲ
တင် နာရီလေးဖြစ်သည်။

ပြက္ခဒိန်တွင် ၁၉၃၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၉-ရက်
နေ့ကို အမှတ်အသား ပြုထားသည်။ သူ့စားပွဲပေါ်ရှိ နာရီ
လေးသည်ကား ၀၅:၂၅ နာရီတွင် အချိန်ပြ၍ ရပ်တန့်နေ
သည်။ သူ့ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် နေ့ရက်နှင့် အချိန်တို့ ဖော်ညွှန်း
ထားသည့် အဆိုပါ အမှတ်အသားတို့မှာ သူ့ကွယ်လွန်ချိန်မှ
ယနေ့တိုင် ဤအတိုင်း ထားရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရ
သည်။

စာရေးစာပွဲနှင့်ကပ်လျက် နံရံတွင်ကား ၎င်း၏ သားငယ် ဓာတ်ပုံကိုတွေ့ရသည်။ ယခုတိုင် ၎င်း၏သားငယ်သည်အသက် ရှင်လျက် ရှိကြောင်း သိရှိရလေသည်။ ဇနီးဖြစ်သူမှ ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း နေအိမ် ထိန်းသိမ်းလျက် ရှိသူ အမျိုးသမီးငယ်က ရှင်းပြခဲ့သည်။

ဆက်လက်၍ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များ အားလုံး ဒုတိယ ထပ်သို့ တက်ရောက်လေ့လာကြသည်။ အဆိုပါ အထပ်တွင် စာား လူရွှန်းရေးသားခဲ့သည့် စာအုပ်များ ထားရှိရာ ဗီရိနှင့် သေတ္တာများကို တွေ့ရသည်။ သားငယ်၏ အိပ်ခန်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။

အမှန်ဆိုရပါလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဤအိမ်ပေါ်သို့ရောက်စဉ် ကတည်းက စာပေလက်နက်ဖြင့် တိုင်းပြည်အတွက် တိုက်ပွဲဝင် ခဲ့သည့် စာရေးဆရာကြီး လူရွှန်းကို အမှတ်တရ ပြန်လည် လွမ်းဆွတ်နေမိသည်။

အိမ်အပြင်ဘက် အုတ်နံရံတစ်ခုပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဖြင့် မှတ်တမ်းတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

“ဤအမှတ် ၉၊ လမ်းသွယ် ၁၃၂၊ ရှန်ရင်လမ်းမရှိနေအိမ် သည် ထင်ရှားသော တရုတ်စာရေးဆရာကြီးလူရွှန်း၏နေအိမ် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည်ဤအိမ်၌ ၁၁-၄-၃၃ မှ ၁၉-၁၀-၃၆ နေ့ သူ့ကွယ်လွန်သည်အထိ နေထိုင်သွားခဲ့သည်။”

၎င်း၏ နေအိမ်ကို ၁၉၅၉ ခုနှစ် မေလမှစ၍ ရှန်ဟဲမြို့ စည်ပင်သာယာ အဖွဲ့မှ ထိန်းသိမ်းကာ ပြတိုက်အဖြစ်ယခုတိုင် ပြသထားရှိခဲ့ပါသည်” ဟု ဖော်ပြထားသည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များ စာရေးဆရာကြီး လူရွှန်း၏ နေအိမ်ကို လေ့လာခဲ့ကြပြီးနောက် စာရေးဆရာကြီးအတွက် တည်ဆောက်ထားသော အမှတ်တရ ပန်းခြံသို့ လေ့လာရန် ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

မကြာမီ ပန်းခြံကြီးတစ်ခု၏ ဂိတ်ဝသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ပန်းခြံ၏ဂိတ်ဝ အုတ်တိုင်ကြီးတွင် ရွှေရောင်နောက်ခံ သတ္တု ပြားပေါ်၌ (Luxun Park) ဟု စာလုံးရေးသွင်းထားသည်ကို သတိထားမိခဲ့သည်။

ပန်းခြံတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်နှင့် လူအများ စည်ကားစွာ အားယူ အပန်းဖြေနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထူးခြားသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုမှာ အသက် (၆၀) (၇၀) နှင့် (၈၀) ဝန်းကျင် အဘိုးအဘွား တစ်ရာနီးပါးခန့်သည် စနစ်တကျ ဟင်းစိ၍ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤသို့သော မြင်ကွင်းသည် ဤတစ်နေရာတွင်သာ မဟုတ်ဘဲ ပီကင်းမြို့တော်တွင်လည်း မနက်စောစော အချိန်များ၌ သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးအဘွားများ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်း ပြုလုပ်နေကြသည်ကို သတိထားမိခဲ့သည်။

ပန်းခြံ၏ အတွင်းပိုင်းသို့ အနည်းငယ် ဝင်လာခဲ့ပြီးသော အခါ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့်ဟန် စာရေးဆရာကြီး လူရွှန်း၏ ရုပ်တုပုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခုံညားတည်ကြည်လွန်းလှ၏။ ရုပ်တု၏နောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်းတွင်မူ လူရွှန်း၏ အုတ်ဂူကို တွေ့ရသည်။ အုတ်ဂူ၏နံဘေးတွင်မူ စကားဖြူပန်းပင်များ၊ ထင်းရှူးပင်များကို စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားချိန်တွင် စကားဖြူပန်းပွင့်ကြီးများ လှပစွာပွင့်လှက်ရှိပြီး အချို့လည်း ကြွေကျလှက် ရှိနေသည်။

အဆိုပါ သစ်ပင်ကြီးများကို စာရေးဆရာကြီး လူရွှန်း၏ ဆန္ဒအရ ကျန်ရစ်သူ ၎င်း၏မိသားစုက စိုက်ပျိုးပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

ယခုအချိန်တွင် မျိုးချစ် စာရေးဆရာကြီး လူရွှန်းကား မရှိတော့ပြီ။ သို့သော် ၎င်း၏ဂုဏ်သတင်း၊ ၎င်း၏ကျော်ကြားခြင်းတို့ကား ကျန်ရှိပြန်ပြီ။ သမ္မတနိုင်ငံတွင်သာမက ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး၌ပင် ရှင်သန်လှက်ရှိနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အာ လုံး စာရေးဆရာကြီး လူရွှန်း၏အမှတ်တရ အုတ်ဂူအနီးမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ပန်းခြံအတွင်း၌မူ လူအများ စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ အပန်းဖြေဆဲ၊ အနားယူဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ လူအများ ဤကဲ့သို့ စိတ်ချမ်းမြေ့စွာအနား
ယူ အလန်းဖြေနိုင်စေရန် သူသည် တစ်ချိန်က တိုင်းပြည်အတွက်
ကလောင်လက်နက်ဖြင့် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မြန်မာပြည်မှ ကျောက်စိမ်းဆင်းတုတော် နှစ်ဆူကို ဖူးမြော်
ခဲ့ရခြင်း

စာရေးဆရာကြီး လူရွှန်း၏ အမှတ်တရဥယျာဉ်မှ အပြန်
တွင် ကျောက်စိမ်း ဆင်းတုတော်နှစ်ဆူကို ဝင်ရောက်ဖူးမြော်
ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။

ကျောက်စိမ်း ဆင်းတုတော်များမှာ မြန်မာပြည်မှ ပင့်
ဆောင် လာခဲ့သော ဆင်းတုတော်များဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်
တို့ အဖွဲ့ဝင်များအားလုံး ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်တစား
ရှိနေခဲ့သည်။

မကြာမီ ကျောက်စိမ်း ဆင်းတုတော်များ ကိန်းဝပ်ရာ
ကျောင်းတော်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ဘုရားကျောင်းတော်
တွင် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အတော်
များများ လာရောက် ဖူးမြော်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ
သည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှ ဧည့်သည်များ လာ ရောက် ဖူး မြော် ကြ ကြောင်း သိရသော ဆရာတော်များကလည်း ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များကို ဆင်းတုတော်များအား အနီးကပ် ဖူးမြော် ခွင့် ပေးခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာပြည်မှ ဧည့်သည်များ ဖြစ်၍ ဆရာတော်တို့က ကျောက်စိမ်းဆင်းတုနှင့် စပ်လျဉ်း သည့် သမိုင်းကြောင်းကို အားတက်သရောရှင်းသင်းပြခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များအားလုံး ဆင်းတုတော်များကို ဖူးမြော်လိုက်ရသည်နှင့် တပ်ပြိုင်နက် အဆိုပါ ဆင်းတုတော် များသည် မြန်မာပြည်အနှံ့ တည်ထားကိုးကွယ်ကြသည့် ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များနှင့် အလွန်ဆင်တူကြောင်း မှတ်ချက် ချခဲ့ကြသည်။

ကျောက်စိမ်းဆင်းတုတော်များ ကိန်းဝပ်ရာ ကျောင်း တော်ကို ၁၈၈၂ ခုနှစ် ချင်းမင်းဆက် (Chin Dynasty) လက်ထက်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ အဆိုပါကျောင်းတော် သည် ရှန်ဟဲမြို့၏ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ကျောင်းတော် ဖြစ်လေသည်။

ချင်းမင်းဆက် လက်ထက် ၁၈၈၂ ခုနှစ်တွင် ဘုန်းတော် ကြီး ဝေကန် (Wei Ken) သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဘုရားဖူးသွား စဉ် အပြန်၌ အဆိုပါ ဆင်းတုတော်နှစ်ဆူကို ပင့်ဆောင်လာခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ဆူမှာ ထိုင်တော်မူကျောက်စိမ်းဆင်းတု တော်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဆူမှာ စကြမုနိ လျောင်းတော်မူ ဖြစ်

လေသည်။ ဆင်းတုတော်နှစ်ဆူကို ပင့်ဆောင်လာခဲ့ပြီးနောက်
 ၈၀၀၂ ခုနှစ်တွင်ပင် ရှန်ဟဲမြို့၌ ဆင်းတုတော်များ ကိန်းဝပ်
 ရန် ကျောင်းတော်ကို တည်ဆောက်လှူဒါန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
 ထိုစဉ်ကတည်းက ကျောင်းတော်ကို ကျောက် စိမ်း ဘုရား
 ကျောင်းတော်ဟု ခေါ်တွင်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းတော်တွင်
 ဆရာတော်ကြီး ၂၄ ပါး သီတင်းသုံးလေသည်။ နှစ်စဉ်
 ကဆုန်လပြည့်နေ့တိုင်း ညောင်ရေသွန်းပွဲ ကျင်းပကြောင်း
 သိရှိရသည်။ အဆိုပါကျောင်းတော်တွင် ကွမ်ယင်မယ်တော်
 နှင့် အန်ကုံး ဘိုးတော်ပုံတော်များကိုလည်း တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များသည် ထိုင်တော်မူနှင့်လျောင်း
 တော်မူ ကျောက်စိမ်းဆင်းတုနှစ်ဆူကိုအကြိမ်ကြိမ်ဦးနှိမ်ချရင်း
 ဗူးမဝအောင် ရှိခဲ့သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင်ပင် ဘုရားရိပ်
 တရားရိပ်ကို ခုံလုံရ၍ ရရှိဘတ်သောစိတ်၏ အေးချမ်းမှုမျိုးကို
 ခံစားရရှိလိုက်ကြရလေသည်။

ရှန်ဟဲမြို့ အကြောင်း သိကောင်းစရာ

မွန်းလုံပိုင်းတွင် ရှန်ဟဲမြို့တစ်ပတ် လှည့်လည်ကြည့်ရှု လေ့
 လာခဲ့ကြသည်။

ရှန်ဟဲမြို့ အကြောင်း ကြားနေရသည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။
 တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံတွင်သာမက ကမ္ဘာပေါ်တွင်ပါ

စီးပွားရေး အချက်အချာကျသော မြို့တစ်မြို့အဖြစ် နာမည်
ကြီးနေကြောင်းကိုလည်း သိနေခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ ဖြစ်နိုင်
လျှင် ရှန်ဟဲကဲ့သို့သော မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်ချင်စိတ် ပြင်းပြ
နေခဲ့သည်မှာလည်း ကြာခဲ့ပါပြီ။

ယခုတော့ ဆန္ဒပြည့်ဝပါပြီ။ ရှန်ဟဲမြို့သို့ ရောက်ခဲ့ရပြီဖြစ်
သည်။

ရှန်ဟဲမြို့သည် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၏ အရှေ့ဘက်
စွန်းကျသော ပစ္စိမိတ်သမုဒ္ဒရာ ကမ်းစပ်မြို့ဖြစ်သည်။ ယန်စီ
မြစ်၏ မြစ်ဝတွင်တည်ရှိသည်။ ရှန်ဟဲမြို့သည် တိုင်းပြည်၏
အရေးအကြီးဆုံးသော စက်ရုံအလုပ်ရုံများရှိသည့်မြို့ ဖြစ်
သည့်အပြင် အကြီးမားဆုံးသောကုန်သွယ်ရေး အချက်အချာ
ကျရာ မြို့တစ်မြို့လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တရုတ်ပြည်၏နိုင်ငံ
ခြား ကုန်သွယ်မှုဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်သဖြင့် ရှန်ဟဲမြို့
သည် တရုတ်ပြည်၏ ကမ္ဘာသို့ ဆက်သွယ်သည့် အရှေ့ဘက်
တံခါးပေါ်မြို့အဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။

ရှန်ဟဲမြို့သည်နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များဖြစ်သည့်ဒေါက်တာ
ဆွန်ယက်ဆင်၊ ဇော်စီတုန်း၊ ချူအင်လိင်းနှင့် စာရေးဆရာ
ကြီး လူရှန်းတို့ နေထိုင်သွားခဲ့သော မြို့တစ်မြို့လည်း ဖြစ်
သည်။

ရှန်ဟဲမြို့သည် မြောက်မှတောင်သို့ ၁၂၀ ကီလိုမီတာရှိပြီး
အရှေ့မှအနောက်သို့ ကီလိုမီတာ ၁၀၀ ရှည်လျားလေသည်။

မြို့တွင်း ဧရိယာသည် ၆၃၄၀.၅ စတုရန်း ကီလိုမီတာရှိပြီး
ဆင်ခြေဖုံး ဧရိယာသည် ၇၄၈ စတုရန်းကီလိုမီတာရှိသည်။

၁၉၈၉ ခုနှစ် စာရင်းအရ ရှန်ဟဲမြို့လူဦးရေသည် ၁၂.၇၆ သန်းရှိရာ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူဦးရေအထူထပ်ဆုံးမြို့များထဲတွင် အပါအဝင် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ် စာရင်းအရပင် မြို့သူမြို့သား အလုပ်သမားတစ်ဦး၏ တစ်နှစ် ပျမ်းမျှဝင်ငွေမှာ ယွမ် ၂၅၀၀ (နှစ်ထောင်ငါးရာ)မျှဖြစ် ပြီး၊ လယ်သမားများ၏ တစ်နှစ်ပျမ်းမျှဝင်ငွေမှာ ၁၂၂၁ (တစ်ထောင်ငါးရာနှစ်ဆယ်) ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ အလုပ်သမားများသည် လူဦးရေ (၁၀၀)လျှင် ၆၈ ဦးသည် အပြုအမည်း ရုပ်မြင်သံကြားဖမ်းစက် ဝယ်နိုင်ပြီး ၆၆ ဦးသည် ရောင်စုံ ရုပ်မြင်သံကြားဖမ်းစက်၊ ၉၆ ဦးသည် အသံဖမ်းစက် (၆၇)ဦးသည် အာတ်လျော်စက်၊ ၈၅ ဦးသည် ရေခဲသေတ္တာ တို့ကို ဝယ်ယူနိုင်ကြောင်း လေ့လာသိရှိရသည်။ ထို့ပြင် လယ်သမားများသည်လည်း ရုပ်မြင်သံကြားစက်များ၊ အဝတ် လျော်စက်များ၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်များ၊ ကင်မရာများကို အိမ်တွင် ဝယ်ယူထားရှိနိုင်ကြောင်း သိရှိရသည်။

ကျန်တော်တို့အဖွဲ့သည် ရှန်ဟဲမြို့တွင်း လှည့်လည်လေ့လာ ပြီးသောအခါ ရှန်ဟဲမြို့ရှိ ကုန်တိုက်များဆီသို့ ဈေးဝယ် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာခင်မောင် ညွန့်နှင့် ဦးမောင်ဝင်းတို့ စိတ်ဝင်တစား ဝယ်ယူလိုသည်မှာ

ရှန်ဟဲမြို့၏ နာမည်ကြီး ပိုးထည်၊ ဖဲထည်များပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပိုးဖဲတို့သည် ရှန်ဟဲမြို့မှထွက်ပြီး အစစ်များကို ဤမြို့တွင် ဈေးသက်သက်သာသာနှင့် ဝယ်ယူနိုင်ကြောင်း သိရှိထားခဲ့ကြသည်။ သူတို့တတွေ ပိုးဖဲကိုဝယ်ရန် ဂရုထားနေချိန်တွင် ကျွန်တော်ကမူ တရုတ်ပြည်၏ နာမည်ကြီး ပန်ဒါဝက်ဝံရုပ်ကလေးကိုဝယ်ရန် စိတ်ဝင်စားနေခဲ့သည်။ ပန်ဒါဝက်ဝံရုပ်ကို ဓာတ်ခဲထည့်၍ နားအနီးသို့ကပ်ကာ လက်ဖြောက်တီးလိုက်ပါက မျက်လုံးနှစ်လုံးမှ မီးပွင့်လာပြီး အလိုလိုကလာသည်မှာ အလွန်ချစ်စရာကောင်းလေသည်။ ထိုအရုပ်ကိုပါအောင်ဝယ်ခဲ့ရန်မှာသူမှာအိမ်မှဇနီးသည်ဖြစ်လေသည်။ ပိုးဖဲစကို မမှတ်ချစ်စရာ ပန်ဒါဝက်ဝံရုပ်ကလေးကိုသာ ရွေးမှာခဲ့သော ဇနီးသည် အကြိုက်ပစ္စည်းလေးကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့သော ကုန်တိုက်ကြီးများတွင် မတွေ့ခဲ့ချေ။

ဆရာ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်နှင့် ဦးမောင်ဝင်းတို့ကမူ ၎င်းတို့အကြိုက် တွေ့သွားပြီဖြစ်သည်။ ပိုးဖဲစအစစ်များကို ဆရာတို့တတွေ စိတ်ကြိုက်ရွေးနေကြလေပြီ။ မေးကြည့်ရာ အပေါ်အောက် တစ်ဝတ်စာကို ၇၉ ယွမ် (အရေကန်ဒေါ်လာ ၁၃ ဒေါ်လာ)မျှ ကျကြောင်း သိရှိရလေသည်။ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်က သုံးစုံ ဦးမောင်ဝင်းက နှစ်စုံဝယ်လိုက်ကြသည်။ မြန်မာပြည်တွင်ပင် တစ်စုံတန်ဖိုးသည် မနည်းလှကြောင်းကိုလည်း သိရှိရလေသည်။ သူတို့ကိုကြည့်၍ ကျွန်

တော်သည်ပင် ဝယ်ချင်စိတ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သို့သော်မဝယ်
ဖြစ်ခဲ့ချေ။ ဈေးသက်သာသော အိပ်ရာခင်းနှင့် အဝတ်အထည်
တို့ အချို့ကိုသာ ဝယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကုန်တိုက်ကြီးများတွင် စိတ်ကြိုက်
လှည့်လည် ကြည့်ရှုဝယ်ယူပြီးသောအခါ ဟိုတယ်သို့ပြန်ခဲ့ကြ
သည်။

ညနေတွင် ရှန်ဟဲမြို့ စာရေးဆရာအသင်းနှင့် စာပေ
ဆွေးနွေးပွဲပြုလုပ်ရန် ရှိနေသေးသည်။

ရှန်ဟဲမြို့၏ ညနေခင်း၌ ဆင်းပျံ့ခဲ့သော စာပေ ပန်းရန် များ

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၃၀ ရက်၊ ညနေခင်း။

မနက်ပိုင်းက စာရေးဆရာကြီး လူရွှန်း၏ နေအိမ်နှင့်
အမှတ်တရပန်းခြံ၊ မုန်းလဲ့ပိုင်းတွင် မြို့တွင်းလှည့်လည်ကြည့်ရှု
လေ့လာခြင်း၊ ပြီးနောက် ဈေးဝယ်ထွက်ခြင်း အစီအစဉ်များ
ပြီးသောအခါ ညနေပိုင်းတွင် ရှန်ဟဲမြို့ စာရေးဆရာအသင်း
နှင့် စာပေဆွေးနွေးပွဲ ပြုလုပ်ခြင်း အစီအစဉ်ကို ဆက်ခဲ့ကြ
သည်။

ရှန်ဟဲမြို့သို့ ယမန်နေ့ ညကပင် ရောက်ရှိပြီး နက်ဖြန်မနက်
တွင် ရှန်ဟဲမြို့မှ ထွက်ခွာကြရလေတော့မည်။ လေယာဉ်

ရှိသော အချိန်ကို ငဲ့၍ ရှန်ဟဲမြို့တွင် တစ်ရက်နှင့်နှစ်ည သာ နေခွင့်ရခဲ့ကြသည်။

နေခွင့်ရစဉ်အချိန်အတွင်း ကြည့်၍မဆုံးနိုင်သော ရှန်ဟဲမြို့ ၏ မြင်ကွင်း၊ လေ့လာ၍ မကုန်နိုင်သော ရှန်ဟဲမြို့ အကြောင်း သိကောင်းစရာ၊ အမှတ်တရ နေရာများကို ကသုတ်ကရက် လှည့်လည်လေ့လာ ကြည့်ရှုခဲ့ကြရသည်။

ယနေ့ညနေပိုင်းတွင်ပြုလုပ်မည့် စာပေဆွေးနွေးပွဲကိုလည်း ညစာစားချိန်တွင် တစ်ပါးတည်းကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ညစာကိုရှန်ဟဲစာရေးဆရာအသင်းမှ ဧည့်ခံကျွေးမွေးခဲ့သည်။

စာပေ ဆွေးနွေးပွဲကို တည်းခိုရာ ကျင်ကျင်း ဟိုတယ်၌ ကျင်းပခဲ့သည်။

ရှေးကျလှပြီး မီးရောင်ဖြင့် တမိတ်မိတ်တောက်ပနေသည့် ဟိုတယ်၏ စားသောက်ခန်းမထဲတွင် ညစာ စားသောက် နေသူ နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်အချို့ကို တွေ့နေရသည်။ အချို့မှာ အရှေ့တိုင်းသူ အရှေ့တိုင်းသားများ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်ရည်နှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် သိသာလှသည်။

စားသောက်ခန်းမထဲ၌ စန္ဒယာ : တီးလုံးသံများက ငြိမ့် ညောင်း သာယာစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အထက်အောက် ထနက်ရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ရှန်ဟဲ

မြို့သူ ညွှန်ကြိုများကို မီးရောင်အောက်တွင် လှပတင့်တယ်စွာ တွေ့မြင်နေရသည်။

ကျွန်တော်တို့၏စာပေဝိုင်းတွင် လူစုံနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ဝင်များ အားလုံး စုံညီစွာ တက်ရောက်ကြသည်။ ရှန်ဟဲ စာရေးဆရာ အသင်းဘက်မှ ရှန်ဟဲ စာရေးဆရာအဖွဲ့ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာ လိုလော့ (Mr. Luo Luo)၊ ရှန်ဟဲ လူထုဆက်ဆံရေးအဖွဲ့ ဂျာနယ်စာတည်းမှူးချုပ် ရန်ယီအန် (Yan Yi En)၊ ရှန်ဟဲ စာရေးဆရာ အသင်း၏ နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာ ချန်ရှန်ဒီ (Mr. Chen Xian Di)၊ ခေတ်သစ်စာပေ မဂ္ဂဇင်း စာတည်း မစ္စတာ ရန်မြောင်ရန် (Mr. Yan Miao Yan) တို့ တက်ရောက်ကြသည်။

ဆွေးနွေးပွဲ မစမီ နှစ်ဘက်မှ တက်ရောက်လာသူများကို အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များက အပြန်အလှန် မိတ်ဆက်ပေးကြသည်။ ထို့နောက် ရှန်ဟဲမြို့ စာရေးဆရာအသင်း ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာ လိုလော့က နှုတ်ခွန်းဆက်စကားကို ရွေးဦးစွာ ပြောကြားလေသည်။ နှုတ်ခွန်းဆက် စကားများကို တရုတ်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ လည်းကောင်း၊ မြန်မာဘာသာမှ တရုတ်ဘာသာသို့ လည်းကောင်း ပင်တိုင်ဘာသာပြန်ပေးသူမှာ ပါမောက္ခ မစ္စတာ စီကျင့်ခိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံးတွင် ပါမောက္ခ မစ္စတာ စီကျင့်ခိုင် ပါနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အတွက် များစွာ

အဆင်ပြေလှသည်။ သိလိုသောအချက်များကို မြန်မာလူမျိုး တစ်ဦးကို မေးမြန်းရသကဲ့သို့ လွယ်လွယ်ကူကူ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မေးမြန်းသိရှိခွင့်ရခဲ့သည်။

ရှန်ဟဲမြို့ စာရေးဆရာအသင်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာ လိုလော့၏ နှုတ်ခွန်းဆက်စကား အပြည့်အစုံမှာ—

“ကြွရောက်လာကြတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ ဘာသာပြန် စာရေးဆရာအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့် အဖွဲ့ဝင်များ ခင်ဗျား....

ရှေးဦးစွာ ရှန်ဟဲ စာရေးဆရာအသင်း စာရေးဆရာများရဲ့ ကိုယ်စား မြန်မာနိုင်ငံ ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ အဖွဲ့ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုပါကြောင်း ပြောကြားလိုပါတယ်။

တရုတ်—မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးသမိုင်းဟာ အလွန်ရှည်လျားပါတယ်။ ယခုအခါ နှစ်နိုင်ငံ ချစ်ကြည်မှုဟာ မြန်မာခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့် ဝန်ကြီးချုပ်ချုပ်အင်လိုင်းတို့တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ မှတ်တိုင်ဖြစ်ပါတယ်။

ယခုနောက်ပိုင်း နှစ်များမှာ နှစ်နိုင်ငံ ချစ်ကြည်ရေးဟာ ဆက်တက်ထမ်းပိုး တိုးလာတယ်လို့ ဆိုရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နှစ်နိုင်ငံရဲ့ စာရေးဆရာအဖွဲ့များ ယခင်ကထက် ပိုမိုပြီး အပြန်အလှန် စေလွှတ်နိုင်ခဲ့ကြလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့လ ဒီအချိန်မှာပဲ မြန်မာနိုင်ငံက စာရေးဆရာအဖွဲ့ကို ဒီ

အခန်းမှာ ဧည့်ခံခဲ့ပါတယ်။ (၁၉၉၂ ခုနှစ် မေလ ၂၀-ရက်
နေ့မှ ဇွန်လ ၃ ရက်နေ့အထိ သွားရောက်ခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံ
စာရေးဆရာ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ကပဲ တရုတ်နိုင်ငံက ဘာသာပြန်စာရေးဆရာ
အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကို သွားရောက်လေ့လာခဲ့ကြပါတယ်။
ဒါဟာ ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ အဖွဲ့အနေနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ
ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သွားရောက် လည်ပတ် လေ့လာခဲ့
ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံ ဘာသာပြန် စာရေး
ဆရာ အဖွဲ့ကိုလည်း ဘာသာပြန် စာရေးဆရာအဖွဲ့ အနေနဲ့
ပထမဦးဆုံး ဧည့်ခံခွင့်ရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့
လေးနက်မှုရှိတယ်လို့ ဆိုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က မြန်မာနိုင်ငံကို သွား ရောက် ခဲ့ ခဉ် မှာ
ကျွန်တော်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံကို
ရောက်ပြီးကတည်းက မြန်မာပြည်ကို ကျွန်တော် ရင်ထဲက စွဲစွဲ
လမ်းလမ်း ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဘာ ဖြစ် လို့ လဲ ဆို တော့
ကျွန်တော်တို့ကို မြန်မာပြည်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုပြီး
လှိုက်လှဲပျူငှာစွာ ဧည့်ခံခဲ့ကြလို့ပါပဲ။

ယနေ့လဲ မြန်မာနိုင်ငံက ဘာသာပြန် စာရေးဆရာအဖွဲ့ကို
ပြန်လည်ဧည့်ခံနေရပါပြီ။ မိမိအိုမ်လို့ သဘောထား ပြီး
သုံးဆောင်ကြပါလို့ ပြောကြားလိုပါတယ်။ အဖွဲ့သားများ

အားလုံး ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ချောမောဖြောင့်ဖြူးပါစေ
လို့ ဆုမုန့်ကောင်းတောင်းရင်း နိဂုံးချုပ်လိုက်ရပါတယ်။”

စာပေဝိုင်းမှလက်ခုပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ “ရှန်ဟဲ
စာရေးဆရာအသင်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ၏ နှုတ်ခွန်းဆက် စကားကို
ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲ၌ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ပီတိလှိုင်းတို့ ရိုက်ခတ်
လာသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ ပီတိလှိုင်းသံတို့သည် ခန်းမထဲ၌
ညင်တိုးသာယာစွာ လွင့်ပျံ့နေသည့် စန္ဒယားသံကိုပင် လွှမ်းမိုး
သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ ချစ်ကြည်ရေးတေးသံအသွင်
သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်ဟုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။

ဆက်လက်၍ မြန်မာနိုင်ငံ အာသာပြန် စာရေးဆရာ
ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်
က ပြန်လှန် နှုတ်ခွန်းဆက်စကား ပြောကြားခဲ့သည်။ နှုတ်ခွန်း
ဆက်စကား အပြည့်အစုံမှာ—

“ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်လည်ပြီး မိတ်ဆက်နှုတ်ခွန်းဆက်
စကား ပြောလိုပါတယ်။ နှုတ်ခွန်းဆက်စကား မပြောခင်
ဦးစွာ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာတဲ့ စာရေးဆရာများနှင့်
မိတ်ဆက်ပေးပါဦး။ (ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာအဖွဲ့ဝင်
တစ်ဦးချင်း၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းနှင့် အတူ တစ်ဦးချင်း
မိတ်ဆက်ပေးပါသည်)။”

ဆက်လက်ပြီး နှုတ်ခွန်းဆက်စကား ပြောကြားလိုတာ
တော့ ယခုကြုံရောက်လာတဲ့ ရှန်ဟဲမြို့ စာရေးဆရာအသင်း

ကြီးရဲ့ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တဲ့ မစ္စတာ လိုလော့ဟာ မြန်မာပြည်ကို ရောက်ဖူးကြောင်း ပြောသွားတာကိုကြားသိခဲ့ရပါတယ်။ နောင် အခွင့်သင့်ရင်လည်း မြန်မာပြည်ကို လာရောက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်တစ်တွေဟာ ခုလို တရုတ်ပြည်ကို လာရောက်လည်ပတ်ခွင့်ရတာအလွန်ကံကောင်းတယ်လို့ပြောရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကို မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌလဲ ဖြစ်၊ ကဗျာဆရာကြီးလည်း ဖြစ်တဲ့ ထိလာစစ်သူကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်စေလွှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

တရုတ်ပြည်မှာ ရောက်ရှိစဉ်ကာလ ရောက်တဲ့နေရာမှာ တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံ အကြောင်းအရာတွေကို ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထု၊ ကဗျာတွေ ရေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်နိုင်ငံရဲ့ ပေါက်ဖော်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးဟာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ မှန်းကြည့်ရင်တောင် နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်လောက် ရှိပြီဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ တူးတိုင်း တရုတ်လက်ရာပစ္စည်းတွေ တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့တာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် နှစ်နိုင်ငံချစ်ကြည်ရေးဟာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်။

ယခု ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက ထုတ်ဝေနေတဲ့ သတင်းစာတွေ၊ ထုတ်လွှင့်နေတဲ့ရုပ်မြင်သံကြားနဲ့ ရေဒီယိုတွေကတစ်ဆင့်တရုတ် ပြည်ရဲ့ အကြောင်းတွေကို ကြားနေရပါတယ်။ တိုးတက်မှု ရှိနေတာ အားရစရာပါပဲ။

အခုဆိုရင် ယူနန်-မြန်မာ နယ်ခြားလမ်းတွေလဲ ဖောက် လုပ် ပြီးပါပြီ။ နှစ်နိုင်ငံ နယ်ခြားမှာလဲ တိုးတက်စည်ပင်နေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် အနေနဲ့ နှစ်နိုင်ငံချစ်ကြည်ရေး အခွန်ရှည် တည်တံ့စေဖို့ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ပါတယ်။ ခုလို ကျေးမွေးညှိခံတာကိုလဲ အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ပြောကြားရင်း နိဂုံးချုပ်ပါတယ်”

နှစ်ဦးနှစ်ဘက် နှုတ်ခွန်းဆက် စကားတို့သည် နှစ်နိုင်ငံ ချစ်ကြည်ရေး ရေသောက်မြစ်ကို ပိုမိုခိုင်မြဲရှင်သန်စေလျက် ရှိကြောင်း သိသာထင်ရှားလှသည်။ ရှေးယခင်ကတည်းက ရှိပြီးဖြစ်သော ဆွေမျိုးပေါက်ဖော် ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုသည် ယခုအခါ ပိုမိုလေးနက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး မိမိတို့ရွှေ့တွင် ရောက်ရှိနေသော ဖျော်ရည်ဖန်ခွက်များကို မြှောက်၍ နှုတ်ခမ်းချင်းတောက် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်း ကောင်းချီးပေးလိုက်ကြသည်။

ဆွေးနွေးပွဲ စ ပါပြီ။

စားရင်းသောက်ရင်း အတွေ့အကြုံချင်း၊ စာပေအသိချင်း
ဖလှယ်ကြသည်။

ဆရာ မောင်နီသင်းက “ကျွန်တော် သိချင်တာကလေး
တစ်ခု မေးပါရစေ။ ရှန်ဟဲ စာရေးဆရာများကို စာမူခ
ချီးမြှင့်တဲ့အခါ တယ်လီနန်းနဲ့များ သက်မှတ်ချီးမြှင့် ပါသလဲ၊
ဥပမာ ပုဒ်ရေလိုက်လား၊ စာမျက်နှာလိုက်လားလို့ပါ”

ထိုအခါ မစ္စတာ လိုလော့က -

“စာမူခကို စာလုံးရေပေါ်မှာ ချီးမြှင့်ပါတယ်။ စာလုံးရေ
၁၀၀၀ (တစ်ထောင်) ပေါ်မှာ ၂၀ ယွမ်၊ ၃၀ ယွမ် စသည်
ဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ အဲ ဂန္ထဝင်လိုစာအုပ်မျိုး သိပ်ကောင်းနေရင်
ပေါ့ဗျာ။ စာလုံးရေတစ်ထောင်ကို ယွမ် ၄၀ အထိ ရကြသူ
တွေတောင် ရှိတယ်”

ဆက်လက်၍ ဦးတေဇာလှိုင် က....

“ရှန်ဟဲမြို့မှာစာရေးဆရာပေါင်း တယ်လောက် ရှိတယ်။
လခပေးပြီး ခန့်ထားသူတွေ ရှိမရှိဆိုတာလဲ သိချင်ပါတယ်”

ထိုအခါ ရှန်ဟဲ လူထုဆက်ဆံရေးအဖွဲ့ ဂျာနယ် စာ
တည်းမှူးချုပ် မစ္စတာရန်ယီအန်က....

“ရှန်ဟဲမြို့မှာ အသင်းဝင် စာရေးဆရာပေါင်း ၉၀၀
(ကိုးရာ) ကျော်ရှိပါတယ်။ လခပေး ခန့်ထားသူကတော့

ဝဇ္ဇဦးရှိပါတယ်။ သူတို့ကိုတော့ တာဝန်ပေး ရေးခိုင်းခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“စာပေဆုတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ကော ဒီမှာသတ်မှတ်ပြီး ပေးတာ ရှိပါသလား ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာတော့ စာအုပ် ဖြစ်ပြီးသားတွေကို ရွေးချယ်ပြီး ပေးတဲ့ နိုင်ငံတော်ရဲ့ အမြင့် ဆုံး အမျိုးသားစာပေဆုနဲ့ စာမူများကို ရွေးချယ်ပြီးပေးတဲ့ စာပေဗိမာန် စာမူဆုဆိုတာ ရှိပါတယ်”ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်ရာ မစ္စတာလိုလော့က—

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလဲ စာပေဆုကို သတ်မှတ်ပြီးနှစ်စဉ် ပေးနေတာတွေ ရှိပါတယ်။ ရှန်ဟဲမှာဆိုရင် ရှန်ဟဲစာပေ ဂျာနယ်နဲ့ ညွှန်ပေါင်း စာပေဂွဇင်းတို့ ပူးပေါင်းပြီးနှစ်စဉ် ချီးမြှင့်နေတဲ့ စာပေဆု ရှိပါတယ်။ တစ်ဆုကို ယွမ်ပျူဝဝဝဝ (နှစ်သောင်း) သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့ မော်ကွန်း စာပေဆုဆိုတာလဲ ရှိပါသေးတယ်။ သူကတော့ တစ်ဆုကို ယွမ် ၁၀၀၀၀ (တစ်သောင်း) ပေးပါတယ်။ ဒါဟာ ရှန်ဟဲ တစ်မြို့အတွက်ပဲပြောတာပါ။ တရုတ်ပြည် တစ်ပြည်လုံး ဆိုရင် တော့ ထူထောင်နည်းပါဘူး”

တရုတ်ပြည်သည် စာပေယဉ်ကျေးမှုကို ရွှေတန်းတင်သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။ တရုတ်ပြည် တစ်ပြည် လုံးတွင် စာရေးဆရာ အများအပြားပင် ရှိပါသည်။ စာပေ ထုတ်ဝေရာဌာနလည်းမနည်းလှပါ။ ထုတ်ဝေသောစာစောင်၊

မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တို့သည်ပင် ပြည်နယ်တစ်ခုအနေဖြင့် အတော်ပင် အမျိုးအမည် အရေအတွက်များကြောင်းလေ့လာသိရှိခဲ့ရပါသည်။ စာပေသည် နိုင်ငံ၏ ယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းရာတွင် အရေးပါသော မှတ်ကျောက်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံတွင် စာပေကိုလွတ်လပ်စွာ ရေးသားခွင့်ရှိပါသည်။ လူငယ်အများစုသည် အပျော်ဖတ်စာပေကို နှစ်သက်ကြသော်လည်း ယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းသော ဝန္တဝင် စာပေများလည်း အတော်ပင်ထွန်းကားကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။

ဘာသာပြန် စာပေသည်ပင် ယခုအခါ ကမ္ဘာ့စာပေလောကကို ရှုမြင်နိုင်မည့် နား၊ မျက်စိကိုဖွင့်ပေးသည့် စာပေအမျိုးအစားတစ်ခု ဖြစ်နေပေပြီ။ တရုတ်ဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ကြသည်။ ပြည်ပစာပေများမှ ကောင်းနိုးရာများကို တရုတ်ဘာသာသို့ ပြန်ကြသည်။ ဘာသာပြန်စာအုပ်များကို သုတနယ်ပယ်နှင့် ရသနယ်ပယ် နှစ်ခုစလုံးအတွက် ထုတ်ဝေနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာအဖွဲ့သည် ဘာသာပြန်စာရေးဆရာအဖွဲ့ဖြစ်သည်နှင့်အညီ တရုတ် စာရေးဆရာအသင်းများအနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံဘာသာပြန် စာပေလောကအကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစားမေးမြန်းကြသည်။ စူးစမ်းလေ့လာကြသည်။ အဆင်သင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ

ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်များ ရေးသားပြုစုခဲ့သည့်၊ ဘာသာပြန်စာပေစာတမ်းကို ၎င်းတို့လက်ဝယ်သို့ ပေးအပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဘာသာပြန် စာတမ်းထဲတွင် ကျမ်းများကို ဘာသာပြန်ခြင်း၊ ကဗျာနှင့်ဝတ္ထုများကို မြန်မာမှအင်္ဂလိပ်သို့ ဘာသာပြန်ခြင်း၊ အင်္ဂလိပ်မှမြန်မာသို့ ဘာသာပြန်ခြင်းစသည်တို့ ပါဝင်ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဘာသာပြန်စာပေရောက်ရှိလာသည့်ကာလမှ မျက်မှောက်ကာလထိတိုင် ဘာသာပြန်စာပေ၏ တိုးတက်မှုဖြစ်စဉ်ကို ပြုစုရေးသားခဲ့ကြသည်။

အဆိုပါစာတမ်းကို ပြုစုနိုင်အောင် လမ်းညွှန်ခဲ့သူမှာ မြန်မာနိုင်ငံစာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကဗျာဆရာစာရေးဆရာနှင့် သတင်းစာဆရာကြီး ထိလာစစ်သူဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ ကိုယ်စားလှယ်များ တရုတ်ပြည်သို့ သမ္မတနိုင်ငံသို့ သွားရောက်ရန်သုံးပတ်အလိုခန့်တွင်ဆရာကြီးထိလာစစ်သူကအဖွဲ့နှင့်အတူဘာသာပြန်စာပေစာတမ်းတစ်စောင်ကို ရေးသားပြုစုသွားရန် လိုအပ်ကြောင်း ထိုကဲ့သို့ပြုစုသွားခြင်းအားဖြင့် တရုတ်ပြည်ရှိစာရေးဆရာအသင်းများနှင့် တွေ့ဆုံသည့်အခါ ဘာသာပြန်စာပေအကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြင့် စနစ်တကျရှင်းလင်းနိုင်မည်

ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် စာတမ်းပြုစုခဲ့မှု မှတ်တိုင်သည် အစဉ်အဆက်ကျန်ရှိခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း လမ်းညွှန်ခဲ့သည်။

ကျန်တော်တို့ ဘာသာပြန် ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ဝင်များ သည် စာတမ်းအတွက် အပိုင်းလိုက်တာဝန်ယူကာ တစ်ဘက် ကသည်း ခရီးသွားရန်အတွက် ပြင်ဆင်ရင်း ပြုစုရေးသားခဲ့ သည်။ ဆရာထိလာစစ်သူ၏ တွန်းအားပေးမှု၊ ဘာသာပြန် စာရေးဆရာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်များ၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ပင် အဆိုပါဘာသာပြန်စာပေစာတမ်းတစ်စောင် (အင်္ဂလိပ် ဘာသာနှင့်မြန်မာဘာသာ)သည် ခရီးသွားမည့်နေ့မနက်တွင် စာအုပ်အဖြစ် ပြီးစီးသွားသည်။ (ယခုအခါ 'အဆိုပါစာတမ်း ကို ၁၉၉၂-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၄) ရက် နေ့ထုတ် လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ်(အင်္ဂလိပ်)သတင်းစာမှစ၍ အပတ် စဉ် ပြန်လည်ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်)

ကျန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များသည် စားရင်း သောက်ရင်း ပြုလုပ်သော ရှန်ဟဲစာပေဆွေးနွေးပွဲ အပြီးတွင် အဆိုပါ ဘာသာပြန် စာပေစာတမ်းတစ်စုံ (အင်္ဂလိပ်နှင့် မြန်မာ) ကို ရှန်ဟဲ စာရေးဆရာအသင်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာလီလော့ထံ ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ရှန်ဟဲမြို့တွင် နေထိုင်ရသော ကာလသည် တိုတောင်း သော်လည်း ရှန်ဟဲမြို့၏ စာပေလောကအကြောင်း၊ ရှန်ဟဲမြို့ ၏ စာရေးဆရာများအကြောင်းကို အတော်ပင် လေ့လာသိ

ရှိခွင့် ရခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ရှန်ဟဲပြည်သူတို့၏ကံ၊ ရှန်ဟဲ မြို့၏ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများအကြောင်းကိုလည်း ထစေ့ ထစောင်း တီးဝခါက်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ အများဆုံးလေ့လာသိရှိခွင့် ရခဲ့သည်မှာလည်း ရှန်ဟဲ စာရေးဆရာသမား ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌမစ္စတာလို့လော့ထံမှပင် ဖြစ်သည်။ မစ္စတာလို့လော့သည် စာရေးဆရာတစ်ဦး စာပေသမား တစ်ဦးဖြစ်ရုံမျှသာမက ပြည်သူ့လွတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိရှိခဲ့ရသည်။ ၎င်းထံမှ ရှန်ဟဲမြို့၏ လူနေမှုဘဝ၊ စီးပွားရေး လောကကို သိရှိခွင့်ရခဲ့သည်။

ညဉ့်သည် ပို၍ပို၍ နက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆွေးနွေးပွဲပြုလုပ်ရာ ကျင်ကျင်း ဟိုတယ်၏ စားသောက်ခန်းမထဲမှ စန္ဒယားသံသည် တိုးညှင်းသာယာစွာ ထွက်ပေါ်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ ရှန်ဟဲ၏ ညနေခင်းမှ စတင်ခဲ့သော စာပေဆွေးနွေးပွဲသည် ယခုအခါ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ။

စာပေဆွေးနွေးပွဲ၌ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာဆွေးနွေးပြောကြားခဲ့သော အားရကျေနပ်ဖွယ် စာပေစကားများသည် ကျွန်တော်တို့၏ ရင်ဖဲနှလုံးသားထဲတွင် သင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့ရှူရှိက်ရသကဲ့သို့ မွှေးကြိုင်ထိုသင်းစွာ ခံစားနေရသေးပြီ။ မမေ့နိုင်သော ဤညနေခင်း၊ မမေ့နိုင်သော ညချမ်းဟု ဆို၍မည်ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာ ဤဒေသ ၊ ဤရန်ဟဲမြို့သို့ မည်သည့်အချိန်အခါ
တွင် ပြန်လည်ဆောက်ရှိရဦးမည်ကို မိမိကိုယ်တိုင်ပင် မသိနိုင်
ခဲ့ပါ။

သို့သော် အသေအချာ သိနိုင်သည်ကား မနက်ဖြန်တွင်
ချစ်စရာရန်ဟဲမြို့မှ ခွဲခွာရတော့မည်ဟူသောအချက်ပင် ဖြစ်ပါ
တော့သည်။

အခန်း(၉)

နှုတ်ဆက်ပါသည် ရှန်ဟဲမြို့တော်

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့

တည်းခိုရာအခန်း၏ ကတ္တီပါလိုက်ကာကိုလုပ်အကြည့်လိုက်
တိုင် ရှန်ဟဲမြို့၏ နံနက်ခင်း မြင်ကွင်းကို ကြည့်နူးဖွယ်ရာ တွေ
မြင်လိုက်ရသည်။ တိုက်တာအိမ်ခြေထူထပ်ပြီး မြင့်မားသော
အဆောက်အဦး၊ ဆောက်လုပ်ဆဲ အဆောက်အဦးများဖြင့်
ပြည့်နှက်နေသည့် ရှန်ဟဲမြို့၏ ဟိုး ခပ်ဝေးဝေးနေရာများကို
မြူမြေဆိုင်းနေသဖြင့် မှန်ပြပြပင် မြင်နေရသည်။

မိုးတုံ့သမ်းမများတွင် ပြေးလွှားနေသော ကားငယ်များ
ကိုလည်း တွေ့နေရသည်။ အမြင်ဆန်း အသွင်ဆန်းများဖြင့်
ယန်စီမြစ်ဝှမ်းပေါ်မှ ရှန်ဟဲမြို့ကို ကျွန်တော်တို့တတွေ တမ်းတ
လွမ်းဆွတ်စွာ နှုတ်ဆက်ကြရတော့မည်။

လေဆိပ်သို့ ၇ နာရီခွဲအရောက် သွားကြရမည်။ ၎င်းမှ
တစ်ဆင့် ကွမ်တုန်ပြည်နယ် ကွမ်ကျိုမြို့ဆီသို့....

ညကတည်းက ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ထားသော လက်ဆွဲသေတ္တာများကို အခန်းအပြင်သို့ ထုတ်ထားလိုက်သည်။ နံနက်စာကို အချိန်မရ၍ လေယာဉ်ပေါ်တွင်စားရန် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိမှ စွပ်ဟူပေဟူ၍က စီစဉ်ပေးသည်။ နံနက်စာကို ပစ်ရက်စရာမရှိသော စက္ကူဗူးလှလှလေးများနှင့် ထုပ်ထားသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဟိုတယ်၏ အောက်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့လက်ဆွဲသေတ္တာ အထုပ်အပိုးများသည်လည်း ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းများ၏ သယ်ဆောင်ပေးမှုကြောင့် ကားအနီးသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

အနောက်တိုင်းဆန်သော ကျင်ကျင်းဟိုတယ်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ ကူညီခဲ့သော ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများကလည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ဟိုတယ်တွင် နေစဉ်ကာလအတွင်း အသုံးပြုခဲ့သည့် ဟိုတယ်မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြားလေးကို အမှတ်တရအဖြစ် တောင်းယူခဲ့ကြသည်။

ရှန်ဟဲ စာရေးဆရာ အသင်းမှ နိုင်ငံခြားရေးရာဌာန ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာရှန်မီနှင့် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စဟူပေဟူတို့ လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ကြသည်။

လေဆိပ်သို့ရောက်တော့ နံနက် ၇ နာရီခွဲနေပြီ။ လက်ဆွဲ
တန်ဆာများ စစ်ဆေးချိန်တွယ်ခြင်းကိစ္စများ ပြီးသောအခါ
ကျွန်တော်တို့အားလုံး စစ်ဆေးရေးဂိတ်အနီးသို့ လျှောက်
လာကြသည်။ လိုက်ပါမည့်သူများအားလုံး မိမိကိုယ်နှင့်အတူ
ယူဆောင်မည့်ပစ္စည်းများကို ကွန်ပျူတာဖြင့် အစစ်ဆေးခံရ
မည်ဖြစ်သည်။ ထိုဂိတ်ဝအနီးသို့ မရောက်မီပင် လိုက်ပါပို့
ဆောင်သူများက နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး ရှေ့
ဆက်လိုက်ခွင့်မရှိတော့ချေ။

ရှန်ဟဲမြို့တွင် ရောက်ရှိနေထိုင်စဉ်ကာလအတွင်း ဗားရေး၊
သောက်ရေး၊ နေရေး ထိုင်ရေးကအစ လိုလေသေးမရှိကူညီ
ခဲ့သော ဆွေမျိုးပေါက်ဖော် မိတ်ဆွေအစစ်များ ဖြစ်လေ
သည်။ အမှန်ဆိုရပါမူ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့မခွဲလိုပါ။ သူတို့
သည်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို ခွဲလိုဟန်မတူပါ။ ဆွေမျိုးရင်း
ချာကဲ့သို့ သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ကြပြီကို နှစ်ဘက်လုံး၏ မျက်လုံး
မျက်အိမ် မျက်နှာတို့တွင် အလင်းသားဖော်ပြနေလျက် ရှိ
လေသည်။

သို့သော် အချိန်တန်လျှင်အိမ်ပြန်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။
သူတို့၏ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုတို့ကား မြန်မာပြည်ရှိ တရုတ်လူမျိုး
များကိုမြင်တိုင်း၊ သတင်းစာ၊ ရုပ်မြင်သံကြား စာစောင်များ
တွင် တရုတ်ပြည်အကြောင်း ဖတ်ရ ကြားရ လေတိုင်း
တမြေ.မြေ.ဖြင့် ခံစားတမ်းတ နေကြမည်သာဖြစ်ပါသည်။

သို့တို့တတွေပြန်လှည့်သွားကြပြီ။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ခွာသွားကြပါပြီ။

လေယာဉ်ပေါ်တွင်စားရန် နံနက်စာစက္ကူဗူးကို အချိန်ရှိခိုက်လေဆိပ်နားနေခန်းတွင်ပင် စားကြရန်ကိုယ်စီဖွင့်ဖောက်ကြသည်။ လေယာဉ်ပေါ်တွင်လည်း ကျေးဦးမည်ဖြစ်ရာ နံနက်စာဗူးကို ယူဆောင်သွားမည့်အစား စားသွားသည်က သယ်ပိုးရသက်သာမည်ဟူ၍လည်း တွက်လိုက်ကြသည်။

စက္ကူဗူးထဲတွင် လိမ္မော်ရည်စက္ကူဗူးတစ်ဗူး၊ ပန်းသီးကြီးတစ်လုံး၊ ကြက်ဥပြုတ်၊ ကိတ်မုန့်၊ အသားညှပ်ပေါင်မုန့် စသည်ဖြင့် စုံလှသည်။ ၎င်းတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ နံနက်စာပင်ဖြစ်တော့သည်။

နားနေခန်းမထဲရှိ ကွန်ပျူဘာစက်များပေါ်တွင် ရှန်ဟဲလေဆိပ်မှထွက်မည့် လေယာဉ်ခရီးစဉ်များကို အဆက်မပြတ်ဖော်ပြနေလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ခရီးစဉ်မှာ အင်ယူ ၂၂၉ ဖြစ်သည်။ ၈ နာရီခွဲတွင် ရှန်ဟဲလေဆိပ်မှ ကွမ်ကျိုမြို့သို့ ထွက်ခွာမည်ဖြစ်သည်။

နံနက် ၈ နာရီ ၁၅ မိနစ်တွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး လေယာဉ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။ မကြာမီ လေယာဉ်ကြီးသည် လူအပြည့်ဖြင့် ဝေဟင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

ရှန်ဟဲမြို့၏ မြင်ကွင်းသည် တရေးရေးဖြင့် ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ခဲ့ပြီ။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည် ရှန်ဟဲမြို့တော်....

ကွမ်တုန်ပြည်နယ် ကွမ်ကျိုမြို့သို့ ဦးတည်ပျံသန်းနေသည့် လေယာဉ်ကြီးသည် တိမ်ပင်လယ်ကို တခွေခွေ ဖြတ်သန်းနေ လျက်ရှိသည်။

လေယာဉ်စီးတိုင်း မူးတတ်သည့် ဦးတေဇာလှိုင်သည် ထိုင်ခုံနောက်မီကိုမှီရင်း ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါ လာသည်။ ကျွန်တော်တို့သည်ပင် လေယာဉ်အတက်၌ ဖြစ်တတ်သော နားထဲတွင်လေများက တစ်ဖောက်ဖောက်ဖြစ်နေသည့် ဝေဒနာကို သက်သာစေရန် မကြာခဏ တံတွေးမျှချနေရသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော်တို့စီးရသောတရုတ်ပြည်တွင်းလေယာဉ် ခရီးစဉ်များတွင် သကြားလုံးများကိုလိုက်လံဝေငှခြင်းမရှိဘဲ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များသာ လာရောက်ဝေငှသည်ကို တွေ့ရသည်။

မကြာမီလေယာဉ်မယ်များက စက္ကူဗူးများဖြင့် အစားအသောက်များ လိုက်လံဝေငှသည်။ စက္ကူဗူးထဲတွင် ကိတ်မုန့်၊ ကြက်ပေါင်ကြော်၊ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်၊ နံကထိုင်မြေပဲကြော်ထုပ်ဘို့ ပါရှိသည်။ လေဆိပ်တွင် ရှန်ဟဲစာရေးဆရာအသင်းမှ စီစဉ်ပေးသောနံနက်စာကိုစားပြီးဖြစ်၍ ထပ်မံစားချင်တော့ သို့သော် ဟိုတယ်ရောက်မှစားရန် စိတ်ကူးခဲ့သည်။ မကြာမီ လေယာဉ်မယ်များက လက်တွန်းလှည်းဖြင့်

ဖျော်ရည်များကို လိုက်လံဝေငှသည်။ ကော်ဖီအကျရည် 'ချားရွှေ'ခေါ် စပယ်ဖူးလက်ဖက်ခြောက်ကို ခတ်ထားသည့် ရေနွေးကြမ်း၊ ကိုကဘကိုလာ၊ စပရိုက်၊ သောက်ရေသန့် စသည်တို့ကို စိတ်ကြိုက် တောင်းယူ သောက်သုံးနိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အများဆုံး သောက်သုံးကြသည်မှာ 'ချားရွှေ'ခေါ် ရေနွေးကြမ်းဖြစ်သည်။ 'ချားရွှေ'ဟု သူတို့ကို ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်တော်တို့ကို ပြုံး၍ကြည့်ကာ တမ်းပေး တတ်သည်။ ကျွန်တော် တို့သည်လည်း အဆိုပါ 'ချားရွှေ' စကားလုံးကို နေရာအတော်များများတွင် ခေါ်ဝေါ်အသုံး ပြုနေ၍ တရုတ်ဘာသာဖြင့် ထိုစကားလုံးတစ်လုံးကိုပင် ပီပီ သသ ပြောနိုင်ခဲ့သည်။

ဦးတေဇာလှိုင်ကမူ ပေးသမျှအစားအစာကို ဘာမျှမစား နိုင်ဘဲ ပြန်ပေးလိုက်ရသည်။ လေယာဉ်ပေါ်တွင် အန်မှာကို အတော်စိုးရိမ်နေခဲ့သည်။ စိုးရိမ်သည့်ကြားကပင် စားပြီး သမျှ ပြန်အန်ထွက်လေသည်။ ပါမောက္ခစွေတာစီကျင့်ခိုင် ကမူ တရုတ်အပ်စိုက်နည်းပညာကို လေ့လာထားသူဖြစ်သဖြင့် အမူးပြေစေရန်ပြုလုပ်၍ရသည်ဟု ဆိုသည်။ လောလောဆယ် နားထင်နှစ်ဖက် နဖူးကြောနှင့် နှာခေါင်းတို့ကို ပရုပ်ဆီလူး ပေးပြီးအကြောထောက်ပေးသဖြင့်ဦးတေဇာလှိုင်တစ်ယောက် ခေါင်းမှူးသက်သာသွားကြောင်း တွေ့ရသည်။

ရှန်ဟဲမြို့မှ နှစ်ခုခန့်အကြာ လေယာဉ်ပျံသန်းပြီးသော အခါ ကွမ်တုန်ပြည်နယ် ကွမ်ကျို.မြို့၏ ဘိုင်ယမ် (Bai Yun) လေဆိပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ကွမ်ကျိုမြို့ကို အနောက်နိုင်ငံသားများနှင့် အရှေ့တိုင်း သားအချို့က ကန်တုန်မြို့ဟုပင် ခေါ်ကြသည်။ ယခုအခါ ကန်တုန်မြို့ဟူ၍သာ လူသိများပြီး ကွမ်ကျိုမြို့ဟူ၍ လူသိ အတော်နည်းလေသည်။

လေဆိပ်တွင်မူ ကွမ်တုန်ပြည်နယ် စာရေးဆရာအသင်း၏ နိုင်ငံတကာရေးရာအဖွဲ့ဝင် မစ္စတာ လူလူနင်း (Mr. Lu Lu Ning) နှင့် စာရေးဆရာအသင်း၏ နိုင်ငံခြားရေးရာဌာနမှ ဘာသာပြန်ဆရာမ မစ္စရီရန်ဖန် (Miss Yi Yan Fan) တို့က လာရောက်ကြိုဆိုနေကြသည်။

ပုလဲမြစ်ကမ်းပေါ်က ငွေငန်းဖြူ

လေဆိပ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကွမ်ကျိုမြို့သည်လည်း တရုတ်ပြည်မတောင်ပိုင်း မြို့ကြီးဟစ်မြို့ဖြစ်သဖြင့် လူနာအိမ် ခြေ ဟိုက်တစ်များသည် မိုးသို့မျှော်နေကြသည်။

ကားကို လေဆိပ်မှ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် မောင်းလာပြီး နောက်အခါ ကားသည် ပုလဲမြစ်ကမ်း ကုန်းမြင့်လေး တစ်ခု ပေါ်သို့တက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိခဲ့သည်။ ကုန်းမြင့် ကားလမ်းအတုံးတွင် ခမ်းနားတည်ငါလှသော ငွေငန်းဖြူကံ တွေကြွရပြီ ဖြစ်သည်။ ငွေငန်းဖြူသည် ကျွန်တော်တို့တည်းခို ရမည့် နိုင်ငံတကာ အဆင့်မီ လှပသော ကြယ်ငါးပွင့်အဆင့်ရှိ ဟိုတယ်ကြီးပင်ဖြစ်တော့သည်။

ပုလဲမြစ်ကမ်းပေါ်မှ ငွေငန်းဖြူ ဟိုတယ်သည် လူတိုင်း အတွက် နေချင့်စဖွယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ညဘက်တွင်မူ မီးရောင်စုံထွန်းညှိဘေးသော ဟိုဘယ်၊ ပုလဲမြစ်တွင်းခုတ်မောင်း နေသော မော်တော်သို့၊ ဟိုမှတက်ကမ်းရှိ နီယွန်မီးများ ဖြင့်တိုက်တာစသည်တို့ လိုက်ဖက်လှပကြည်နူးဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

၂၆-ထပ် ရှိသော ငွေငန်းဖြူ ဟိုတယ်၏ ၂၅-ထပ်တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို နေရာချပေးသည်။ ဤဟိုတယ်တွင်လည်း ကျွန်တော်သည် ဦးတေဇာလှိုင်နှင့်အတူ တစ်ခန်းတည်းတွင် နေရလေသည်။

အခန်းတွင် ပစ္စည်းများ နေရာချပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံး နေ့လည်စာ စားရန် ဟိုတယ်၏ တတိယထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ စားသောက်ခန်းထဲတွင် စာရေးဆရာ အသင်းက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ နေထိုင်စဉ်ကာလ စားသောက်ရန် သီးသန့်အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးထားသည်။ ကျွေးမွေးသော ဟင်းလျာများကား မစားနိုင် လောက် အောင် ပင်အမျိုးအမည် များပြားလှသည်။

ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းများကလည်း တာဝန် ကျေလှသည်။ ဤဟိုတယ်တွင် အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်သူများကြောင်း သတိထားမိသည်။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးများသည်

ဓာတ်လှေကားအနီးသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လျှင်ပင် ဓာတ်လှေကားခလုတ်ကို ပြေးနှိပ်၍ ခေါ်ပေးခြင်း၊ ဓာတ်လှေကားရပ်သည့်အခါ နှုတ်ခွန်းဆက် စကားများဖြင့် ကြိုဆိုခြင်း စသည်တို့မှာ ကြည်နူးအားရဖွယ်ရာများပင်ဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းအားလုံးတို့သည် လွန်စွာမှပင် လိုလေဆေးမရှိဧည့်ခံပြုစုကြသည်။

ပြုစုဆို ဟိုတယ်ခကလည်း မနည်းပေ။ အခန်းတစ်ခန်းကို တစ်နေ့ ဒေါ်လာ (၉၀) မှ ဒေါ်လာ (၁၀၀) နှုန်းအထိရှိသည်။ မြန်မာငွေနှင့် တွက်လျှင် မနည်းလှချေ။ စီးပွားရေးကုန်သည်များသည်ပင် အများဆုံးတည်းခိုသော ဟိုတယ်ကြီးဖြစ်သည်။ ဟိုတယ် မြက်ခင်းပြင်တွင် တင်းနစ်ကစားကွင်းများ၊ ရေကူးကန်များ၊ ဂေါက်ကွင်းငယ်တို့ရှိသည်။

ဟိုတယ်၏ တစ်ဘက်ဘေးတွင် ပန်းခြံများရှိပြီး ဟိုတယ်အနီးတွင် “ကွင်းပင်” လေဟာပြင်ဈေးကြီး ရှိသည်။ ညပိုင်းတွင်ပါ တစ်ညလုံးဖွင့်သော ဈေးကြီးဖြစ်သည်။ နံနက်စာစားပြီးသောအခါ မိမိ အခန်းများဆီသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ခေတ္တ နားပြီးနောက် နေ့လည်ပိုင်းတွင်ကွမ်ကျို မြို့ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည် ကြည့်ရှု လေ့လာရင်း နာမည်ကျော် ညောင်ခြောက်ပင် ဘုရားကျောင်းနှင့် ကျေးလက်အနုပညာပြတိုက်သို့ သွားရောက် လေ့လာကြရန် စီစဉ်ကြသည်။

နာမည်ကျော် ညောင်ခြောက်ပင် ဘုရားကျောင်း

နေ့လည်စာ စားပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကွပ်ကျိုမြို့ မြို့ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည် လေ့လာ ကြည့်ရှုရင်း နာမည်ကျော် ညောင်ခြောက်ပင် ဘုရားကျောင်းဆီသို့ ထွက် ခွာလာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လမ်းခွဆုံအတော် များများကို တွေ့ရသည်။

သို့သော် သက်ဆိုင်ရာ ဦးစားပေး ယာဉ်ကြောအလိုက် စနစ်တကျ ဖြတ်သန်း သွားလာနေကြသည်ကို သတိထားမိ သည်။ စက်ဘီးအတော်များများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သတ် မှတ် လမ်းကြောအတိုင်း စနစ်တကျ သွားနေကြသည်ကိုတွေ့ ရသည်။

ညောင်ခြောက်ပင် ဘုရားကျောင်းရှေ့ ရောက်သောအခါ တားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ဘုရားကျောင်းအတွင်းရှိ စေတီ တည်ထားပုံသည် ပီကင်းမြို့တော်ရှိ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကိန်းဝပ်ရာ ကျောက်ရှန်စေတီနှင့် အတော်ဆင်လေသည်။ ဘုရားကျောင်း ဝင်းတွင်းသို့ အဝင်တွင် ဦးစွာ ခန်းမကြီး(The Grand Hall) ကို တွေ့ရသည်။

ဘုရားကျောင်း အလယ်တွင်မူ အဆပ်ကိုးထပ်ရှိ ဗုဒ္ဓစွယ် တော် ကိန်းဝပ်ရာ စေတီနှင့် ဆင်တူသည့် “ပန်းစေတီ (The Flowery Pagoda) ကို ဖူးတွေ့ရသည်။

ပန်းတော်ဟု အမည်တွင်သည့်အတိုင်း ကျောင်းဝင်းထဲတွင် ပန်းမျိုးစုံကို တွေ့ရသည်။ တချို့ပန်းအတော်များများကို ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်ပင် ယခင်က မမြင်ဖူးခဲ့ချေ။ ပန်းမျိုးစုံတို့အပြင် ဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ သစ်ပင်ကြီးငယ်များ အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် အေးမြမြရှိလှသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲတွင် ဖိပ်ပင် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းသဖြင့် အေးရိပ်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အတွက် ဘုရားဝတ်ပြု၍ ကောင်းသောနေရာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များအားလုံး ဘုရားကျောင်းအတွင်း လှည့်လည် လေ့လာဖူးမြော်ခဲ့ပြီးနောက် အချိန်ရခိုက်ကျေးလက် အနုပညာပြတိုက်သို့ ခရီးဆက်ရန် ပြင်ခဲ့ကြသည်။

ကျေးလက်ရိုးရာ ပိသုကာ

ကျွန်တော်တို့အားလုံး တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ရွေးမှုလက်ရာများ ပြသထားသည့် ကျေးလက်ရိုးရာပြခန်းသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်။ အဝင်ဝတွင် ကျွန်းသားပြားကန့်လန့်ကာ ကြီးပေါ် တရုတ်ရိုးရာ ရုပ်လုံးဖော် လက်ရာမျိုးစုံကို တွေ့ရသည်။ ၎င်း၏ အနောက်ဘက်တွင် ပြခန်းများကို တွေ့ရသည်။ ပြခန်းများထဲတွင် အင်္ဂလိပ်၊ ကြွေထည်ခြေသည်၊ သစ်သားပန်းပု၊ ကျောက်စိမ်းပန်းပုလက်ရာများ ထွင်းထု ရုပ်လုံးဖော်ထားသည်ကို လက်ရာမြောက်စွာ တွေ့ရသည်။ ထို့အထဲတွင်

ကျွန်တော်ကိုအားလုံး စိတ်ဝင်တစား ကြည့်မိခဲ့ကြသည်မှာ 'မြန်မာပြည်မှ လက်ခုပ်သီးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လက်မှုအနုပညာ' စာတန်းပါ ရိုးရာ လက်မှုပညာရပ်ကိုပင် ဖြစ်သည်။ လက်ခုပ်သီးကို ပုံဖော်ထားသည်မှာ ချစ်စရာပင် ဖြစ်သည်။ အချို့ပြခန်းတွင် ကျောက်ဆစ် အနုပညာများကိုပါ တွေ့ရသည်။

ပြခန်းများသာမက လက်မှု အနုပညာ လက်ရာများကို ရောင်းချသော အရောင်းဈေးဆိုင်ခန်းများလည်း ရှိပေသည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့် အထူးစိတ်ဝင်စားသည်မှာ ကျောက်စိမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အရက်ခွက်ကလေးများ ဖြစ်သည်။ ဆရာသည် အနုပညာလက်ရာများကို ဆောင်းသုပီပီ အဆိုပါ ကျောက်စိမ်းခွက်ကလေးကို မှာ မရှိသေး၍ အလွန် ဝယ်ချင်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ပါမောက္ခ မစ္စတာစိကျင့်ခိုင်က 'ဆရာ ဒီမှာဆို ဈေးကြီးမယ်၊ နောက် တွေ့ဦးမှာပါ။ အဲဒီကျမှ ဝယ်တာပေါ့' ဟု ပြောလိုက်ကာမှ နဂိုကတည်းက ဆက်ရန်ခရီး ရှိသေး၍ ကွဲရှုမှာကို ကြောက်နေသော ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်သည် ကိုင်ထားသည့် ကျောက်စိမ်း 'အရက်ခွက်ကလေးများကို ပြန်ချထားခဲ့တော့သည်။

အဆိုပါ ကျေးလက်ရိုးရာပြခန်းသည် အမြဲတမ်း ပြသထားသော ပြခန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ လာရောက် ကြည့်ရှုလေ့လာကြကြောင်း သိရှိရသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ငင်များ လေ့လာကြည့်ရှုနေစဉ် ဆရာ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်က 'ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလည်း ကျေးလက် အနုပညာပြပွဲ ကြာခင်ပြုဖို့ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန် ပြန်ရောက်တာနဲ့ ပြပွဲအတွက် လုံးပမ်းရတော့မယ်နဲ့တူတယ်' ဟု ကျွန်တော် အား ပြောကြားခဲ့လေသည်။

(ထမန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ပြပွဲအတွက် လုံးပမ်းရန်ပင်တော့ သည်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၁) ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ တပ်မတော်ခန်းမ၌ မြန်မာ့ရိုးရာ ကျေးလက်အနုပညာပြပွဲကို ဖွင့်လှစ်ပြသခဲ့သည်။)

ညချမ်းမှာ နယ်ခြားစရာတွေ စုံလင်

ညစာစားပြီးတော့ ကွမ်ကျို (ကန်တုန်) မြို့ ညနေခင်းကို လေ့လာရန် ဟိုဘယ်အပြင် ပုလဲမြစ်တမ်းဘေးသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မီးရောင်စုံ ထွန်းညှိထားသော ငွေငန်းဖြူဟိုတယ်နှင့် ပုလဲမြစ် ကမ်း၏ ညအလှသည် အလွန်လိုက်ဖက်လှသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုစဉ် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စရီရန်ဖန်က ဟိုတယ်အနီးရှိ 'ကွင်ပင်း' (Qing Ping) လေဟာပြင်ညွှန်းစဉ် သွားရောက် ကြည့်ရှုလေ့လာကြရန် စီစဉ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး 'ကွင်ပင်း' လေဟာပြင်ဈေးဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

တကယ်တော့ 'ကွင်ပင်း' ညဈေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ တည်း
 ခိုသော ဟိုဘယ်မှာ သိပ်မဝေးလှပါ။ မိမိ ၂၁ ခန့် လမ်း
 လျှောက်သွားလျှင်ပင် ရောက်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် လမ်း
 ကွေ့၊ လမ်းချိုး၊ လမ်းဖြတ် ပေါများသည့် အပြင် လူအများ
 စည်ကားသော နေရာလည်းဖြစ်၍ ကားဖြင့် သွားနိုင်ရန်
 ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိက စီစဉ်ပေးသည်။

ဈေးအနီးတွင် လူအတော်စည်ကားနေသည်။ အမှန်တော့
 လမ်းဘေးဈေးတန်းပင် ဖြစ်သည်။ ဝါးတန်းလေးများဖြင့်
 ယာယီထိုးထားသော ဈေးတန်းဖြစ်သည်။ အများစုမှာ အဝတ်
 အထည်ကို ရောင်းကြသည်။ အမျိုးသမီးဝတ် အင်္ကျီဆန်း
 အမျိုးမျိုးကို ပလပ်စတစ် အမျိုးသမီး ရုပ်ပုံကြီးများတွင်
 ဝတ်ဆင်စေပြီး ပြသထားသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကြည့်
 ရုံသာ ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။ မဝယ်ဖြစ်ကြချေ။

နာရီဝက်ခန့်ဆက်လျှောက်မိကြသောအခါ ကုန်တိုက်ကြီး
 တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလေသည်။ ပစ္စည်းအယ်စုံပြီး လမ်းဘေး
 ဈေးတန်းထက် ဈေးပေါကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်တော်တို့
 အားလုံး ကုန်တိုက်ကြီးပေါ် ဘက်ကြသည်။ ကုန်တိုက်ပေါ်
 တွင်လည်း လူအများကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားလျက် ရှိသည်။
 ကုန်တိုက် အထပ်လိုက် အထပ်လိုက်တွင် ပစ္စည်းအမျိုးအစား
 နံ့၍ ရောင်းချနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

ကုန်တိုက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဦးမောင်ဝင်းတို့ အဓိကရှာ
 မိသည်မှာ အိမ်က မှာလိုက်သော ဓာတ်ခဲဖြင့် လှော်ရှားသည့်

ပန်ဒါရုပ်ကလေး ဖြစ်သည်။ ပီကင်းမြို့ကတည်းက လိုက်ပါလာခဲ့သော ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာ ချူကလည်း လူစုကွဲမသွားရန် အတန်တန်မှသာသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့တတွေကလည်း ဝယ်လို ရှာလိုသည့် ပစ္စည်းချင်း မတူသဖြင့် မဝယ်ချင့်ဝယ်ချင့် တစ်ယောက်နောက်သို့ တစ်ယောက် လျှောက်လိုက်နေရမည့်သဘော ဖြစ်နေသည်။ ၎င်းကို မစ္စတာချူက ရိပ်မိသဖြင့် ကျွန်တို့ကအောက်ထပ် အဝင်ဝတွင် ဆုံရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး အချိန်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်၊ ဦးတေဇာလှိုင်နှင့် ပါမောက္ခ မစ္စတာ စီကျင့်ခိုင်တို့က တစ်တွဲ၊ မစ္စတာ ချူနှင့် ဦးမောင်ဝင်းတို့ကတစ်တွဲ လူစုခွဲကာ ကျွန်တို့ကအတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြသည်။

တွေ့ပါပြီ၊ ရှာလိုက်ရသည့် ပန်ဒါရုပ်။ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ကောင်တာစားပွဲပေါ်တွင်ကစားနေသည်။ အရောင်းစာရေးမလေးက ပန်ဒါရုပ်လေး၏ နားအနီးသို့ လက်ဖြောက်တီးရင်း ပန်ဒါရုပ်ကို လှုပ်စေလိုက်၊ ရုပ်စေလိုက် ပြုလုပ်နေသည်။ ဈေးမေးကြည့်တော့ ၂၀-ယွမ် ဟု သိရသည်။ ပီကင်းမှာတွေ့ခဲ့စဉ်က ၃၅-ယွမ် ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ယခု ဈေးပေါ်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ စိတ်ကြိုက်အရုပ်ကို ရွေး၍ ဝယ်လိုက်ကြသည်။

ယနေ့ညတွင် ပန်ဒါရုပ်ကလေးများကို ဝယ်၍ ရခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး ကျေနပ်နေမိခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

ကြွယ်ဝပြည့်ဖြူစင်သော မြို့တော်သို့

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂-ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့၊

အရှေ့ဘက်မှနေပြည်သည် ပုလဲမြစ်နှင့်ကွန်ကျို မြို့တိုက်တာ အဆောက်အဦများပေါ်သို့ ဖြာဆင်းလျက်ရှိသည်။ ပုလဲမြစ် အတွင်း ခုတ်မောင်းလျက်ရှိသော သင်္ဘောများမှာလည်း မြစ် ကို အစွန်အဆန် သွားလာလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ မြင်ကွင်း ထိုရှုခင်းသည် နံနက်ခင်းအလှကို ဖော်ကျူးလျက် ရှိ၏။

ယနေ့နံနက်အတွက် ခရီးစဉ်သည် တရုတ်ပြည်မှ နာမည် ကျော် ကြွယ်ဝ ပြည့်ဖြူစင်သော မြို့တော်သို့ ပုဆိန်မြို့သို့ လေ့လာရေးသွားရန်ပင် ဖြစ်သည်။

နံနက် ၈:၄၅ နာရီတွင် ဟိုဘယ်မှထွက်ခဲ့ကြသည်။ ပုဆိန် မြို့သည် ကွန်ကျိုမြို့မှ ၂၀ ကီလိုမီတာ အကွာတွင် ရှိသည်။ လမ်းခရီးတွင် ကျေးရွာလေးများကို ဖြတ်သွားရသည်။ ကျေး

ရွာဟု ဆိုသော်လည်း တိုက်အိမ်ငယ်လေးများဖြင့် အစီအရံ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်နာရီခန့် သွားပြီးသောအခါ ဖုဆန်မြို့သို့ ရောက်ရှိ သည်။ မြို့သည် ကြွေထည်မြေထည်လုပ်ငန်းများဖြင့် စီးပွား ရေး ကောင်းမွန်လျက်ရှိသဖြင့် အိုးသစ် အိမ်သစ် တိုက်သစ် များ တိုးခဲ့ဆောက်လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တိုက်သစ် အတော်များများတွင် ကြွေအုတ်များဖြင့် အလှဆင်ထားသည် ကို တွေ့ရသည်။

စီဝမ် ကြွေထည်မြေထည်စက်ရုံ (Shiwan Artistic Ceramics Factory) သို့ရောက်ရှိလာသည်။ အလုပ်ချိန်ဖြစ်သဖြင့် အလုပ်သမားများ စက်ရုံ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မတွေ့ရချေ။ လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း၌ အာရုံစိုက်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

စက်ရုံတာဝန်ခံက စက်ရုံအတွင်းခေါ်ဆောင်သွားပြီးစက်ရုံ လုပ်ငန်း အဆင့်ဆင့်ကို ရှင်းလင်းပြသသည်။ စက်ရုံအတွင်း ကျွန်တော်တို့ လေ့လာရသလောက် တွေ့ရှိရသည်မှာ အရုပ် ပုံစံငယ်များကို ထုလုပ်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အချို့က သဘာဝသစ်ပင် ပုံစံငယ်များကို ကြွေထည်များဖြင့် ပုံဖော် ကာ ရုပ်တုပုံစံငယ်များ ဖန်တီးနေကြသည်။

များသောအားဖြင့် စစ်သူကြီး ရုပ်တုငယ်များ၊ နာမည် ကျော် စာရေးဆရာများ၊ သမိုင်းဆရာများ၏ ရုပ်တုများ၊

တိရစ္ဆာန်ငယ်များ၏ ပုံတူရင်တုများကို ပြုလုပ်နေကြလျက်ရှိသည်။ အဆိုပါ ကြွယ်ဝသောမြေသည် ရင်တုများကို ပြခန်းတွင် ထားရှိ၍လည်းကောင်း၊ ဈေးကွက်များသို့ ပို့၍လည်းကောင်း ရောင်းချကြောင်း သိရှိရသည်။

အလုပ်ခန်းများကို ကြည့်ရှုလေ့လာပြီး အတွင်းအရောင်း ပြခန်းသို့ ဆက်ခဲ့ကြသည်။ ပြခန်းတွင်မူ ပြုလုပ်ပြီးရင်တုများ ပြသထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အရောင်း ကောင်တာတွင် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကြောင်ရုပ်၊ ကျားရုပ်၊ ကြက်ရုပ်များ၊ ငှက်ရုပ်များနှင့် အခြား ချစ်စဖွယ် အရုပ်ငယ်များကိုပြသထားသည်။ သတ်မှတ် ဈေးနှုန်းများဖြင့် ဝယ် ယူ နိုင် ကြ သည်။ ဆရာ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်နှင့် ဦးမောင်ဝင်းတို့က အပြန် လက်ဆောင်အဖြစ် တိရစ္ဆာန်ရုပ်ကလေးများကိုဝယ်ကြသည်။

စက်ရုံကို ၁၉၅၆ ခုနှစ်က စတင်လည်ပတ်ခဲ့ပြီး အလုပ် သမားပေါင်း ၁၁၀၀ ကျော်ရှိကြောင်း သိရှိရသည်။ စက် ရုံထွက် ပစ္စည်းများသည် အရည်အသွေးကောင်းမွန်သဖြင့် ၁၉၈၃ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၈၄ ခုနှစ်များတွင် စက်ရုံထူးချွန်ဆု များ ရရှိခဲ့ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

စက်ရုံကပြန်ထွက်ကြတော့ နံနက် ၁၁ နာရီကျော်နေပြီ။ စက်ရုံ အလုပ်သမားများသည်လည်း ထမင်းစားချိန်ဖြစ်၍ ပန်းကန်များ ကိုယ်စီကိုင်ကာ ထမင်းစားရုံဘက်သို့ ထွက်သွား ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ စက်ရုံမှ နေ့လယ်စာအတွက် စီစဉ် ပေးကြောင်း သိရှိရသည်။

တကယ်တော့ ဖူဆန်မြို့သည် ကြွေထည်မြေထည်မြို့တော် ဟု ဆိုရမလောက်ပင် အများစု စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသည် ကြွေထည်မြေထည်လုပ်ငန်းများ ဖြစ်နေသည်ကို သတိတား မိခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓလိက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများသည် တိုက်စာ များ ဆောက်လုပ်ရာတွင် အသုံးပြုသည့် ကြွေထည်မြေထည် ပစ္စည်းများကို အများဆုံးထုတ်လုပ်ကြကြောင်း တွေ့ရသည်။

နေ့လယ်စာကို ဖူဆန်မြို့ရှိ ဖူဆန်ဟိုတယ်တွင်ပင် စားခဲ့ကြ သည်။ ၊ ဟိုတယ်ထဲတွင်မူ နေ့လယ်စာစားသူများဖြင့် ပြည့် လျက်ရှိသည်။ ခေးကြည့်ရာ ဖူဆန် မြို့သူမြို့သားများသာ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ မြို့ငယ်သော်လည်း စီးပွားရေး ကောင်းသဖြင့် အတော်များများ သည် ဟိုတယ်တွင် တက်ရောက်စားသုံးနိုင်ကြကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။

နေ့လယ်စာစားပြီးကြသောအခါ လမ်းခရီးတွင် ပိုးသည် စက်ရုံသို့ ခေတ္တဝင်ခဲ့ကြသေးသည်။

ပြီးနောက် ဖူဆန်ပြတိုက် (Foshan Museum) သို့ ခရီး ဆက်ခဲ့ကြသည်။ ဖူဆန်ပြတိုက်ကို ဖူဆန်ဘုရားကျောင်း (Foshan Ancestral Temple) ဟုလည်း ခေါ်တွင်ကြသည်။

အဆိုပါ ဘုရားကျောင်းကို ဆန်မင်းဆက် (Song Dynasty) (၁၀၇၀-၁၁၀၀) ဆက်လက်တွင် အည်ဆောက် ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ယွမ်မင်းဆက် (Yuan Dynasty) လက်ထက်တွင် မီးလောင်ခံရပြီးနောက် ၁၃၇၂ ခုနှစ် မင် မင်းဆက် (Ming Dynasty) လက်ထက်တွင် ပြန်လည် တည် ဆောက်ခဲ့သည်။

ဘုရားကျောင်းတွင် ဝမ်ဖူစင်မြင့်၊ ကျင်ရှုန့်ရေကန် (Jin-xian Pool) စည်တော်နှင့် ခေါင်းလောင်းတော်မျှော်စင်များ၊ မျက်နှာစာခန်းမ၊ ကွင်ဇန် (Qing Zhen) မျှော်စင် စသည်ဖြင့် စုံလင်လှသည်။ ဘုရားကျောင်း၏ ရေိယာမှာ စတုရန်းမီတာ ၃၀၀၀ ကျော် ရှိလေသည်။

ဘုရားကျောင်း၏ ထူးခြားချက်မှာ အဆောက်အဦးများတွင် သံကို လုံးဝအသုံးမပြုခြင်း ဖြစ်သည်။ သစ်သားများဖြင့်သာ စရွေးကိုက် ဆောက်လုပ်ထားလေသည်။ ဘုရားကျောင်းတွင်ပင် ရွေးနှစ်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော်ကတည်းက တည်ရှိသော အမွှေးတိုင်ထွန်းညှိရာ ကြေးအိုးကြီးကိုတွေ့ရသည်။ သို့သော် 'ယခုအခါ မီးဘေးကိုကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် အမွှေးတိုင်ထွန်းညှိခွင့် မပြုတော့ကြောင်း သိရသည်။ မျက်နှာစာခန်းမကြီးအတွင်း၌ပင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၇၀၀ ခန့်က ကြေးမုံမှန်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် သစ်သားရုပ်တုများ စီခြယ်ထားသည့် နှစ်ဘက်မြင် သစ်သားကန်လန့်ကောက်လည်း တွေ့ရသည်။

အမှန်ဆိုရပါမူ တရုတ်လူမျိုးတို့သည် ၎င်းတို့၏ ရွေးဟောင်း အနုပညာလက်ရာများကို အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားတတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းကို ကျွန်တော်တို့ လေ့လာခဲ့သမျှသော ရွေးဟောင်း အနုပညာပြတိုက်များ၊ ဘုရားကျောင်းများက သက်သေပြလျက် ရှိနေပေတော့သည်။

အခန်း (၁၁)

စည်းကမ်းကို လိုက်နာနိုင်လျှင်

၁၉၉၂-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၃ ရက်၊ သောကြာနေ့။

နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ကွမ်တုန်ပြည်နယ်မှ ထွက်ခွာရတော့မည်။
နေ့ရက် အချိန် နာရီတို့သည် ကုန်မြန်လွန်းသည်ဟုကျွန်တော်
စိတ်ထဲတွင် ထင်နေမိသည်။ နေရသည့် နေရာ၊ စားရသည့်
အစားအစာတို့သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ပြည့်စုံ ပိုလုံ
ကောင်းမွန်လှသော်လည်း နေရာစုံစုံ မရောက်ရှိမီ အချိန်တို့
ကုန်ဆုံးသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည့်စိတ်တို့ကြောင့် ကျွန်တော်
တို့မှာ နား၍မနေနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။

နဂိုက အိမ်တွင် စောစောထလေ့မရှိသည့် ကျွန်တော်သည်
ယခုတော့ စောစောထတတ်နေပြီ။ သူများနိုင်ငံတွင် လူကြီး
လူငယ်မရွေး မနက်နေမထွက်မီ အလုပ်လုပ်ကြချိန်၌ ကျွန်တော်
တို့တတွေ အပျင်းကြီး၍ မနေသတော့ပေ။ မြန်မာပြည်က
စာရေးဆရာတွေ ဝိရိယမရှိဘူး အပျင်းကြီးလိုက်တာဟူသော
အပြောကို မခံရအောင် ဆင်ခြင်ရလေသည်။

တစ်ပါးနိုင်ငံတွင် နေထိုင်စဉ်အတွင်း ၎င်းနိုင်ငံ၏ စည်းကမ်းများကို လျက်နာကတ်သည့် အလေ့ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ကောင်းနိုးရာရာ စည်းကမ်းများကို အတုခိုးလာတတ်ပြီ။ ယခင်က မုန့်ကိုပတ်ထားသော စက္ကူ၊ သကြားလုံးကို ပတ်သားသည့် ပလပ်တစ်တို့ကို စားပြီးလျှင် လမ်းဘေးသို့ ပစ်တတ်သည့် အလေ့အကျင့်သည် ယခုပျောက်လေပြီ။ အမှိုက်များ စက္ကူများကို လွတ်ရာနေရာတွင် မပစ်မချန်ဆင်ခြင်၍ မိမိဝတ်ဆင်သော အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ (Over Coat) အိတ်လဲသို့ သိမ်းလာခဲ့ရသည်။ အမှိုက်ပုံးတွေမှ ပစ်ချလေသည်။

ပီတင်းမြို့ဟောင်းကဲ့သို့သော လူဦးရေများပြားသည့် မြို့တွင် ပင်လျှင် လမ်းမပေါ်တွင် စွန့်ပစ်အမှိုက်သရိုက်တင်းကင်းရှိစေရန် ပြည်သူအများလိုက်နာနိုင်လျှင် ကျွန်တော်တို့မြို့ကျွန်တော်တို့ရွာများ သန့်ရှင်းလုပ်ချင် လှပအောင်လည်း ကျွန်တော်တို့ပြည်သူအများ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများပို၍ ဆောင်ရွက်နိုင်သော အခြေအနေတွင်ရှိလေသည်။ စည်းကမ်းကို ယခင်က ထက်ပို၍ လိုက်နာရန်သာ လိုပေသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး သွားရင်းလာရင်း လေ့လာသည့် အရာကုန်ခဲ့မှသာပေါ်တော်ယာဉ်များသည်လည်း ၎င်းတို့၏လမ်းကြောအတိုင်း၊ မက်ဘီးများသည်လည်း ၎င်းတို့၏လမ်းကြောအတိုင်း၊ လူများသည်လည်း ၎င်းတို့အတွက် သတ်မှတ်ထားသောလမ်းအတိုင်း စနစ်တကျ သွားတတ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူများ၊ ကားများ၊ စက်ဘီးများ များပြား
သော်လည်း ယာဉ်တိုက်မှုနည်းကြောင်း လေ့လာသိရှိခဲ့ရ
သည်။

ဒေါက်တာ ဆွန်ယက်ဆင်၏ အမှတ်တရ ခန်းမဆီသို့

တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ သမိုင်းတွင် ဒေါက်တာ
ဆွန်ယက်ဆင်သည် ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။
ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင်ကို တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ၏
ဖခင်ကြီးဟူ၍ပင် ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ယနေ့မနက်တွင် ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင်၏ အမှတ်တရ
ခန်းမနှင့် ကျောက်ရုပ်တုရှိရာသို့ သွားရောက်လေ့လာကြမည်
ဖြစ်သည်။

ကျောက်ရုပ်တုနှင့် ခန်းမကြီးရှိရာနေရာကိုပန်းခြံကြီးသဖွယ်
ဖန်ဟီးဟည်ဆောက်ထားသည်။ အဆိုပါနေရာတွင် အပန်း
ဖြေသူများလည်း တွေ့နေရသည်။ ခန်းမသည် တကယ်တော့
ဇာဝံရံကြီးတစ်ရံပင် ဖြစ်သည်။ ၁၉၂၉ ခုနှစ်က ကွမ်တုန်
ပြည်နယ်သားများက အမှတ်တရ တည်ဆောက်ထားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပြီး ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် ပြီးစီးခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ယခု
ဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကျော်ပြီဖြစ်လေသည်။ ခန်းမ၏

မလှမ်းမကမ်းတွင် ဒေါက်တာ ဆွန်ယက်ဆင်၏ မတ်တတ်ရပ်
အနေအထား ပုံတူ ကျောက်ရုပ်တုကို တွေ့ရသည်။

ကွမ်တုန်ပြည်နယ်၏ပန်းမြို့တော်အတွင်း သင်းပျံ့ခဲသော
စာပေ ပန်းရနံ့များ

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၃ ရက်၊ သောကြာနေ့။

ကျွန်တော်တို့ ဘာသာပြန်စာရေးဆရာအဖွဲ့ဝင်များ၊ ကွမ်
တုန်ပြည်နယ်၏မြို့တော် ကွမ်ကျို၊ မြို့သို့ရောက်ရှိသည့် တတိယ
မြောက်နေ့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး မြို့တော်ကွမ်ကျို၊ နှင့် မြို့တော်ဝန်း
ကျင်ရှိ ထင်ရှားသော အမှတ်တရနေရာ အတော်များများ
ကို သွားရောက်လေ့လာခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ကွမ်ကျို၊ မြို့၏ကျေး
လက်အနုပညာပြတိုက်၊ ညောင်ခြောက်ပင်ဘုရား၊ ရှေးဟောင်း
ဖိုရှမ် ဘုရားကျောင်းပြတိုက်၊ အောက်မေ့ဖွယ်ရာ ဒေါက်တာ
ဆွန်ယက်ဆင်ခန်းမနှင့်ဥယျာဉ်၊ ရှိဝမ်ကြွေထည်မြေထည်စက်ရုံ
စသည်ဖြင့် စုံလင်လှသည်။

ယနေ့ညနေ ၁၅:၀၀ နာရီတွင်မူ ကွမ်တုန်ပြည်နယ်စာရေး
ဆရာအသင်းနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ထားလေ
သည်။ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲကို ကျွန်တော်တို့တည်းခိုရာ ငွေငန်း

ဖြူ(White Swan) ဟိုတယ် တွင်ပင် ပြုလုပ်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

ငွေငန်းဖြူ ဟိုတယ်သည် ကွမ်ကျိုမြို့ကိုပတ်၍စီးဆင်းနေသော ပုလဲမြစ်ကမ်းပေါ်တည်ရှိသည့် ကြယ်ငါးပွင့်အဆင့်ရှိ ဟိုတယ်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ဟိုတယ်၏ နှစ်ဆယ့်ငါးထပ်ရှိ ကျွန်တော်တို့၏ အခန်းမှကြည့်လျှင် ပုလဲမြစ်နှင့် မြို့တော်ကွမ်ကျို၏ရှုခင်းသည် အလွန်ပဏာမလှပလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

မြို့တော်ကွမ်ကျိုသည် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးအချက်အချာကျသော တောင်ဘက်တံခါးမြို့ ဖြစ်သည်။ ‘ဆိတ်ငါးကောင်မြို့’ဟူ၍လည်း မှည့်ခေါ်ကြကြောင်း သိရသည်။

အထူးလူသိများသည့်မှာ တရုတ်ပြည်၏ ‘ပန်းမြို့တော်’ဟူ၍ပင် ဖြစ်၏။ ရာသီအလိုက် ပန်းများ ဝေဆာလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ လမ်းဘေးဈေးဆိုင်များထဲတွင် ပန်းမျိုးစုံရောင်းချော ဆိုင်အတော်များများကို တွေ့ကြရသည်။ ကွမ်ကျိုမြို့အတွင်းရှိ ပန်းခြံကြီးများတွင် နှစ်စဉ်ရာသီပန်းပြပွဲများကိုပြုလုပ်လေ့ရှိကြောင်း သိရှိရသည်။ ၎င်းမြို့သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀၁၀ ကျော်ကတည်းကတည်ရှိခဲ့သော သမိုင်းဝင်ရှေးဟောင်းမြို့တော်တစ်မြို့ ဖြစ်လေသည်။

ကွမ်ကျိုမြို့တော်၏ ဝန်းကျင်သည် သာယာလှပလျက်ရှိသည်။ ဂုလဲမြစ်အတွင်း၌ လူးလာ ခုတ်မောင်းနေသော သင်္ဘောများ၊ မော်တော်များကို တွေ့နေရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဟိုတယ်ပေါ်မှ ကွမ်ကျိုမြို့ရင်းကိုလှမ်း မျှော်ကြည့်ရှုနေစဉ် အခန်းတွင်းသို့ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာချူ ဝင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် အထုပ်နှစ်ထုပ်ပါ လာသည်။ အထုပ်များထဲမှ ဖေါင်တိန်တစ်ချောင်းစီနှင့် သံမဏိခင်းငယ်တစ်ချောင်းစီကိုတုတ်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ဦးတေဇာလှိုင်တို့အား လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးရင်း မစ္စတာချူက-

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့နဲ့ ခရီးစဉ်တလျှောက် လိုက်ရတာ သိပ်ပျော်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ မြန်မာစာရေးဆရာတွေနဲ့ ခုလို ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရတာ ကျွန်တော် တစ်သက်မမေ့ပါဘူး။ ဒီလက်ဆောင်တွေကို ခင်ဗျားတို့အတွက် အမှတ်တရ ပေးတာပါ” ဟူ၍ ပြောလေသည်။

မစ္စတာချူ၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲတွင် လှိုက်လှဲစွာ ကြည်နူးဝမ်းသာ ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် မစ္စတာချူသည် ကျွန်တော်တို့၏ ခရီးစဉ်တလျှောက် စားရေး၊ သောက်ရေး၊ နေရေး ထိုင်ရေးကအစ အဆင်ပြေစေရေးအတွက် တာဝန်ယူကာ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ သူ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့၍လည်း ခရီးစဉ်တလျှောက် လိုလေသေးမရှိအောင် အဆင်ပြေချောမွေ့ခဲ့ရပါ

သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့တတွေအားလုံး ကျေးဇူးတင်နေမိပါသည်။ ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ဦးကဲ့သို့လည်း သံယောဇဉ်ရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်း၏ ကူညီခဲ့ခြင်းအတွက် မည်သည့်လက်ဆောင်ဖြင့် ပြန်လည်တုန့်ပြန် ရမည်ကို စဉ်းစားနေဆဲအချိန်တွင် သူကပင် ချစ်ကြည်ရေးလက်ဆောင်ကို ဦးစွာလာရောက်ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ သူတင်မဟုတ်ပါ။ သူကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်တို့ လမ်းခရီးတလျှောက်မှ ပီကင်းမြို့တော်၊ ရှန်ဟဲမြို့ရှိ စာရေးဆရာအသင်းများကလည်း ကျွန်တော်တို့ကိုလိုလေ့သေးမရှိ ဂရုစိုက်ခဲ့ကြပါသည်။ တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ကျွန်တော်တို့အပေါ်ထားရှိသော စေတနာ မေတ္တာသည် ကြီးမားလှသည်လားဟုတေးတောနေမိပါသည်။ တေးမိသည်နှင့်အမျှသူတို့၏ မေတ္တာ စေတနာတို့အတွက် ရင်ထဲ၌ ခံစားမိခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ချက်ချင်းပင် ဟိုတယ်အခန်းတွင်း၌ အောက်ပါကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရေးဖွဲ့မိပါတော့သည်။

အဆိုပါ ကဗျာလေးကိုပင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးတေဇာလှိုင်က ဘာသာပြန်ပြီး စာပေဆွေးနွေးပွဲအဖွဲ့တွင် မြန်မာအင်္ဂလိပ်နှစ်ဘာသာဖြင့် ဖတ်ပြလိုက်ပါသည်။

✽ “တောင်ဘက်မြန်မာ၊ မြောက်မှတရုတ်
သမုတ်ခေါ်တွင် ၊ အမည်ပင်ခြား
ကွဲပြားဒေသ ၊ ဝေးနေရလည်း
ရှေးကခင်တွယ် ၊ တို့မျိုးနွယ်ဟု

ရင်ဝယ်သိမ်းထား ၊ ချစ်စိတ်ပွား၍
 သွေးသားနုနုညီ ၊ လာဘ်သည်သို့
 ဝေစိပွင့်လွှာ ၊ ပန်းလက်ဖြာဖြင့်
 လှမ်းကာကြိုလင့် ၊ မေတ္တာဆင့်သည်
 ရင်နှင့်အမျှ ၊ ခံစားရ။

* ယခင်ရွေးဦး ၊ မတေးဖူးလည်း
 ထူးသည့်မေတ္တာ ၊ စမ်းရေလွှာသို့
 ရင်မှာခံစား ၊ နှလုံးသားထိ
 သံမဏိနယ် ၊ တွယ်ညှိပိုင်ပိုင်
 မြဲခိုင်ရပ်တည် ၊ အခွန်ရှည်မည်
 ချစ်ကြည်ရင်းစွဲ ရှိသည်မို့....။

လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မြန်မာ စာ
 ရေးဆရာများ၏ ရင်ထဲ၌ တည်ရှိခဲ့သော ကဗျာထဲက ခံစား
 မှုတို့သည် သူတို့ထံသို့ ရုတ်ချည်းကူးစက်သွားပြီထင်ပါသည်။

ဆွေးနွေးပွဲစပါပြီ။

ကွမ်တုန် စာရေးဆရာအသင်းဘက်မှ အသင်းဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ
 မစ္စတာ အူယန်လင်း (Mr, Ouyang Ling)၊ ကဗျာ
 ဆရာကြီးမစ္စတာ ဟန်လျော့က် (Mr, Han Xiao) အသင်း
 အတွင်းရေးမှူး ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာကြီး လူရွန်းစာပေဆွ
 ရ မစ္စတာကျန်းဝေ (Mr. Zeng Wei) စာပေဝေဖန်ရေး

ဆရာ မစ္စတာယန်မြောင်ရန် (Mr. Yang Miao Yan) ကွမ်တုန် စာရေးဆရာ အသင်း၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးမစ္စတာ ဖန်ဟန်ရှန် (Mr, Fan Hansheng)၊ စာရေးဆရာအသင်း နိုင်ငံခြားရေး ဌာနမှတာဝာပြန်ဆရာမ မစ္စရီရန်ဖန် (Miss Yi Yan Fan) နှင့်အဖွဲ့ဝင်များ တက်ရောက်ကြပြီး တစ်ဦးချင်းကို အသင်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌက မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

မိတ်ဆက်အပြီးတွင် တရုတ်ကဗျာဆရာကြီး မစ္စတာ ဟန်လျောက်က သူရေးစပ်ထားသည့် ချစ်ကြည်ရေး ကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို ပြန်လည်တုန့်ပြန် ဖတ်ပြလေသည်။ နှစ်နိုင်ငံစာရေး ဆရာအသင်း အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှု ကို ပြသလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်ဆိုရပါမူ ယခုဆွေးနွေးပွဲသို့ တက်ရောက်လာသော တရုတ်စာရေးဆရာ အချို့သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ချစ်ကြည်ရေး ခရီးရောက်ခဲ့ဖူးသူများဖြစ်၍ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း များ ပင် ဖြစ်ကြပါသည်။ အသင်းအတွင်းရေးမှူးမစ္စတာကျန်းဝေ နှင့် ကဗျာဆရာကြီး မစ္စတာဟန်လျောက်တို့သည် ၁၉၈၇ ခုနှစ် က မြန်မာနိုင်ငံသို့ စာရေးဆရာ အသင်း၏ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်ရောက်ရှိခဲ့ဖူးသူများဖြစ်ကြပါသည်။ ပန်းမြို့တော်စာပေ ထုတ်ဝေရေးဌာနမှ အယ်ဒီတာချုပ် မစ္စတာဖန်ဟန်ရှန်သည် လည်း ၁၉၉၁ ခုနှစ်က မြန်မာနိုင်ငံသို့ စာရေးဆရာအသင်း ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရောက်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ဖူးသူများ မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်း ပြောရင်း သူတို့အမှတ်တရ ဦးစွာမေးတတ်သူမှာကဗျာဆရာကြီး ထီလာစစ်သူအကြောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကွမ်တုန်မှ သာမဟုတ်ဘဲ ပီကင်းမြို့တော်တွင် လည်းကောင်း၊ ရှန်ဟဲမြို့တွင်လည်းကောင်း၊ ယူနန်ပြည်နယ် ကူမင်းမြို့တွင် လည်းကောင်း စာပေဆွေးနွေးပွဲများတွင် အမှတ်တရ မေးတတ်သည်ကို သတိထားမိခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ယူနန်တက္ကသိုလ်ရှိ ပါမောက္ခများ ပါဝင်သည့် စာပေယဉ်ကျေးမှု အဖွဲ့နှင့် စာပေဆွေးနွေးပွဲ ပြုလုပ်စဉ်ကဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခ မစ္စဘာယန်းက ယူနန်ပြည်နယ်၏ အရှေ့အာရှ စာပေလေ့လာရေး လုပ်ငန်းကို စတင်လုပ်ဆောင်ရာတွင် အိမ်နီးချင်း မြန်မာနိုင်ငံမှ အဓိကကူညီနေသူမှာ စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာ၊ ကဗျာဆရာကြီး ထီလာစစ်သူဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့သည်။ ဆက်လက်၍ ထီလာစစ်သူ၏ ‘မဲခေါင်မြစ်မှ အိုရွက်ဝါကဗျာ’ စာအုပ်မှ ကဗျာအချို့ တရုတ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထားသည်များကိုလည်း ပြသခဲ့သည်။

ကွမ်တုန် ပြည်နယ်တွင်လည်း မြန်မာစာပေကို တရုတ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခြင်းလုပ်ငန်းများကို စိတ်ဝင်တစား ရှိနေခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်က ပီကင်းမြို့တော်တွင် စာပေဆွေးနွေးပွဲများ ပြုလုပ်စဉ်က မြန်မာနိုင်ငံမှ မှန်နန်းရာဇဝင်စာအုပ်ကို တရုတ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုလျက်ရှိကြောင်း သိရှိခဲ့ရာတွင် ကွမ်တုန်

စာရေးဆရာ အသင်းအနေဖြင့်လည်း မြန်မာစာအုပ်များကို ဘာသာပြန်ရန် အစီအစဉ် ရှိ-မရှိကို မေးမြန်းခဲ့လေသည်။ ထို့ အခါမစ္စတာဖန်က ယခုအခါတွင် ပန်းမြို့တော် စာပေထုတ် ဝေရေးဌာနမှ စာပေဗိမာန်ကထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်အချို့ကို ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်လျက်ရှိကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ဝတ္ထုလတ်၊ ဝတ္ထုရှည် လုံးချင်းစာအုပ်များကို ဘာသာပြန် ရန် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်ပါက အဆိုပါစာ အုပ်များကို ပို့ပေးရန်လည်း မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။

ကွမ်တုန်ပြည်နယ်တွင် ဘာသာပြန်လုပ်ငန်းအတွက် ဘာ သာပြန်စာပေအသင်းကို သီးခြားထားရှိကြောင်း၊ အဆိုပါ အသင်းမှ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုစာအုပ်များသည် စောင်ရေ ငါးသောင်းအထိ ရိုက်နှိပ်ရကြောင်း၊ မစ္စတာဖန်က ဆက်လက် ရှင်းပြခဲ့သည်။

ဆက်လက်၍ မြန်မာနိုင်ငံသို့ရောက်ခဲ့ဖူးသော ကဗျာဆရာ ကြီး ဟန်လျောက်ကလည်း သူသည် ယူနန်မြန်မာနယ်စပ် နှမ်းခမ်းအထိ ရောက်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ နယ်စပ်တွင် ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းများ စနစ်တကျလုပ်ကိုင်ခွင့်ပြုထား သည်ကို တွေ့ရပြီး နှစ်နိုင်ငံအချင်းချင်း တိုင်းရင်းသားများ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိကြသည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ယခုအခါ မိမိသည်မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်းကဗျာပုဒ်ရေ(၆၀)

ပါဝင်သည့် ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေရန်စီစဉ်လျက်ရှိကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။

ကွမ်တုန်စာရေးဆရာအသင်းတွင် အတွင်းရေးမှူး မစ္စတာ ကျန်းဝေက စာရေးဆရာအသင်း၏ ငွေကြေးရပ်တည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းပြရာတွင် ယခင်က အသင်းမှစာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းများ အတွက် အစိုးရက ထောက်ပံ့မှုရှိခဲ့ကြောင်း၊ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် နောက်ပိုင်းမှစ၍ အသင်းမှ ငွေဖြင့်ပင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုပြုလုပ်ပြီး စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ကြရကြောင်း၊ စာအုပ်များ ထုတ်ဝေရာတွင် လူမှုလောကအတွက် အကျိုးရှိသောစာပေ၊ ဝင်ငွေကောင်းပြီး စီးပွားရေးဘက်မှလည်း အကျိုးရှိမည့်စာပေမျိုးကို အဓိကထား ထုတ်ဝေရကြောင်း၊ ရရှိသောဝင်ငွေမှာပင် အသင်း၏ အမြတ်အမြတ်အမှုထမ်းများ၏ လခနှင့်ဆုကြေးကို ပေးလျက်ရှိကြောင်း ရှင်းလင်းပြခဲ့သည်။

အချိန်ရလာသည်နှင့်အမျှ စာပေဆွေးနွေးပွဲသည် ပိုမို၍ အရှိန်ရလာခဲ့သည်။ ကွမ်တုန်စာရေးဆရာအသင်းမှလည်း သူတို့သိလိုသော မြန်မာနိုင်ငံစာပေလောကနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အချက်အလက်များကို မေးမြန်းခဲ့သည်။

ဆွေးနွေးပွဲတွင် စာပေအသိချင်း၊ အတွေ့အကြုံချင်းဖလှယ်၍ ကောင်းနေဆဲမှာပင် အချိန်တို့သည် တရွှေ့ရွှေ့ ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။

ကွမ်တုန်စာရေးဆရာအသင်းက ညစာဖြင့် ဧည့်ခံရန် စီစဉ် ထားလေသည်။ စာပေဆွေးနွေးပွဲကို ညစာစားပွဲတွင် ဆက် ကြရပေဦးမည်။

ပြင်ပလောကတွင်မူ ညနေခင်းဆည်းဆာ အချိန်သို့ရောက် ရှိနေပေပြီ။ ပုလဲမြစ်ကမ်းပေါ်မှ ပန်းမြို့တော်၏ အလှသည် ပို၍ ပီပြင်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ မြို့တွင်း၌မူ ပန်းမျိုးစုံ တို့၏ ရနံ့သည် သင်းပျံ့၍ နေပေရော့မည်။ သေချာသည် ကား ငွေငန်းဖြူတယ်ပေါ်၌ စာပေပန်းရနံ့တို့ သင်းပျံ့ နေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည် ငွေငန်းဖြူ။

၁၉၉၂-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၄-ရက်၊ စနေနေ့။

နှုတ်ဆက်ရပြန်ပါပြီ။

ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ရံ စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်ပြည်တွင်ရှိစဉ် နေထိုင်ခဲ့သောနေရာ၊ သွားလာခဲ့သည့် ဒေသ၊ တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ရသော မိတ်ဆွေများကို ရန်ကုန်ပြန် ရောက်သောအခါ အိပ်မက်ပမာဖြစ်နေလေမည်လားဟူသော အတွေးဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင် ဆွေးနွေးမှုတို့သည် ရှင်သန် နေဆဲဖြစ်သည်။ ထာဝရ ရှင်သန်နေပါစေဟု မိမိကိုယ်မိမိ တွေးရင်း တောင်းဆိုပြုမိသည်။

တကယ်တော့ တရုတ်မိတ်ဆွေပေါက်ဖော်များ၏ ကြံ့ဆို့ ဧည့်ခံမှုတို့သည် အများနှင့်မတူ ထူးခြားစွာ လှိုက်လှဲလွန်းလှ သဖြင့် ကျွန်တော် ရင်တွင်း၌ ထာဝရ နွေးထွေးနေလိမ့်မည် မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ငွေငန်းဖြူဟိုတယ်မှ ကွမ်ကျိမြို့ ‘ဘိုင်ယွမ်’ လေဆိပ်သို့ နံနက် ၆:၀၀ နာရီကတည်းကပင် ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ လေဆိပ် ရောက်ကော့ ထုံးစံအတိုင်း ဗစ္စည်းချိန်တယ်ခြင်း၊ အကောက် ခွန်ဌာနတွင် စစ်ဆေးခံခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရသည်။

နံနက် ၇ နာရီခွဲတွင်မူ ဘိုင်ယွမ်လေဆိပ်မှထွက်ခွာသော ဘိုးရင်း ၇ ခု လေယာဉ်ကြီးနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လိုက်ပါခဲ့ကြတော့သည်။

ကွမ်ကျိမြို့တော်သည် ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ခဲ့လေပြီ။

ကြို့ဆိုး၊ ကြသူများက စုံစုံလင်

လေယာဉ်ပျံ ကူမင်းလေဆိပ်သို့ရောက်ပြီး လေယာဉ်ကွင်း အပြင်ဘက်သို့အထွက်တွင် အုပ်စုကောင်းကောင်းလူတစ်စုကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား ကြို့ဆိုးကြသူများဖြစ် ကြောင်း သိရှိရသည်။

၎င်းတို့အထဲတွင် ယူနန်ပြည်နယ်စာရေးဆရာအသင်းဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာယန်ခေဟန်၊ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာဝုန်ရောင်၊ အသင်း အတွင်းရေးမှူး မစ္စတာယန်ဟန်ကွန်နှင့် အဖွဲ့ဝင်အတော် များများ လာရောက်ကြိုဆိုကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး စာရေးဆရာအသင်းမှ စီစဉ်ထား သော မီနီဘတ်စ်ဖြင့် တည်းခိုမည့် ဟိုတယ်ဘက်သို့ ထွက်ခွာ ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့တည်းခိုမည့်ဟိုတယ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံမှယခင် က ရောက်ခဲ့ဖူးသော စာရေးဆရာအဖွဲ့ အဆက်ဆက် တည်းခို သွားခဲ့သည့် ရွှေညောင် (Golden Peacock) ဟိုတယ် ပင် ဖြစ်သည်။

ဟိုတယ်မှာသုံးထပ်ဖြစ်သည်။ တည်းခိုခန်းများတွင် ချောခန်း သက်သတ်၊ အိပ်ခန်းသတ်သတ်၊ ရေချိုးခန်းသတ်သတ်ဖြင့် မိ သားစုနေအိမ်အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သည့်အခန်းမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤတည်းခိုခန်းတွင်ခြင်ရုံသည်ဟုဆိုကြသည်။ ပြတင်း ပေါက်များတွင်ခြင်လုံဇကာများတပ်ဆင်ထားသည်။ ညအိပ် လျှင် ခြင်ဆေးထွန်းအိပ်က စိတ်ချရကြောင်း သိရသည်။

ပြတင်းပေါက်တံခါး ဖွင့်လိုက်လျှင် ကောင်ပေါ်လေ ငွေ့တို့ ထိတွေ့မှုကို အေးမြမြခံစားရသည်။ အေးစိမ့်လွန်း ခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ချေ။ အလွန်နေရထိုင်ရကောင်းသော ရာသီဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ တစ်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တောင်စွယ်တို့ကလုံလျက်ရှိသည်ကိုတွေ့မြင်ရသည်။ လွမ်းဆွတ် ဖွယ် မြင်ကွင်းပင်ဖြစ်၏။

ဟိုတယ်၏နေခန်းတက်တွင်မူ ပန်းမျိုးစုံစိုက်ခင်းကို တွေ့ရ သည်။ ညနေခင်းလင်းလျှောက်၍ ကောင်းသောနေရာပင် ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ယူနန်ပြည်နယ်သည် ရှမ်းပြည်နယ်နှင့်နယ်စပ် ချင်း ထိစပ်နေသော ပြည်နယ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ရှမ်းရိုးမ

တောင်တန်းကြီးများ ကျော်လွန်သည်နှင့် ယူနန်ပြည်နယ် အတွင်းသို့ရောက်ရှိမည် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ၂၄-၆-၉၂ နေ့တ မြန်မာနိုင်ငံမှထွက်လာစဉ် မြို့တော် ကုမင်းလေဆိပ် သို့ မရောက်ရှိမီ လှပသောတောင်တန်းကြီးများ ကျော်ဖြတ် လာသည်ကို လေယာဉ်ပေါ်မှ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် လှပသောရေကန်ကြီးတစ်ခုသည် တောင်ခြေတွင် ဘွားကန် ပေါ်လာသည်ကိုတွေ့ခဲ့ပြီး လေယာဉ်သည် ကုမင်းလေဆိပ်သို့ ပျံဝဲကာ ဆင်းသက်ခဲ့သည်။ အလာခရီး၌ကုမင်းမြို့တွင် တစ်နာရီခန့်မျှသာ ဝင်ရောက်နားခိုခဲ့ရသော်လည်း ကမ္ဘာသိထင်ရှားသော အမှတ်တရနေရာများ တည်ရှိသည့် မြို့တော်တစ်ခုတွင် ယခုအခါ ငါးရက်တေးမျှနေထိုင်ရန် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

တရုတ်ပြည်ခရီးစဉ်၏ နောက်ဆုံးမြို့တော်ဖြစ်သည့် ဤကုမင်းမြို့ဝန်းကျင်တွင် လေ့လာစရာ မှတ်သားစရာများကို တစ်ဝကြီးလေ့လာမှတ်သားကြရတော့မည်ဖြစ်သည်။

လောလောဆယ် ယနေ့ညနေတွင် ယူနန်ပြည်နယ်စာရေးဆရာအသင်းနှင့် စာပေဆွေးနွေးပွဲပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ နေ့လယ်စာစားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဆွေးနွေးရမည့် အချက်အလက်များ၊ အမှတ်တရ စာပေလက်ဆောင်များကို စုစည်းရဦးမည် ဖြစ်ပေသည်။

နေ့လယ်နေ့ခင်းဟုဆိုသော်လည်း နေရှိန်သည်ပူပြင်းခြင်းကား မရှိ။ အဝေးတောင်တန်းများဆီမှ ကျော်ဖြတ်တိုက်ခတ်

လှာသော လေနဲ့အေးတို့ကြောင့် ထင်သည်။ အေးရိပ်သန်း လျက်ရှိသည်ကိုကား တွေ့သိခံစားမိလေသည်။

ရွှေဥဒေါင်းကို သက်သေတည်သည့် စာပေချစ်ကြည်ရေး တေးသံများ

၁၉၉၂-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၄ ရက်၊ စနေနေ့။

အချိန်ကား ညနေခင်း။

လေပြည်လေညှင်းတို့ကသင်းပျံသောပန်းရနံ့ကို သယ်ဆောင် ကာ အနောက်ဘက် တောင်တန်းများဆီမှ တိုက်ခတ်၍ လာ နေသည်။

ညနေ ၃ နာရီ။ ရွှေဥဒေါင်းဟိုတယ်၏ ဧည့်ခန်းမဆောင် ထဲတွင် နှစ်ဘက် စာပေခရီးသည်များ စုံလင်၍နေလေပြီ။

မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ယူနန်ပြည်နယ်သည် စီးပွားရေးကိစ္စများ တွင်သာမက စာပေရေးရာ ကိစ္စများတွင်ပါ အပြန်အလှန် ကူးလူးဆက်သွယ်လျက်ရှိသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တရုတ် ပြည်သို့ သွားရောက်လေ့လာခဲ့ကြသည့် မြန်မာစာရေးဆရာ အဖွဲ့တိုင်းသည် ယူနန်ပြည်နယ်သို့ဝင်ရောက်လေ့လာခဲ့ကြသည်။ တရုတ်ပြည်မသို့မဟုတ်ဘဲ ယူနန်ပြည်နယ်ခရီးစဉ် သက်သက် သွားရောက်လေ့လာခဲ့ကြသည့် စာရေးဆရာအဖွဲ့များလည်းရှိခဲ့

သည်။ မကြာသေးမီက ကဗျာဆရာ၊ သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာကြီး ထိလာစစ်သူ ခေါင်းဆောင်ပြီး အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြင့်စိုး (စာရေးဆရာ မျိုးစိုး)၊ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ညို၊ ကဗျာဆရာ နောင်၊ လယ်တွင်းသား စောချစ်နှင့် ကဗျာဆရာ ညွန့်ဝေ-ကသာတို့ ပါဝင်သည့် အဖွဲ့သည် ယူနန်ပြည်နယ်သို့ သီးသန့်ခရီးစဉ်အဖြစ် သွားရောက်လေ့လာခဲ့ကြသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ တရုတ်ပြည်တွင် မြန်မာစာရေးဆရာများနှင့် အခင်မင်ဆိုး အရင်းနှီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ယူနန်ပြည်နယ် စာရေးဆရာများပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ အဆိုပါ စာရေးဆရာများကို ကျွန်တော်တို့ တတွေ တွေ့ဆုံခွင့် ရခဲ့ကြပြန်ပါပြီ။

ယူနန်ပြည်နယ် စာရေးဆရာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာ ယန်ဝေယန် (Mr. Yang Wei Hang) ခေါ် ရှောင်ရွှေ (Xiao Xu)၊ ကလေးစာပေရေးဆရာမ လျူကျီ (Liu Qi)၊ ကူခင်းမြို့တော် ယူနန်တက္ကသိုလ် နိုင်ငံခြားဘာသာစကားနှင့် စာပေဌာန ပါမောက္ခ ယန်ကျီတာ (Yang Zhida)၊ ဝတ္ထုရေးဆရာ မစ္စတာ ဖန်ဝင်၊ စကားပြေရေးဆရာမ ဖန်ရုံချီ၊ လူမျိုးစုစာရေးဆရာ မစ္စတာ ကျန်းချန်၊ စကားပြေရေးဆရာ မစ္စတာ နာ့ကျားစို၊ စာရေးဆရာ ရောင်ကျစ်ပါဆန်၊ စာရေးဆရာ လီပီယွီ စသည့် စာရေးဆရာများ စုံစုံညီညီ တက်ရောက်သည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ရှေးဦးစွာ ယူနန်ပြည်နယ် စာရေးဆရာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာယန်ဝေဟန်က တက်ရောက်လာသူများနှင့် တစ်ဦးချင်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။

၎င်းတို့အထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား မိတ်ဆက်ပေးခြင်းခံရ သူမှာ ကလေးစာပေ စာရေးဆရာမကြီး လှူကြီးဝင်းဖြစ်သည်။ သူမသည် အသက် (၆၀) ကျော်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင် ပါသည်။ ကလေးစာပေတုတ်အဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌလည်း ဖြစ်သည်။ ကျန်တော်တို့အထဲတွင် ဆရာမလှူကြီးကို ထူးထူးခြားခြားစိတ် ဝင်စားသူမှာ ပျဉ်းမနား မောင်နီသင်း ဖြစ်သည်။ သူမသည် ကလေးစာပေကို တစိုက်မတ်မတ် ရေးလာသူဖြစ်သည်နှင့်အညီ သူနှင့် ရေးဖော်ရေးဖက်တစ်ဦး တရုတ်ပြည်တွင် တွေ့ရသည့် အသား ကလေးစာပေအကြောင်း သူသိလိုသမျှကို မေးလေ တော့သည်။

ယူနန်ပြည်နယ်သည် မြန်မာနိုင်ငံနှင့် နယ်ချင်းဆက်စပ် လျက်ရှိသော ပြည်နယ်တစ်ခု ဖြစ်သည့်အပြင် လူမျိုးစု အများအပြား နေထိုင်သော ပြည်နယ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်လေ သည်။ သို့ဖြစ်၍ နယ်ခြားဒေသစာပေ၊ လူမျိုးစုစာပေ ထွန်း ကားသော ပြည်နယ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ တက် ရောက်လာသူများထဲမှ စကားပြေရေး စာရေးဆရာမကြီး ဖုန်ရုံချီသည် နယ်ခြားဒေသစာပေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ် တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ နယ်စပ်ဒေသနေ ပြည်သူများ၏

အကြောင်းကို သရုပ်ဖော်ရေးသားသော မဂ္ဂဇင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

လူငယ်စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာဖြစ်သူ မစ္စတာ ကျန်းချန် သည် ပိုင် လူမျိုးစုငယ်အနွယ်ဝင် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး နယ်ခြား ဒေသ 'တိုင်' လူမျိုးတို့၏ ဘဝကို ရေးသားသော လူမျိုးစု ဘဝသရုပ်ဖော် စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

တက်ရောက်လာသူများထဲမှ မစ္စတာ နာကျားစိုသည် ပိုင် လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး နယ်ခြားကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးဒေသ စာရေးဆရာများအသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ၎င်း သည်လည်း နယ်ခြားဒေသထုတ် စာပေမဂ္ဂဇင်းတစ်ခုတွင် အယ်ဒီတာချုပ်တာဝန်ကို ယူထားကြောင်းသိရသည်။

ယူနန်နယ် စာရေးဆရာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာ ယန်ဝေဟန် က တက်ရောက်လာသူများအား တစ်ဦးချင်း မိတ်ဆက်ပေးနေ သည်ကို ကျွန်တော်တို့တတွေ စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေမိ သည်။ တစ်ဦးချင်း၏ စာပေစွမ်းရည်မှာ အားရဖွယ်ရာပင် ဖြစ် သည်။

တိဘက်လူမျိုးဖြစ်သူ စာရေးဆရာကြီး ရောင်ကျစ်ပါဆန် ဆိုလျှင် စာပေဆုများ အကြိမ်ကြိမ် ရဖူးပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိ ရသည်။

မစ္စတာ ယန်ဝေဟန်၏မိတ်ဆက်ပေးအပြီးတွင် ကျွန်တော် တို့ အဖွဲ့ဝင်များအားလုံးသိလိုသည့်အချက်၊ မေးမြန်းလိုသည့် အချက်များကို တေးမွတ်ထားလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့် ဆရာ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်တို့က စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ထိလာစစ်သူ၏ စကားလက်ဆောင်ကို ယူနန်ပြည်နယ်စာရေးဆရာများအား ထပ်ဆင့် ပါးလိုက်သည်။

စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ (သတင်းစာဆရာကြီး ထိလာစစ်သူ ခေါင်းဆောင်သော စာရေးဆရာ အဖွဲ့ဝင်များ ယမန်နှစ်က ယူနန်ပြည်နယ်သို့ ရောက်ရှိစဉ် ယူနန်ပြည်နယ် စာရေးဆရာအသင်းက လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုညွှတ်ခံခဲ့သည်။ ဆရာကြီးထိလာစစ်သူက ထိုသို့ လှိုက်လှဲမှုများအတွက် အမြဲသတိရရှိနေကြောင်း၊ ယူနန်ပြည်နယ် ခရီးစဉ်ဘစ်လျှောက် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရမှုများကို မြန်မာနိုင်ငံ၌ ထုတ်ဝေလျက်ရှိသော စာနယ်ဇင်းများတွင် ဝေဖန်ဆရာ ရေးသားထုတ်ဝေလျက် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း လက်ဆောင်စကားကို၊ ထပ်ဆင့်ပါးလိုက်သောအခါ တက်ရောက် လာကြသူများ နှစ်သက်အားရ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ယူနန်ပြည်နယ် စာရေးဆရာအသင်းဥက္ကဋ္ဌ ဇွေတာ ယန်ဝေဟန်ကလည်း ‘ယခုလို ဦးစိုးညွန့်(ထိလာစစ်သူ)၏ စကားလက်ဆောင်ကို ကြားရသည့်အတွက် အထူးနှစ်သက်အားရ ဖြစ်မိပါကြောင်း၊ ဦးစိုးညွန့်လောကတုန်းက ပေးတဲ့လက်ဆောင်စာအုပ်များ အတော်များများကို ယခုအခါ တရုတ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့အတူ စာနယ်ဇင်းများတွင်

လည်း ဖော်ပြပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးစိုးညွန့်တို့ ယူနန်ပြည်နယ်
သို့ လာရောက်လည်ပတ်စဉ် ရှုချုပ်၊ ရီလူမျိုးစု၊ တာလီ၊တိုင်
လူမျိုးစု ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေး ဒေသ၊ လီကျန်နာ့ရီလူမျိုးစု
ဒေသများသို့ လေ့လာခဲ့ကြကြောင်း၊ လီကျန်နာ့ရီလူမျိုးစု
ဒေသသို့သွားရာတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ခဲ့ကြောင်း၊
နာ့ရီလူမျိုးစုငယ်ဟာ တရုတ်ပြည်မှာသာမက ကမ္ဘာပေါ်မှာ
လည်း ရုပ်ပုံစာကို ဖော်ပြရာမှာ ထင်ရှားသူများအဖြစ် နာမည်
ကြီးခဲ့ကြောင်း၊ ဆရာတို့အဖွဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်တဲ့
အခါ ဦးစိုးညွန့်ကို လိုက်လိုက်လွဲလွဲ သတိရသည်ကို ပြောပြ
ပေးစေလိုကြောင်း၊ မရပ်မနား ဝမ်းသာအားရပြောကြား
လေသည်။

၎င်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စာပေချစ်ကြည်ရေး ခရီး၏
အတိမ်အနက်၊ အောင်မြင်မှု အတိုင်းအတာသည် ကြီးမား
ကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရလေသည်။

ပြီးနောက်ဆက်၍ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်အားလုံးကိုဆရာ
ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဆရာ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်သည် အပြောကောင်းသူ
ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာ၏အပြော ရေလျှင်ကြော
တွင် နစ်မြောမိသဖြင့် အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားခဲ့သည်
များလည်း ရှိခဲ့သည်။ ယခု မိတ်ဆက်သည်မှာ ရိုးရိုးမဟုတ်၊
ဟာသကလေးနှော၍ ဖြစ်သည်။ သူပြောမှ ဆရာသည် ငယ်

ငယ်က ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားကို
ပင် မြန်မာနိုင်ငံမှာမဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များတွင်
ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဆရာအသက် ယခု(၆၀)ကျော်ဖြစ်၍
ဤမျှအရွယ်ကျန်နေသေးလျှင် (၂၀)ကျော် အရွယ်ငယ်ငယ်
ကဆိုလျှင် မည်မျှ ချောလိုက် ခန့်လိုက်မည်လဲဟု ဆရာ
အပြောကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသေး
သည်။

ဆရာမိတ်ဆက်ပေးလျှင် အများဆုံးခံရသူမှာ ဦးတေဇာ
လှိုင်နှင့် ပျဉ်းမုနား မောင်နီသင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဦးတေဇာ
လှိုင်မှာ သူ့ကိုနောက်သမျှပြုံး၍ ခေါင်းညိတ် နေသည်သာ
များသည်။ ပြုံးခြင်း၊ ခေါင်းညိတ်ခြင်းသည် မှန်သည်ဟု
ထောက်ခံနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိဟန်
မတူချေ။ ပျဉ်းမုနား မောင်နီသင်းကတော့ ကျွန်တော်ဆိုခဲ့
သည့်အတိုင်း “ပျဉ်းမုနား မောင်နီတင်း”ပင်။ ဆရာမပြော
နှင့် ကျွန်တော်တို့သည်ပင် သူ့ကို စချင် နောက်ချင်သည်။
ဆရာ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်ကလူ့ဆရာမို့ ပြန်မပြောဝံ့၍
ပြုံးနေသည်ဟုထင်ရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ နောက်ပြောင်
လျှင်လည်း မျက်စိစုံမှိတ် ပြုံးနေတတ်လေသည်။ ချစ်စရာ
ကောင်းသော အလွန်သဘောကောင်းသည့် မောင်နီတင်း
ပင်။ ‘(ပျဉ်းမုနား မောင်နီတင်း)’ဟူသော အခေါ်ကို ဆက်
သွယ်ရေး ဆရာရှိ မစ္စတာချူက မြန်မာလိုကြိုးစား၍ ခေါ်
သည့်အမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှေးအခန်းများတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး
ဖြစ်ပါသည်။

ယူနန်ပြည်နယ်စာရေးဆရာအသင်းဥက္ကဋ္ဌသည် ဆရာဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့် မိတ်ဆက်စကား ပြောပြီးသောအခါ ပြုံး၍စွာဖြင့် “ဆရာကတော့ တကယ့်ကို ဟာသပြောတတ်တာပဲ။ အခုလို ကျွန်တော်တို့တွေ့ရတာ အတော်ပဲ ကြည်နူးအားရ ဖြစ်မိတယ်။ ဒါဟာ စာပေသမားတို့ရဲ့ စိတ်ချင်း နှိုးစပ်မှုရှိ တယ်လို့ ဆိုရမလားတဲ့။ ဆရာတို့နဲ့ စာပေစကားပြောရတာ သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့် က စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့အပြင် ရုပ်ရှင်မင်းသား တစ်ဦးလည်း ဖြစ်တဲ့အတွက် ဆရာနဲ့တွေ့ရတာဟာ သိပ်ဝမ်းသာမိတယ်” ဟု ဟာသသံနှော၍ ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပဲ့ကျသွားခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ စာပေချစ်ကြည်ရေးတေးသံများသည် အားလုံး၏နှလုံးသားမှ ကြည်နူးကုန်မြူးစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ယူနန်ပြည်နယ် စာရေးဆရာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ယူနန်ပြည်နယ်သို့လာရောက်ခြင်းအတွက်လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခရီးဦးကြိုဆိုပါကြောင်းထပ်ပြောကြားနေပြန်ပါပြီ။ ထိုစကားတို့သည် ၎င်းတို့၏ ရင်ထဲအသည်းထဲမှလာသောစကားများဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်း၍ ရနိုင်ခဲ့သည်။

ယခုအခါတွင် ယူနန်ပြည်၌ လူမျိုးစုငယ် အသီးသီး၏ စာပေသည် တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးတက်ထွန်းကား လာနေ

ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ လူမျိုးစုငယ် စာရေးဆရာ စုစုပေါင်း (၇၀၀) ကျော်ရှိပြီး စာပေ မဂ္ဂဇင်းပေါင်း(၂၀) ကျော် ရှိကြောင်း သိရှိရသည်။

ယူနန်ပြည်နယ်သည် တရုတ်ပြည်ရှိအခြားပြည်နယ်များနှင့် စာပေရေးရာကိစ္စများကို အဆက်မပြတ်ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်လျက် ရှိသကဲ့သို့၊ အရှေ့တောင် အာရှနိုင်ငံများနှင့်လည်း စာပေပေါင်းကူးတံတားခင်း လိုလျက်ရှိလေသည်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံမှ စာရေးဆရာများနှင့်စာပေချင်း၊ စာပေအသိချင်း၊ စာပေအတွေ့အကြုံချင်း ပို၍ နီးနှောဖလှယ်လိုကြောင်း သိရသည်။

အဖွဲ့အတွင်းရေးမှူး ဦးမောင်ဝင်းကမူ စာပေစိစစ်နှင့် မှတ်ပုံတင်ဌာနခွဲ၏ တာဝန်ခံတစ်ဦးဖြစ်သည့်အညီ ယူနန်ပြည်နယ်၌ စာပေထုတ်ဝေရေးဌာန မည်မျှရှိသည်ကို မေးမြန်းလေသည်။ ၎င်းကို နယ်ခြားဒေသ စာပေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ် တစ်ဦးဖြစ်သူ မစ္စဘာနာ့ကျားစိုက အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ယူနန်ပြည်နယ်မှာ စာပေထုတ်ဝေရေးဌာန ဆယ်ခုရှိပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ သတင်းစာ မပါပါဘူး၊ စာပေထုတ်ဝေရေးဌာနတွေကို ပြည်သူ့ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေး

ဌာနက အုပ်ချုပ်ပါတယ်။ ဒီလို အုပ်ချုပ်တယ်ဆိုပေမယ့် လည်း စာပေထုတ်ဝေရေးဌာနတွေဟာ မိမိထုတ်ဝေလိုတဲ့ သိပ္ပံသုတေသန စာအုပ်တွေ၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ သမိုင်း၊ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံနည်းပညာ၊ ကလေးစာပေ၊ ကျောင်းသုံးစာအုပ်နဲ့ အခြားစာအုပ်တွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထုတ်ဝေခွင့် ပေးထားပါတယ်။ လူမျိုးစုငယ်တွေ အတွက် စာအုပ်ထုတ်ဝေဖို့ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာန သတ်သတ်ရှိပါတယ်။ ယူနန်တက္ကသိုလ်မှာလည်း စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာန တစ်ခုရှိတယ်။ နိုင်ငံခြားနှင့်ဆက်သွယ်ပြီး စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးကိစ္စ လုပ်ဖို့ကတော့ သီးခြားသတ်သတ် ကုမ္ပဏီတစ်ခု ရှိပါတယ်။ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ထုတ်ဝေမယ့်စာအုပ်ဟာ အရည်အသွေးကောင်း ရပါမယ်။ အရင်ကတော့ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးကိစ္စတွေကို အစိုးရက တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ပါတယ်။ အခုတော့ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာနတွေကိုယ်တိုင်အရုံးအမြတ်ကို မိမိဘာသာ တာဝန်ယူ ထုတ်ဝေခွင့် ပေးထားပါပြီ”

ဆက်လက်၍ ဦးတေဇာလှိုင်က ယူနန်ပြည်နယ်တွင် လူမျိုးစုဘာသာအလိုက်ရေးသည့် စာပေများ ရှိ-မရှိ မေးမြန်းရာ မစ္စတာနာဘွကျားစိုက “ယူနန်ပြည်နယ်တွင် ဂျိန်းဇောစာပေ၊ လီဆူစာပေ၊ တိုင်စာပေဟူ၍ သုံးမျိုးရှိကြောင်း၊ တိုင်စာပေတွင် စာပေအဟောင်း၊ စာပေအသစ်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိကြောင်း” ပြန်လည်ရှင်းပြခဲ့သည်။

ပျဉ်းမနား မောင်နီသင်းကမူ ကလေးစာပေရေးသူများ နှင့်ပတ်သက်၍ သူသိလိုသမျှ အချက်တို့ကို ကလေးစာပေ ရေးဆရာမကြီး လျှူကွဲအား မေးလေသည်။ ဆရာမကြီးက “အရင်က ကလေးစာပေရေးသူ နည်းသော်လည်း ယခုအခါ များလာ ပြီဖြစ်ကြောင်း” ပြန်လည်ရှင်းပြခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များကလည်း တက်ရောက်လာ သော စာရေးဆရာကြီးများထံ ရသမျှအချိန်လေးတွင် သိလို သမျှ စာပေရေးရာကိစ္စများကို မေးကြလေသည်။ ၎င်းတို့က လည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် ပြန်ဖြေကြသည်။

တကယ်တော့ ယူနန်ပြည်နယ်သည် ဖော်ပြပြီးခဲ့သည့် အတိုင်း လူမျိုးစုများပြားသော ဒေသဖြစ်သည်နှင့်အညီ လူမျိုးစုငယ် ဘာသာစကား၊ စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကို အမြတ်တနိုးထိန်း သိမ်းစောင့်ရှောက်လျက်ရှိကြောင်း သိရှိရလေသည်။ ယူနန် ပြည်နယ်တွင် လူမျိုးစုငယ် လူဦးရေပေါင်း (၁၀)သန်းခန့် ရှိရာ ပြည်နယ်ရှိလူဦးရေ၏ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်ရှိကြောင်း သိရှိခဲ့ရ သည်။ အဆိုပါ လူမျိုးစုငယ်များထဲတွင် ယီ(Yi)၊ ပိုင်(Pai) ဟန်(Han)၊ တိုင်(Dai)၊ လီဆူ(Lisu)၊ လားဟူ(Lahu)၊ ဝ (Wa)၊ ဂျင်းဖော(Jing Po) လူမျိုးစုတို့သည် ထင်ရှားကြောင်း သိရလေသည်။ (နောက်နေ့တွင် လူမျိုးစုစံပြရွာသို့ သွားရောက် လေ့လာသောအခါ လီဆူ၊ လားဟူ၊ ဝ၊ ဂျင်းဖော လူမျိုးစုတို့ သည် မြန်မာတိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုများနှင့် အတော်ပင် ဆင်တူကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိခဲ့ရသည်။)

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များသည် စာပေအကြောင်း၊ လူမျိုးစုများအကြောင်း ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာဆွေးနွေးကြရင်းအချိန်တို့သည် တရွှေရွှေ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့၏ အမှတ်တရ စာပေလက်ဆောင်များကို ယူနန်ပြည်နယ် စာရေးဆရာအသင်းဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာယန်ဝေဟန်မှတစ်ဆင့် ယူနန်ပြည်နယ် စာရေးဆရာအသင်းသို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။

ယခုအခါ မြန်မာနိုင်ငံနှင့်ယူနန်ပြည်နယ်၊ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် တရုတ်ပြည်တို့သည် စာပေနှလုံးသားချင်း ရင်းနှီးချစ်ကြည်စွာ ဖလှယ်ခွင့်ရခဲ့ကြပြီ။ စာပေချစ်ကြည်ရေး အခွန်ရှည်တည်တံ့ရန်လည်း ကျွန်တော်တို့တည်းခိုရာ ရွှေဥဒေါင်းဟိုဘယ်ကို သက်သေပြုလျက် စာပေချစ်ကြည်ရေး မှတ်တိုင်ကြီးများ စိုက်ထူနိုင်ခဲ့ကြပြီ။

ထို့အတူ ကျွန်တော်တို့ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲတွင်လည်း စာပေချစ်ကြည်ရေး တေးသံများ လွင့်ပျံနေလျက် ရှိသည်ကို နှလုံးသားချင်း ကြားသိနေခဲ့ရလေပြီ။

ယူနန်ည၏ကဗျာအိုစော

စာပေဆွေးနွေးပွဲပြီးတော့ ယူနန် စာရေးဆရာအသင်းက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များကို ညစာစားပွဲဖြင့် ဧည့်ခံရန် စီစဉ်လေသည်။ ညစာစားပွဲကို ရွှေဥဒေါင်းဟိုဘယ်တွင် မပြု

လုပ်ဘဲ ကုမင်းမြို့၏ နာမည်ကြီး စားသောက်ဆိုင်ကန်ခု ဖြစ်သော အရှေ့တောင်အာရှ စားသောက်ဆိုင် (Southeast Asia Restaurant) တွင် ပြုလုပ်လေသည်။

စားသောက်ဆိုင်ခန်းမသည် ကျယ်ဝန်းလှ၏။ ရွှေဘက်မျက်နှာဘက်တွင် ကပဲ့စင်ရှိလေသည်။ ယူနန် စာရေးဆရာ အဖွဲ့၏ ကြိုတင်စီစဉ်မှုကြောင့် ကပဲ့စင်အနီး ထိပ်ဆုံးစားပွဲတွင် နေရာရခဲ့သည်။

စားသောက်ခန်းမထဲသို့ စားသောက်မည့်သူများ စားပွဲသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဤခန်းမတွင် စားရင်းသောက်ရင်း ကာရာအိုကေ (Karaoke) တေးဂီတပွဲကိုလည်း ကြည့်ရှုခံစားပါဝင်ဆင်နွှဲနိုင်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ခန်းမထဲတွင် စားသောက်သူများ အပြည့် လာရောက်စားသောက်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ လာရောက် စားသောက်သူများထဲတွင် တရုတ်လူမျိုးများသာမက နိုင်ငံခြားသား အတော်များများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အတော်များများမှာ အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများက နိုင်ငံခြားဧည့်သည်များ ဖြစ်ကြောင်း ကြည့်ရှုဖြင့် သိသာလှသည်။

စာပေဆွေးနွေးပွဲမှ စကားလက်ကျန်တို့ကို ဤ စားသောက်ပွဲတွင် ဆက်ဖြစ်ကြသည်။ မကြာမီ မှာယူထားသော စားဖွယ်များ ရောက်လာကြသည်။ ကာရာအိုကေ တေးဂီတပွဲသည်လည်း စတင်ပါပြီ။

တေးသံရှင် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး စင်ပေါ်တက်လာသည်။ နောက်ခံတီးလုံး ပေါ်လာသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် စင်မြင့်ပေါ်ရှိ ရုပ်မြင်သံကြားစက်တွင် သီချင်းနှင့်လိုက်ဖက်မည့် ရှုခင်းများ ပေါ်လာသည်။ တေးသံရှင်အမျိုးသမီးငယ်က သီချင်းကို စုဆိုသည်။ သီချင်းစာသားများသည် ရုပ်မြင်သံကြားမှန်သားပြင်ပေါ်တွင် တစ်တန်းချင်း တစ်တန်းချင်း ပေါ်လာသည်။ သီချင်းစာသားများကို ကြည့်၍ ကြုံရောက်လာကြသော ပရိသတ်များ လိုက်၍ဆိုနိုင်ကြသည်။ ဆိုလည်း ဆိုကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကမူ အဆိုပါသီချင်းနှင့် စိမ်းနေသဖြင့် လိုက်မဆိုဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်ပါလာသော တရုတ်လူမျိုး ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာ ချူကမူ တက်ကြွစွာလိုက်ဆိုလေသည်။

တေးသံရှင်၏အဆို၊ ပရိသတ်၏ အဆိုတို့ကို ရုပ်မြင်သံကြား ရိုက်ကူးရေး ကင်မရာဆရာကလည်း လိုက်၍ရိုက်သည်။ ကင်မရာဆရာကမူ ကျွန်တော်တို့စားပွဲနားကပင် ခွေတော့။

တကယ်တော့ ကာရာအိုကေသည် သီဆိုသူတေးသံရှင်၊ ဂီတပညာရှင်များနှင့် ကြုံရောက်လာကြသော ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့ စုပေါင်းသီဆိုကြသည့် တေးဂီတ ပျော်ပွဲရှင်ပွဲတစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပင် စိတ်ပင်ပန်းပါစေ၊ အပန်းပြေစေသော ဂီတပွဲမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် တိုင်းရင်းသားလှပျိုဖြူများ၏ ယိမ်းအကကို တင်ဆက်ပြန်သည်။ ဤနေရာတွင်လည်း စင်မြင့်ပေါ်

ရှိ ကချေသည်များနှင့်အတူ ကြရောက်လာသောပရိသတ်များ ကပါ ပါဝင်ကပြနိုင်အောင် စီစဉ်ထားသည်။ ဧည့်ပရိသတ် ထဲမှ စိတ်ဝင်စားသူ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ် မဆို စင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကပြနိုင်သည်။

ကချေသည်များ ရိုးရာအက၊ ရိုးရာအလှနှင့် ခေတ်ပေါ် တေးဂီတများဖြင့် တင်ဆက်အပြီးတွင် ပရိသတ်များထဲမှ စင် ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကပြလိုသူများ ကချေသည်များနှင့်အတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စုပေါင်း ကပြနိုင်ကြောင်း အစီအစဉ် ကြေညာသူ အမျိုးသမီးက ကြေညာလိုက်သောအခါ ကရန် စိတ်ဝင်စားသူများ စင်ပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲတက်သွားကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာ နု။ကလည်း ဘယ်အချိန်က နေရာမှထသွားသည်မသိ၊ စင်ပေါ်သို့ ရောက် ရှိနေသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည်လည်း ညစာ စား၍ ပြီးနေပေပြီ။ စင်ပေါ်တွင် စင်နှင့်မဆန့်အောင်ပင် အမျိုးသား အမျိုးသမီး အတော်များများ ရောက်ရှိနေကြ သည်။ မကြာမီ စင်နောက်ဘက်ဆီမှ မြူးကြွဖွယ် တေးဂီတသံ ပေါ်လာသည်။ စင်ပေါ် မှပရိသတ်များသည် တိုးတိုးဝှေ့ ဝှေ့ ပင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လက်တွဲကပြနေကြသည်။ တီးလုံးအဆုံး တွင်မူ စင်ပေါ်၌လာ၍ ကနေသူများ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တွန်းကာရွှေ့ကာဖြင့် စုပေါင်းကပွဲကို အဆုံးသတ်လိုက်ကြ သည်။

လက်ဆောင် ငွေလက်ကောက်သုံးကွင်း

သို့သော် အစီအစဉ်ကား မပြီးသေးချေ။ ကပဲ့တွင် တင်ဆက်ကပြသွားခဲ့ကြသည့် ကချေသည် အမျိုးသမီးငယ် လေးများက ငွေလက်ကောက်ကွင်းလေးများကို မိမိပေးလိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်ထံသို့ လှူကိုယ်တိုင်အရောက် လာရောက်ပေးအပ်ရန် အစီအစဉ်ရှိနေသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိတ်ဝင်စား နေကြသည်။ ငွေလက်ကောက်တွေ ဘယ်သူရကြမှာလဲဟု။

တကယ်တော့ ကံထူးသည့် စားသောက်စားပွဲဝိုင်းသည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ထိုင်နေသောဝိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ လှပျိုဖြူ လေးများက လက်ကောက်ကွင်း ခုနစ်ကွင်းခန့်ကို ပရိသတ် များ၏ စားပွဲဝိုင်းများဆီသို့ အရောက်သွားကာ ပေးကမ်း ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့စားပွဲဝိုင်းက ရလိုက်သည်မှာ သုံး ကွင်း။ အများဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ကံထူးသူများမှာ ဆရာ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်၊ ဦးမောင်ဝင်းနှင့် ပါမောက္ခ မစ္စတာ စိကျင့်ခိုင်တို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ မစ္စတာ စိကျင့်ခိုင်က သူရရှိသော ငွေလက်ကောက်ကွင်းကို သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေ သည့် ဦးတေဇာလှိုင်အား အမှတ်တရ ပေးလိုက်သည်ကို တွေ့ လိုက်ရပါသည်။

ညစာစားပွဲသည် ထူးထူးခြားခြားပင် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ဖြစ် ခဲ့ရပါသည်။ ဤသို့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ညစာစားပွဲဖြင့် တည်ခင်း

ညွှံ့ခံသော ယူနိုက်တက်ညီနောင် စာရေးဆရာအသင်းကို အထူး
ပင် ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ အားလုံးအားလုံးတို့သည်တသသ
သတိရနေမည့် တရေးရေး တွေးနေမိမည့် အဖြစ်အပျက်
များပါပေ။

အခန်း (၁၃)

ယူနန်ပြည်နယ်၏ လူမျိုးစု စံပြရွာ

၁၉၉၂-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၅-ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့။

ကျွန်တော်တို့ ဘာသာပြန်စာရေးဆရာ အဖွဲ့ဝင်များ ယူနန်ပြည်နယ်သို့ရောက်ရှိပြီး ဒုတိယမြောက်နေ့ ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ယူနန်ပြည်နယ်တွင် ကြည့်စရာ၊ လေ့လာစရာ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်ရာနေရာ အတော်များများ ရှိလေသည်။ သို့သော် နေရာသည့် ၅-ရက်တာကာလအတွင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်အကောင်းဆုံး၊ လေ့လာမှတ်သားဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး နေရာများကို သွားရောက်နိုင်ရန် ယူနန်စာရေးဆရာအဖွဲ့က စီစဉ်ထားသည်။

ယနေ့မနက်အစီအစဉ်သည် လူမျိုးစု စံပြရွာသို့သွားရောက် လေ့လာရန်ဖြစ်သည်။

ယူနန်ပြည်နယ်သည် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ၏ပြည်နယ် များထဲတွင် လူမျိုးစု အများဆုံးနေထိုင်သည့် ပြည်နယ်ဖြစ် သည့်အပြင်၊ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် နယ်စပ်ချင်း ထိစပ်နေသော

ပြည်နယ်ဖြစ်လေသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ယူနန်ပြည်နယ်
ရှိ လူမျိုးစုအတော်များများသည် နယ်စပ်ချင်းထိစပ်လျက်
ရှိသည့် ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ လူမျိုးစုအချို့နှင့် အတော်နီးစပ်
ဆင်တူနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး နံနက် ၈ နာရီတွင် တည်းခိုရာ
ရွာဒေါင်းဟိုတယ်မှ ထွက်ခွာလာကြသည်။ ရာသီဥတုကား
အေးမြဆဲပင်ဖြစ်သည်။ နေထိုင်၍ အလွန်ကောင်းလေသည်။

မော်တော်ကားကို တစ်နာရီခန့် မောင်းပြီးသောအခါ
လှပသော အိမ်စခန်းများ၊ စီချရီ စိုက်ပျိုးပေါက်ရောက်နေ
သော သစ်ပင်ကြီးငယ်များဖြင့် သစ်သစ်ရပ်ရပ်ဖြစ်နေသော
စံပြရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

လူမျိုးစုံ စံပြရွာကို ၁၉၉၂-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၈)
ရက်နေ့တွင် ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ စံပြရွာထဲတွင် တိုင်းရင်းသား
လူမျိုးစုပေါင်းစုံ၏ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေး၊
ယဉ်ကျေးမှုစသည် ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံများကို ဖော်ပြသည်။
လူနေအသောက်အဥ္စိများ၊ စေတီပုထိုးများ ရိုးရာအထိမ်း
အမှတ် အမှတ်အသားများကို ပြသထားသည်။ လေ့လာလို
သော ပြည်သူများအတွက်သာမက နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်များ
အတွက်ပါ ဝင်ကြေးများသတ်မှတ်ထားသဖြင့် ဝင်ငွေလည်း
ရ၊ ရိုးရာဓလေ့ကိုလည်း ဖော်ထုတ်တိန်းသိမ်းခွင့် ရကြသည်
ကို သတိထားမိခဲ့သည်။

လူမျိုးစုံစွာ စံပြရွာ

လူမျိုးစုံ စံပြရွာတွင် တိုင်(Dai)၊ ယိ(Yi)၊ လီဆူ(Lisu)၊
 လားဟူ(Lahu)၊ ဝ(Wa)၊ ပိုင်(Pai)၊ ဂျင်းဖော(Jing Po)၊
 စသည်များဖြင့် ထင်ရှားသော လူမျိုးစုကြီးများ အပါအဝင်
 လူမျိုးစု(၂၄)မျိုး၏နေအိမ်များကို တည်ဆောက်ထားသည်။
 စံပြရွာ၏ အဝင်ဝတွင် ဥဒေါင်းနှင့် ဆင်ဖြူရုပ်ကြီးများကို
 တွေ့ရသည်။ ရွှေဆီသို့လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ တိုင်း
 ရင်းသားတို့၏ ရိုးရာခြေတံရှည်အိမ်များကို သူ့ဝင်းသူ့ခြံနှင့်
 သပ်သပ်ရပ်ရပ်တွေ့ရသည်။ တိုင်လူမျိုးစုအိမ်များ ဖြစ်ကြောင်း
 သိရှိရသည်။ အိမ်များပေါ်၌ ၎င်းတို့၏ ရိုးရာနေထိုင်မှု ဓလေ့
 များ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို အပိုင်းလိုက်၊ အကန့်
 လိုက် ပြသထားသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့တတွေ ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြရာ
 တီရန်(Tian)အမည်ရှိ ရေကန်ကြီး နံဘေးတွင်ရှိသောဝလူမျိုး
 စုတို့၏ကျေးရွာဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဝလူမျိုးစုတို့ ကျေး
 ရွာတွင် မြန်မာနိုင်ငံမှစေတီနှင့် တစ်ပုံစံတည်းတူသော စေတီ
 ကြီးတစ်ဆူကို စေတီရံများနှင့်တကွ အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရ
 သည်။ စေတီသည် တီရန်ရေကန်၏ ကမ်းစပ်တွင် တည်ရှိသဖြင့်
 လွန်စွာသပ္ပာယ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

စေတီတော်၏ ရင်းပြင်သို့အရောက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ကျေးရွာတစ်ရွာရှိ စေတီတစ်ဆူအား ဖူးမျှော်ရသကဲ့သို့ကြည်ညိုဖွယ် ခံစားရသည်။

ကျွန်တော်တို့တတွေ အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း တောတန်းက လေးမုဖြတ်၍ ကတ္တရာလမ်းသွယ် တစ်ခုအပေါ်သို့ အကက်၌ လမ်းတစ်ဘက်တွင် ကချင်မနောတို့ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ပါမောက္ခမစ္စတာ စိကျင့်ခိုင်အားမေးလိုက်ရာ ဤဒေသတဝိုက်သည် ဂျင်းဖောလူမျိုးတို့၏ ရိုးရာအိမ်များ၊ ယဉ်ကျေးမှုခလေးထုံးတမ်းဆိုင်ရာ အဆောက်အဦများကို ထားရှိရာနေရာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ကတ္တရာလမ်းအတိုင်းဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့ရာ စံပြရွာ၏ အနောက်ဘက်အစွန်ဆုံးတွင်ရှိသော ပိုင် (Pai) လူမျိုးစုတို့၏ ကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ကျေးရွာဟုဆိုသော်လည်း နေအိမ်များမှာ ဝါးများ၊ သစ်များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ အဝင်မုခ်ဦးကိုပင် စကျင်ကျောက်များဖြင့် ခိုင်မာခန့်ထည်စွာ တည်ဆောက်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အိမ်တန်းလေးများမှာ တိုက်ခန်းကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ အဆောက်အဦများမှာ လက်ရာမြောက်လှသည်။ အိမ်တန်းလေးများထဲတွင် အရောင်းဆိုင်ခန်းလေးများကိုဖွင့်ထားပြီး ဒေသထွက် လက်ဝတ်ရတနာများ၊ ကျောက်ဖြစ်ပစ္စည်းများရောင်းချနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုသို့ ပိုင်လူမျိုးစုရွာအတွင်း လှည့်လည် လေ့လာနေစဉ် တစ်နေရာအရောက်တွင် ဘင်ဂျီသံလိုလို ဂီတသံ တစ်မျိုးကို ကြားလိုက်ရ၍ နားစွင့်လိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်တွင်ပါမောက္ခ မစ္စတာ စိကျင့်ခိုင်သည် ကျွန်တော်၏အနားသို့ရောက်လာပြီး “အဲဒါ ပိုင်လူမျိုးစုတွေရဲ့ ရိုးရာတေးဂီတနဲ့ ကပဲ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ကြည့်ကြမယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်တော် အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုတို့၏ ရိုးရာဓလေ့တို့သည် စုံလင်လှသည်။ ယခု ‘ပိုင်’ လူမျိုးစုတို့၏ ဂီတပွဲကို ကြည့်ရပေဦးတော့မည်။

ထူးခြားပေစွ တေးဂီတ

တေးဂီတပွဲအတွက် လက်မှတ်ကို ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိ မစ္စတာ နျူက ဝယ်လာပြီး “ကဲ...ကျွန်တော်တို့ ကပဲ့ခန်းမ ရှိတဲ့ အပေါ်ထပ်ကို တက်ကြမယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ကပဲ့ခန်းမ ရောက်တော့ တေးဂီတပထမပွဲစဉ် မပြီးသေး ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ‘ပိုင်’ လုံမပျိုလေးများက မကြာမီ ပထမပွဲ ပြီးတော့မည်ဖြစ်၍ ခေတ္တ စောင့်ပါရန် ပြောပြီး နေရာထိုင်ခင်းပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်ထဲမှ တစ်ဦးက ‘ပိုင်’ လုံမပျို၏ ရိုးရာဝတ်စုံကို သဘောကျ၍ဟုဆိုကာ တဲ၍ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်သေးသည်။

မကြာပါ ပထမပွဲစဉ်ပြီး၍ ဒုတိယပွဲစဉ်စရန် ပြင်ဆင်နေလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခန်းမထဲ၌ နေရာယူကြသည်။ ခန်းမဟုဆိုသော်လည်း ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမကြီး မဟုတ်ချေ။ လူ(၄၀) ခန့်မျှသာ ဆန့်သော ခန်းမငယ် တစ်ခု ဖြစ်သည်။ မျက်နှာစာတွင် ကပွဲစင်ရှိသည်။ ဤပွဲစဉ်တွင် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များ ဇာပါအဝင် လူ(၂၀) ခန့်ကြည့်ရှုကြသည်။

တေးဂီတကပွဲတွင် ‘ပိုင်’လုလင်ပျို၊ လုံမပျို များက ရိုးရာတိုင်းရင်းသားဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ပြီးလုလင်ပျိုတို့၏ ရိုးရာယိမ်းအက၊ လုံမပျိုတို့၏ ရိုးရာယိမ်းအကအပြင် လုလင်ငယ်က ဘင်ဂျီတီး၍ လုံမပျိုအား ချစ်ရေးဆိုပုံ တေးဂီတ သရုပ်ဖော်ပြကွက်များကို ပြသ တင်ဆက်သွားခဲ့သည်။ မမေ့နိုင်သော တင်ဆက်မှုပြကွက်များပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကပွဲအပြီးတွင် ကျွန်တော်တို့ ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ အဖွဲ့ဝင်များ အားလုံးနှင့်အတူ တေးဂီတကပွဲ တင်ဆက်သူ ပိုင်လူမျိုးစု လုလင်ပျို၊ လုံမပျို များအားလုံးတို့၍ အမှတ်တရဓာတ်ပုံများ ရိုက်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းနောက် တေးဂီတပွဲခန်းမမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ လူမျိုးစု စံပြရွာ လေ့လာရေး ခရီးစဉ်ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ။ လူမျိုးစု စုံလင်လှသည့် စံပြရွာအတွင်းမှ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွာလာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး လူမျိုးစုစံပြရွာအတွင်းမှ ထွက်ခွာ
လာခဲ့ကြသော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏စိတ်အာရုံတို့မှာ အဆို့ပါ
လူမျိုးစုတို့၏ ချစ်စဖွယ် ရိုးရာဓလေ့တို့ တည်ရှိရာ စံပြရွာ
အတွင်း၌သာ ကျန်ရစ်နေခဲ့ပါလေတော့သည်။

ယူနန်ပြည်နယ်ရှိ ကျောက်တောသို့ လေ့လာရေးခရီးတစ်ခေါက်

၁၉၉၂-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၅) ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့။

ကုမင်းမြို့၏ မုန်းလွဲပိုင်းနေသည် ထင်သလောက် ပူပြင်း
ခြင်း မရှိချေ။ ရာသီဥတု လွန်စွာကောင်းမွန်သောအချိန်
ဖြစ်၍ နေရထိုင်ရ အလွန်ကောင်းလှသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ ဘာသာပြန်စာရေးဆရာအဖွဲ့
ဝင်များ၏ လေ့လာရေးခရီးစဉ်သည် ကုမင်းမြို့တွင် အဆုံး
သတ်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကုမင်းမြို့တွင် နေထိုင်စဉ်အတွင်း
နှစ်နိုင်ငံချစ်ကြည်ရေးကို အဓိကထားသည့် စာပေဆွေးနွေး
ပွဲများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသကဲ့သို့ နယ်မြေဗဟုသုတများ ပိုမိုတိုးတက်
ရရှိရန်အတွက်လည်း အချိန်ရခိုက် လေ့လာ နိုင် သ မျှ တို့ ကို
လေ့လာခဲ့ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များ အားလုံး ယနေ့မုန်းလွဲပိုင်းတွင်
အစီအစဉ်အရ ကုမင်းမြို့၏ အရှေ့တောင်ဘက် ၁၂၆ ကီလို

မီတာ အကွာရှိ တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံတွင် ထင်ရှားသော 'ကျောက်တော' (Stone Forest) သို့ လေ့လာရေးခရီး ထွက်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

နံနက်ပိုင်းက ယူနန်ပြည်နယ် လူမျိုးစုရွာသို့သွားစဉ် အချိန်အနည်းငယ် ပိယူလိုက်သဖြင့် တည်းခိုရာ ရွှေဥဒေါင်း (Golden Peacock) ဟိုတယ်သို့ မွန်းတည့် ၁၂:၀၀ နာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိက မွန်းလွဲပိုင်း လေ့လာရေးထွက်ကြမည့် 'ကျောက်တော' သို့ ခရီး သည် အနည်းဆုံး အသွားအပြန် လေးနာရီခန့်ခရီးဖြစ်၍ နေ့လယ်စာကို ခပ်သုတ်သုတ်စားကြရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။

နေ့လယ်စာစားပြီးသည့်နှင့် ယူနန်ပြည်နယ် စာရေးဆရာ အသင်းက စီစဉ်ပေးထားသော မော်တော်ယာဉ်ဖြင့် ခရီးစတင် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိက နားနားနေနေ မွေးစက်လိုက ကားပေါ်မှာပင် အနားယူမွေးစက်ကြရန် ပြောလာသော်လည်း မိမိရောက်ခဲ့လှသည့် ခရီးစဉ် ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ မြင်ကွင်းတို့သည် ရှုချင်စဖွယ်ဖြစ်နေ၍လည်းကောင်း တစ်လမ်းလုံး ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ငေးမောရင်း လိုက်ပါလာခဲ့မိသည်။

လမ်းမျှားမှာ ကောင်းမွန်လှသဖြင့် ကားစီးရသည်မှာ လွန်စွာမှ သက်သာလှသည်။ ကုမင်းမြို့ကို ငေး၍ဝေး၍ လာသည့်နှင့်အမျှ တောင်တက်တောင်ဆင်း လမ်းမျှားကို ကျေ

ပတ် လာရတော့သည်။ ကားလမ်းများကို တောင်နံရံများ
တွင် ပတ်၍ ဖောက်ထားသဖြင့် ခင်လှမ်းလှမ်းရောက်၍ ပြန်
လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် တောင်တက်တောင်ဆင်း လမ်းများ
သည် အလွန်လှပနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ အချို့လမ်း
များမှာ ပြင်ဦးလွင်မြို့ပေါ်သို့ အတက် ကားလမ်းများကဲ့သို့
လှပ၍နေတော့သည်။

မော်တော်ကားကို နှစ်နာရီခန့်အကြာ မောင်းလာပြီး
သောအခါ ကျောက်တောဒေသ၏ အဝင်ပသို့ ရောက်ရှိ
လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များသည်အနီးရှိရိုးရာအဝတ်အထည်
အသုံးအဆောင်များ ရောင်းချသည့် ဈေးဆိုင်တန်းလေး
ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေစဉ် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိက ကျွန်တော်
တို့နိုင်ငံတွင် လီဆူးတိုင်းရင်းသား ဝတ်ဆင်သည့် အဝတ်
အစားဆန်ဆန် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လမ်း
ပြ အမျိုးသမီးငယ်နှစ်ဦးကို ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးခဲ့
သည်။ အဆိုပါ အမျိုးသမီးငယ်လေးနှစ်ဦးသည် 'ရီလူမျိုးစု'
အနွယ်ဝင် ဆနီလူမျိုးများ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့နှစ်ဦးက
ကျောက်တောတွင် နာမည်ကြီးထင်ရှားသော နေရာများကို
လိုက်လံပြသမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သိလိုသည့်အချက်များကို
မေးနိုင်ကြောင်း ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိက ရှင်းပြခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကျောက်တောအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့
ကြသည်။ ကျောက်တောအတွင်း၌ အဆင်းလမ်းရှိသကဲ့သို့
အတက်လမ်းများလည်း ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ဆန်းကြယ်လှသော ကျောက်
တောအတွင်းမှ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ချွန်
ကြီးများကို အံ့သြတကြီး စူးစမ်းကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်။ လမ်းပြ
အမျိုးသမီးငယ်လေးများကလည်း ကျောက်တောအတွင်း
တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုးပုံ၊ လူပုံ စသည်ဖြင့် ပုံပေါ်လှနီးနီးရှိသော
နေရာများ ရောက်လျှင် ၎င်းပုံတူများကို အကြောင်းပြု၍
ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကြောင်းလေးများ ပြောပြတတ်ကြသည်။

ကျောက်တောအတွင်း ဖြစ်ပေါ်နေသောပုံသဏ္ဌာန်ရုပ်တု၊
ရေအိုင်ငယ်များကို အကြောင်းပြု၍ ပေးထားသော အမည်
လေးများမှာလည်း လှပဆန်းကြယ်လှ၏။ ခြင်္သေ့ရေအိုင်
(Lion Pond)၊ ရေချိုတွင်း (Sweet Water Well)၊
ကျောက်ကျွဲ (Stone Buffalo)၊ ကျောက်ကန့်လန့်ကာ (Stone
Screen)၊ လေဟာပြင်ဇာတ်ခုံ (Open Stage)၊ မိုးပေါ်သို့
ခြေလှမ်းများ (Steps to the Sky)၊ ခဏတာနားခိုစရာ (Bet-
ter to Rest here for a While)၊ ကြာပန်းထိပ်ခေါင် (Lotus
Peak)၊ အကျဉ်းဆုံးလမ်းကြား (The Narrowest Pass)၊
အစာခွန်နေတဲ့ ငှက်နှစ်ကောင် (Two Birds Feeding Each
Other)၊ လမင်းကိုမျှော်နေသည့် ကြံ့ကြီးများ (Rhinceros
Looking at the Moon)၊ ကျောက်ခေါင်းလောင်း (Stone
Bell)၊ ငန်းရိုင်းအတွက် ကုန်းခိုစရာ (Resting peak
for the Wild Geese)၊ တောင်ပံသနေတဲ့ ဇာမဏီငှက်
(Phoenix Combining Its Wings)၊ စခန်းသာ (Camp)

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ဆန်းကြယ်လှသော ကျောက်
တောအတွင်းမှ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ချွန်
ကြီးများကို အံ့သြတကြီး စူးစမ်းကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်။ လမ်းပြ
အမျိုးသမီးငယ်လေးများကလည်း ကျောက်တောအတွင်း
တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုးပုံ၊ လူပုံ စသည်ဖြင့် ပုံပေါ်လှနီးနီးရှိသော
နေရာများ ရောက်လျှင် ၎င်းပုံတူများကို အကြောင်းပြု၍
ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကြောင်းလေးများ ပြောပြတတ်ကြသည်။

ကျောက်တောအတွင်း ဖြစ်ပေါ်နေသောပုံသဏ္ဌာန်ရုပ်တု၊
ရေအိုင်ငယ်များကို အကြောင်းပြု၍ ပေးထားသော အမည်
လေးများမှာလည်း လှပဆန်းကြယ်လှ၏။ ခြင်္သေ့ရေအိုင်
(Lion Pond)၊ ရေချိုတွင်း (Sweet Water Well)၊
ကျောက်ကျွဲ (Stone Buffalo)၊ ကျောက်ကန့်လန့်ကာ (Stone
Screen)၊ လေဟာပြင်ဇာတ်ခုံ (Open Stage)၊ မိုးပေါ်သို့
ခြေလှမ်းများ (Steps to the Sky)၊ ခဏတာနားခိုစရာ (Bet-
ter to Rest here for a While)၊ ကြာပန်းထိပ်ခေါင် (Lotus
Peak)၊ အကျဉ်းဆုံးလမ်းကြား (The Narrowest Pass)၊
အစာခွန်နေတဲ့ ငှက်နှစ်ကောင် (Two Birds Feeding Each
Other)၊ လမ်းကိုမျှော်နေသည့် ကြုံကြီးများ (Rhinoceros
Looking at the Moon)၊ ကျောက်ခေါင်းလောင်း (Stone
Bell)၊ ငန်းရိုင်းအတွက် ကုန်းခိုစရာ (Resting peak
for the Wild Geese)၊ တောင်ပံသနေတဲ့ ဇာမဏီငှက်
(Phoenix Combining Its Wings)၊ စခန်းသာ (Camp)

ထိုသို့ထူထပ်သော ကျောက်တော ဧရိယာအကျယ်အဝန်း သည် ဟက်တာ ၈၀ (ရှစ်ဆယ်) မျှ ရှိသည်။ ဖောက်ထားသော လမ်း၏ဝဲယာတစ်လျှောက်တွင် မြင့်မားသောကျောက်တိုင်ကြီးများ တည်ရှိပြီး အမြင့်ပေ မီတာ ၃၀ (သုံးဆယ်) ခန့်ပင် ရှိလေသည်။

ကျောက်တောအတွင်း၌ ထွေပြားလှသော ထူးထွေသည့် ပုံသဏ္ဌာန်များသည် လွန်စွာမှ ခန့်ထည့်သောမြင်ကွင်းများကို ဖြစ်ပေါ်စေလေသည်။ ကြာထိပ်၊ ဓားသွားထိပ်၊ ရေအိုင်၊ ကျောက်တော တစ်ခုလုံးကို အပေါ်မိုး၍ ကြည့်နိုင်သော (Wang fengting) စခန်းသာနှင့် ကျောက်တောရေကန်သာ တို့ကား ထူးခြားလှသော မြင်ကွင်းများဖြစ်ကြသည်။

အဆိုပါ ကျောက်တောကြီးသည် လွန်ခဲ့သောနှစ် သန်းပေါင်း ၂၇၀ ကျော် ကတည်းက ဖြစ် ပေါ် နေ ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။ ၎င်းတို့သည် ယခင်က ပင်လယ်ရေအောက်တွင် ရှိပြီး နောင် နှစ်များစွာ ရွေ့လျားလာသော အခါ ယခုကဲ့သို့ ကျောက်တောကြီး အသွင်ဖြင့် တွေ့မြင်ရကြောင်း ဆနီ လုံမငယ်လေးများက ပြောပြကြသည်။ ယခုအခါထိုကျောက်တောသည် ပင်လယ်ရေပြင်အထက် ၁၈၀၀ မီတာ၌ ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

အဆိုပါ ကျောက်ချွန်ကြီးများကို အနီးကပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဆစ်အပိုင်းအလိုက် ဆက်ထားသည့်သဏ္ဌာန်ကို

တွေ့၍ မေးကြည့်သောအခါ မိုးရေများဖြတ်စီးသောနေရာ များဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။ ၎င်းကျောက်စွန်းများအတွင်း ၌ ထုံးကျောက်များဖြင့်ပါ ဖွဲ့စည်းထားကြောင်း လမ်းပြ လုံမလေးများက ရှင်းပြကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခရီးဆက်ကြစဉ် လမ်းခုလတ်တွင် တွေ့ရသော အမှတ်တရ အမည်ပေးထားသော နေရာလေး များသို့ ရောက်သောအခါ ဆနီလူမျိုး လုံမငယ်လေးများက အဆိုပါနေရာများနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် ဇာတ် ကြောင်းလေး များကို ပြောပြသည်မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်ထဲမှ အချို့သည် တောင်တက် တောင်ဆင်းများကြောင့် မူလက မလိုက်တော့ဘဲ တစ်နေရာ က စောင့်နေကြမည်ဟု ပြောကြပြီးမှ ဆနီလုံမလေးများ၏ ပုံပြော ကောင်း မှုကြောင့် ၎င်းတို့ နောက်မှ မခွာတမ်း တကောက်ကောက် လိုက်ကြတော့သည်။

စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးမှာ ယခုထိတိုင် ရိုးရာ ယုံကြည်မှုအဖြစ် တည်ရှိနေသည့် အာရှီမား (Ashima) ရေနတ်သမီးဇာတ်လမ်းပင်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါဇာတ်လမ်းကို လမ်းပြ ဆနီလုံမလေးများသည် ခားသွားထိပ် ရေအိုင်အနီး၌ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ နားနေစဉ် ပြောပြလေတော့သည်။

တစ်ခါက ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် အလွန်ချောမောလှပ သည့် အာရှီမားအမည်ရှိ ကျေးရွာသူလေးတစ်ဦးရှိကြောင်း၊

အာရုံမားတွင် တစ်ရွာတည်းသား အာခီအမည်ရှိ ချစ်သူ တစ်ဦးရှိကြောင်း၊ ချစ်သူမူ ဆင်းရဲသော်လည်း တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး အလွန်ချစ်ကြကြောင်း၊ တစ်နေ့တွင် အာရုံမားကို တစ်ဘက်သတ်ကြိုက်နေသော မြေရှင်ပဒေသရာဇ် တစ်ဦး၏ သားဖြစ်သူက မြင်းပေါ်သို့ အတင်းဆွဲတင်၍ ခိုးပြေးခဲ့ ကြောင်း၊ ထိုသို့ ခိုးပြေးသဖြင့် ချစ်သူ အာခီနောက်မှစာပ် လိုက်ကြောင်း၊ ယခု ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ နားနေရာသို့ရောက် သောအခါ ကျောက်နံရံကြီးက ပိတ်ကာထားသဖြင့် သူ၏ ခြေထောက်ခြေဖဝါးဖြင့် နံရံကိုတုန်းဖွင့်စေခဲ့ကြောင်းပြော ပြလေသည်။

ထို့နောက် ဆနီလုံမလေးများက ကျွန်တော်တို့နား နေရာ လက်ယာ မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျောက်နံရံမှ ကြီးမား သော ခြေဖဝါးရာကိုပြ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အမှန်ပင် ခြေဖဝါးသဏ္ဌာန် လှောင်လှထွက် ပြုလုပ်နိုင်သည့်အပေါက် ကြီးကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဆက်လက်၍ ဆနီလုံမလေးများကအာရုံမားဇာတ်လမ်းကို ပြောပြပြန်လေသည်။ ချစ်သူ အာခီသည် ထိုသို့ ခြေဖဝါးဖြင့် ကျောက်နံရံကိုထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်ပြီးနောက် အပြေးလိုက် ပြန်ရာထပ်မံ၍ ကျောက်နံရံတစ်ခုကို တွေ့ပြန်သဖြင့်လက်သီးဖြင့် ထိုးဖောက်လိုက်ရာ ပေါက်သွားခဲ့ကြောင်းကို ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ နားနေရာ လက်ဝဲဘက် မလှမ်းမကမ်းသို့

ညွှန်ပြသဖြင့် သူတို့ပြောသည့်အတိုင်းပင် လက်သီးရာအပေါက်
ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

ချစ်သူအာခီသည် ဆက်လက်၍ အာရီမားနောက်သို့လိုက်
သော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။ အာရီမား
တစ်ယောက် ကျောက်တောအတွင်းရှိ ရေကန်ကြီးတစ်ကန်
အတွင်းသို့ ခုန်ချ သေဆုံး သွားခဲ့ကြောင်း သိရှိခဲ့ရတော့
သည်။

အချစ်သူရဲကောင်း အာခီနှင့် အာရီမားတို့၏ ဇာတ်လမ်း
သည် အထူးပင်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

ယခုအခါတွင် ကျောက်တော၏အလယ် ရေကန်ကြီးတစ်
ကန်အတွင်းမှ လူပုံသဏ္ဌာန်ရုပ်တုကြီးတစ်ခု ထိုးထွက်လျက်ရှိ
လေသည်။ အဆိုပါ ရုပ်တုသည် ရေနစ်သေဆုံးပြီးရေအောက်
မှ ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာသည့် အာရီမား၏ ရုပ်တုအဖြစ်
ယခုတိုင်ဒေသတစ်ဝိုက်ရှိလူအများက ယုံကြည်လျက်ရှိကြောင်း
ဆနီလုံမလေးများကပြောပြ၍ သိရှိခဲ့ရလေသည်။

လမ်းပြ ဆနီလုံမလေးများက အာရီမား ဇာတ်လမ်းကို
ပြောပြနေစဉ် ကျွန်တော်တို့၏ရင်တွင်း၌ အာရီမား၏ဖြစ်အင်
အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ ခံစားကြရသည်။ အာရီမား
ဇာတ်လမ်းသည်တကယ်ရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ ဤ

နေရာ ဤဒေသ၌ ထင်ရှားသောရိုးရာ ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ပုဒ် ရှိနေပါလား ဟူသောအသိက ကျွန်တော်တို့၏ရင် ထဲတွင် ကိန်းအောင်းရင်း၌ဇာတ်လမ်းလေးကို ပြောပြသော ဆနီလုံမလေး မစ္စရန်း (Miss Yang) နှင့် မစ္စင်ကောင်း (Miss Gong) တို့ကို အထူးပင် ကျေးဇူးတင် နေမိခဲ့လေ သည်။

ဆနီလုံမလေးနှစ်ဦးသည် ကျွန်တော်တို့ကို ကျောက်တော အတွင်း လိုက်လံပြသရင်း ခားသွားထိပ် ရေအိုင်အနီး ခေါင်းလောင်းသံမြည်သော ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုအနီးသို့ ခေါ်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များထဲမှ တစ်ဦးချင်းစီကို သူတို့သတ်မှတ်ပေးသည့် အချက်ရေအတိုင်း ကျောက်တုံးကို တီးခေါက်စေကာ တီးခေါက်သော အချက်အရေအတွက် အလိုက် အတိတ်နိမိတ်များကိုပြောပြပြီး ဆုတောင်းမှုများ ပြုပေးခဲ့သည်ကိုလည်း အမှတ်ရဖွယ်တစ်ခုအဖြစ် ကျန်ရစ်နေ ခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် ဆနီလုံမလေးများသည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင် များအပန်းပြေစေရန် အခိုက်အတန့်ရပ်နားရာနေရာများတွင် ရိုးရာသီချင်းများသီဆိုပြခြင်း၊ ကခုန်ပြခြင်းတို့ဖြင့် ဖျော်ဖြေ မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ မမေ့နိုင်စရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

အမွန်ဆိုရပါမူ ယူနန်ပြည်နယ်ရှိလူမျိုးစုံအတော်များများ သည် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ ရှမ်း၊ ကချင်ဒေသရှိလူမျိုး

စု အချို့နှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံချင်း အတော်တူကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်လံပြသခဲ့သော “ရီလူမျိုး” အနွယ်ဝင် ဆနီလုံမလေးများသည် ကျွန်တော်တို့ဆီက လီဆူးတိုင်းချင်းသူလေးများနှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံချင်း အတော်ဆင်တူလေသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် သူတို့လေးတွေသည် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံနှင့် နယ်မြေချင်း ထိစပ်နေသည့် ယူနန်ပြည်နယ်မှ တိုင်းရင်းသူလေးများဖြစ်ကြရာ ကျွန်တော်တို့နှင့် သွေးချင်းနီးသည့် ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်လေးများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

သူတို့လေးတွေသည် ကျောက်တောအတွင်း လိုက်လံပြသသည့်တာဝန် ပြီးဆုံးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ကို နှုတ်မှတစ်စုံတစ်ခုကို အော်ပြောရင်း လက်ပြုနှုတ်ဆက် ခဲ့သွားခဲ့လေသည်။

သူတို့လေးတွေ အော်ပြောခဲ့သောစကားကို နားမလည်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူပါလာသော ပီကင်းတက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခ မစ္စတာဝီအား မေးကြည့်ရာ ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ....

“ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေ တစ်ခါပြန်ဆုံကြပါဦးစို့” ဟူသည့် ဆုတောင်းစကားလေးပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရပါတော့သည်။

အခန်း (၁၄)

လှသော မြင့်သော အနောက်တောင်တော်သို့

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၆ ရက်၊ တနင်းလာနေ့။

ကုမင်းမြို့ဝန်းကျင်သည် ယခင်နေ့များကထက် အအေး ပိုကဲသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကောင်းကင်ပေါ်တွင် မိုးရိပ်လေး များကို တွေ့နေရသည်။

ဟိုတယ်ကထွက်တော့ နံနက် ၈:၀၀ နာရီ ထိုးနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များ ကုမင်းမြို့တွင် နေထိုင်စဉ် အတွင်း သွားရေးလာရေး နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေစေ ရန် လူငယ်စာရေးဆရာများကို အတူနေအတူစားတာဝန် ပေးထားဟန်တူပါသည်။ ၎င်းတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဝင်များ လိုအပ်သမျှကို ဟိုတယ်တွင် အတူနေရင်း လိုလေ သေးမရှိ ကူညီလေသည်။ ဟိုတယ်မှထွက်၍ သွားရောက် လေ့လာသည့် ခရီးစဉ်တိုင်းအတွက်မူ ယူနန်စာရေးဆရာ အသင်းမှ ဥက္ကဋ္ဌ၊ အတွင်းရေးမှူး တစ်ဦးဦး လိုက်ပါ ပို့ဆောင်တတ်သည်ကို သတိထားမိသည်။ ယနေ့ခရီးစဉ်ကိုမူ

အသင်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာ ဝမ်ရောင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါ
ပို့ဆောင်လေသည်။

အနောက်တောင်ကုန်း၏ တောင်ခြေရောက်တော့ နံနက်
၉:၀၀ နာရီ ထိုးလုပြီဖြစ်သည်။ ကားကို ကားများရပ်နားရာ
နေရာတွင် ရပ်ထားပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဆင်းလျှောက်
တာ တောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ပေါ်သို့ တက်
သည် ဆိုသော်လည်း မတ်သော တောင်ခါးပန်းများ အနီး
သို့ ရောက်သည်အထိ ကတ္တရာလမ်းခင်းထားသော ပြေလျော
သည့် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း တစ်မိုင်ကျော်ခန့် လျှောက်ရ
သေးသည်။ အဆိုပါ ဆင်ခြေလျှောသည် တောင်ခါးပန်း
လမ်းတစ်ခု ဖြစ်ပြီး ဘယ်ဘက်တွင် လှပကျယ်ပြောသော
ဒါယန်ချီကန် (Dian Chi Lake) ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။
ဆင်ခြေလျှောလမ်းတောက်လျှောက်တွင် ပြည်နယ်တိုင်းရင်း
သားများ၏ လက်မှုပစ္စည်းများ၊ ဒေါင်းတောင်များကို
ရောင်းချနေကြောင်းတွေ့ရသည်။ ကြက်ကြော်၊ ပုဇွန်ခွက်ကြော်
ရောင်းသော ဈေးသည်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

တရုတ်မျိုးနွယ်၊ တိုင်လူမျိုး၊ ဝလူမျိုး၊ ယီလူမျိုး၊ ပိုင်
လူမျိုးတို့သည် ဒေါင်းတောင်တို့ကို အမြတ်တနိုးထားကြောင်း
သိရသည်။ မြန်မာလူမျိုးတို့နှင့် ဆင်တူလှလေသည်။

မြင့်မတ်သော တောင်ခြေအနီးသို့ အရောက်တွင် တောင်
ထိပ်ဘက်ဆီသို့ ကျွန်တော် မောကြည့်မိသည်။ မြင့်မတ်လှိုက်

သည့် ဖြစ်ခြင်း။ တောင်တက်လမ်းတို့သည်လည်း အဆိုပါ မြင့်မတ်သော တောင်ခါးပန်းတွင် ရစ်ပတ်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ မြင့်မတ်သော တောင်မြင့်နှင့် ဒါယန်ချီ ကန်သည် ထောင့်မတ်အနေအထားအတိုင်းရှိပြီး၊ ကန်ရေပြင်ဆီသို့ လှမ်းအကြည့်တွင် အဝေးဆီ၌ မြူခြေကဲ့သို့ မိုင်းပြပြဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

ဝူမန်တောင် (Mount Wumeng) ဟုလည်း ခေါ်သည့် အနောက်တောင်ကုန်းသည် ဒါယန်ချီ ကန်နှင့် ကျင်ရှာမြစ် (Jinsha River) တို့၏ ပေါင်းဆုံရာနေရာတွင် ထီးထီးမားမား ရပ်တည်နေသောတောင်ကြီး ဖြစ်သည်။ တောရိပ်တောင်ရိပ်တို့နှင့် အေးချမ်းသာယာသော တောင်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ တောင်ထိပ်သို့တက်ရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း တောင်ခါးပန်းကိုပတ်၍ သဘာဝအတိုင်းရှိနေသော လိုက်ခေါင်းများအတိုင်း တက်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး တောင် မြင့်ပေါ် သို့ မတက်မီ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာ ချူက မှတ်မှတ်ရရ သတိပေးစကား ထပ်ဆိုသည်။ ဤနေရာသည် လူသိများ ထင်ရှားသည့် အလျောက် လာရောက်လေ့လာကြသူများ များပြားလှလေသည်။ အများစုမှာ တရုတ်လူမျိုးများဖြစ်ရာ အင်္ဂလိပ်စကားတတ်သူ အလွန်နည်းကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း

တရုတ်စကား မတတ်ကြသူများဖြစ်၍ အကယ်၍ ကျွန်တော်
တို့ မြန်မာစာရေးဆရာအဖွဲ့ဝင်များ လူစုကဲ့သို့သော် အခက်
အခဲ ဖြစ်မည်စိုး၍ မစွဲတာ နျူက “ခင်ဗျားတို့တတွေ လူ
စုတော့ ကွဲစေကြပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ရယ် ပါမောက္ခ မစွဲတာ
စီရယ် နားက မခွာစေချင်ဘူး” ဟု သတိပေးခဲ့လေသည်။ ပြီး
နောက် ကျွန်တော်တို့အားလုံး တောင်မြင့်ပေါ်သို့ လှေကား
တစ်ထပ်ပြီး တစ်ထပ် တက်ခဲ့လေသည်။ လှိုဏ် ခေါင်း များ
ထဲတွင် ယဉ်ကျေးမှုရိုးရာနတ်မင်း၊ ဉာဏ်ပညာနတ်မင်း၊
ကျန်းမာရေးနတ်မင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းနတ်မင်းဟူ၍ ထုလုပ်ထား
သည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့တတွေ ပညာရေးနတ်မင်း ရုပ်တုအနီးသို့
အရောက်တွင် ပါမောက္ခ မစွဲတာ စီကျင့်ခိုင်က ပညာရေး
နတ်မင်းရုပ်တု ထွင်းသူအကြောင်းကို ရှင်းပြလေသည်။ ရုပ်တု
ထွင်းသူသည် ကျောက်ရုပ်တုကိုထွင်းရင်း ကညစ်တံကျိုးသွား
သဖြင့် စိတ်ပျက်ကာ တောင်ခြေရှိ ဒေါယန်ချီ ကန်ထဲသို့ ခုန်
ချခဲ့ကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့တတွေ ဆက်တက်လာခဲ့ကြရင်း လမ်းခွတ်
လတ် အရောက်တွင် ရွေးဇဟောင်းပစ္စည်း အရောင်းဆိုင် တစ်
ဆိုင်ကို တောင်ခါးပန်းပေါ်၌ တွေ့ရသည်။ ဆိုင်ထိုင်စာရေး
မလေးက ကျွန်တော်တို့သည်မြန်မာနိုင်ငံမှလာသော ဧည့်သည်
များ ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ ဆိုင် ခန်း အတွင်း၌

အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပြီး ရေနှေးကြမ်းသောက်ရန်
ဖိတ်ခေါ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မောလာသည်နှင့်
ဆိုင်ဆိုင်စာရေးမလေး တည်ခင်းသော ရေနှေးကြမ်းကို
သောက်ရင်း အနားယူလိုက်ကြသည်။

တကယ်တော့ အဆိုပါ အရောင်းပြခန်း၌ရှိသော နေရာ
သည် တောင်တက်လမ်းသွယ်နှစ်ခုရှိသောနေရာ ဖြစ်လေသည်။
တစ်ခုသည် တောင်ဘက်သို့ဖြစ်၍ တစ်ခုသည် မြောက်ဘက်
သို့ ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်လမ်းသည် တောင်ထိပ်တွင်ဆုံသည်ဟု
သိရသည်။

ကျွန်တော်တို့တို့တော့ တောင်ဘက် တက်လမ်းအတိုင်းဆက်
တက်ခဲ့ကြသည်။ အချို့ တက်လမ်း လိုက်ခေါင်းနေရာများ
သည် အလွန်ကျဉ်းသဖြင့် လူနှစ်ဦး ရှောင်ရန် အလွန် ခက်ခဲ
လေသည်။ တောင်ပေါ်သို့ အတော်လေး တက်မီသောအခါ
ဘေးပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းကို အပေါ်စီးမှ လှပစွာ တွေ့နေနိုင်
သော တောင်ခါးပန်း၏ ရှုခင်းတစ်နေရာဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ အတော်ကလေး တက်မိခဲ့ကြလေပြီ။

ဆက်တက်ကြဦးမလားဟု မစွဲတာမျှက မေးသည်။
ဆရာ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်က ‘တော်ပါပြီ၊ ပြန်ဆင်းကြ
ရအောင်၊ အတော်ကလေး တက်မိပြီပဲ’ ဟုဆိုသဖြင့် ပြန်ဆင်း
ကြရန် ပြင်ကြသည်။ အဆိုပါ ရှုခင်းတစ်နေရာတွင်ပင် မြင့်
မတ်သော တောင်ခါးပန်းကြီးကို နောက်ခံပြု၍ ဓာတ်ပုံရိုက်
ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာချူသည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင် လူဦးရေကို ရေတွက်ရင်း ဦးမောင်ဝင်း တစ်ယောက် ပါမလာသည်ကို သတိထားမိသောအခါ မျက်ကလဲဆန့်ပြာ ဖြစ်တော့သည်။

‘ဦးမောင်ဝင်းရော—ဦးမောင်ဝင်းရော’ ဟု မြန်မာနာမည်ကို မပီမသဖြင့် မေးလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလည်း ယခုမှ သတိထားမိသည်။ ဦးမောင်ဝင်းတစ်ယောက် မတွေ့တော့။ တောင်ခြေမှ တက်လာစဉ်က ဦးမောင်ဝင်းက ရွှေမှတက်သွားသည်ကို ကောင်းကောင်း သတိထား မိသည်။ ပထမဆင့် တောင်ခါးပန်းပေါ်သို့ လှေကားထစ်များအတိုင်း တက်စဉ်ကလည်း အတူတူ ရွှေမှ ကျွန်တော်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တက်နေသည်ကို သတိထားမိခဲ့သည်။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့တွင် တစ်ယောက် လိုနေပြီ။ မစ္စတာချူ တစ်ယောက် ပျာများရပြီ။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မောမောနှင့် လမ်းခွတ်လတ်ရှိ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်တွင် ခေတ္တနားစဉ် သူချည်းပဲ ဆက်တက်သွားဟန်ရှိသည်။ သို့သော် သူတက်သွားသည့် လမ်းသည် တောင်ဘက်လမ်း မဟုတ်ဘဲ မြောက်ဘက်အတက်လမ်း ဖြစ်မည်ထင်သည်။ မြောက်ဘက် အတက်လမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ နောက်က ဆက်တက်လာမည်ထင်ပြီး ရွှေမှတက်သွားဟန်တူသည်။ ကျွန်တော် အထင်ကို မစ္စတာချူအား ပြောပြလိုက်သောအခါ ‘ကျွန်တော်

သွားရှာလိုက်ဦးမည်’ ဟုဆိုကာ ကသောကမျော ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ကျွန်တော်က ‘နေပါဦး မစ္စတာချူ၊ သိပ်လဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့နောက်ကို လိုက်လာတာ မတွေ့ရင် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ဆင်းလာမှာပေါ့’ ဟု ပြောမိသည်။ မရပါ။ ‘ပြန်တော့၊ သွားရှာဦးမယ်’ ဟုဆိုကာ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ လမ်းခွတ်လတ်တွင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အရောင်းဆိုင် အနီး တောင်နှင့် မြောက် အတက်လမ်းဆုံတွင် မစ္စတာချူကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မစ္စတာချူ အတော်စိတ်ပျက်နေပုံရသည်။ မစ္စတာချူက ‘မတွေ့ဘူးဗျ၊ မြောက်ဘက်တက်လမ်းအတိုင်း တော်တော်ဝေးဝေးထိ တက်လိုက်ကြည့်တယ်၊ မတွေ့ဘူး’ ဟု ဆိုလေသည်။

‘ကဲပါဗျာ— ကျွန်တော်တို့ကို မတွေ့လို့ ဦးမောင်ဝင်း ပြန်ဆင်းသွားရောပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရှုခင်းသာဘက် တက်နေတုန်း ပြန်ဆင်းသွားလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ အခုလောက်ဆို ကားရပ်ထားတဲ့ တောင်ခြေကို ရောက်နေရောပေါ့’ ဟု ကျွန်တော် သူ့ကို အားပေးမိသည်။

ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့တတွေ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ဆင်းခဲ့ရာ ပထမအဆင့် တောင်ခြေသို့ ရောက်လာသည်။ ဦးမောင်ဝင်းကို မတွေ့ချေ။

ထိုအချိန်တွင် ညာဘက်ရှိ ဒါယန်ချီကန်၏ ဟိုးအဝေး
ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီတွင် မိုးများ ရွာနေသည်ကို လှမ်းတွေ့နေရ
သည်။ မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ မိုးစက်များ ရောက်လာ
သည်။ မိုးသဲသဲတော့ ဖုတ်ချေ၊ ဖဲ့ဖဲ့မျှသာဖြစ်သည်။ အဆိုပါ
ဖဲ့ဖဲ့သည်လည်းကား ရပ်ထားရာ တစ်မိုင်ခန့် ခရီးတစ်လျှောက်
ဆိုလျှင် ရွှဲနိုင်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့တတွေ တောင်ခါးပန်းတွင် ပေါက်နေသော
သစ်ပင်ကြီးများ အောက်ကို ဖြတ်လျှောက်ရင်း ကတ္တရာလမ်း
ကုန်းဆင်းအတိုင်း မပြေးရုံတမယ် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာ
ခဲ့ကြသည်။ မိုးရွာစပြစ်၍ ကတ္တရာလမ်းလည်း ချော်နေ
သည်။

ကားရပ်ထားရာနေရာ ရောက်တော့ ဦးမောင်ဝင်းကို
မတွေ့ရချေ။ မိုးကလည်း ပိုကျလာပြီ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး
တွင် ထီးလည်း တစ်ချောင်းမှ မပါကြချေ။

နိုင်ငံကျော် ဂီတစာဆို နီအား၏ ဂူဗိမာန်ဆီသို့

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကားရပ်ထားရာ နေရာ အနီးရှိ
တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံတော်သီချင်းကို ရေးစပ်
ခဲ့သူ ကွယ်လွန်သူ နိုင်ငံကျော် ဂီတစာဆို 'နီအား(Nie-er)' ၏
ဂူဗိမာန်သို့ သွားရောက် လေ့လာရန် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဂီတစာဆို 'နိအား'၏ ဂူပိမာန်အနီးတွင် ၎င်း၏ မတ်ရပ် ပုံတူ ရုပ်တုကို တွေ့ရသည်။ ရုပ်တုကိုနောက်ခံပြု၍ ကျွန်တော်၊ ဦးတေဇလှိုင်၊ ယူနန်စာရေးဆရာအသင်း ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဆရာ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်နှင့် ပါမောက္ခ မစ္စတာ စိကျင့်ခိုင်တို့ အမှတ်တရ ခေတ်စုံရုံ ဖိလ်က်ကြသည်။ ပြီးနောက် 'နိအား'၏ အုတ်ဂူအနီးသို့သွား၍ အုတ်ဂူတွင် အင်္ဂလိပ် စာ သဖြင့် ရေးသားသော မှတ်တမ်းစာသားကို ဖတ်ကြည့်လိုက် သည်။

တကယ်တော့ ဂီတစာဆို 'နိအား'သည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ၁၉၁၂-ခုနှစ်တွင် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ ယူနန်ပြည်နယ်၌ မွေးဖွားခဲ့ပြီး ၁၉၃၅-ခုနှစ်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ကွယ်လွန် စဉ်က အသက် (၂၄)နှစ်သာရှိသေးသည်။

၎င်း၏ အရိုးပြာများကို ဂျပန်နိုင်ငံမှ ဇာတိဖြစ်သော ယူနန်ပြည်နယ်သို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့ပြီး အဆိုပါနေရာတွင် ၁၉၃၁-ခုနှစ်၌ အုတ်ဂူဖြင့် ပြုလုပ်ထားရှိခဲ့သည်။ ၁၉၈၀- ပြည့်နှစ်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ၁၉၈၈-ခုနှစ်တွင် တစ်ကြိမ် ပြန်လည် ပြုပြင် မွမ်းမံခဲ့သည်။

၎င်း၏ညီဖြစ်သူမှာ ယခုတိုင် ကုန်းမြို့တွင် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေကြောင်း သိရှိရလေသည်။ ထူးချွန်သူ ဂီတစာဆို တစ်ဦး အား အမှတ်တရ ဖြစ်စေရန် အထိမ်းအမှတ် နေရာ ပြုလုပ်၍

ဂုဏ်ပြုခြင်းပေပဲဟု ၎င်း၏အကြောင်းကို တွေးရင်းကျွန်တော် မှတ်ချက်ချမိခဲ့သည်။

မိုးလည်း စဲခဲ့ပြီ။ ကားရပ်ထားရာနေရာဆီသို့ ကျွန်တော် တို့တစ်စု ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ပြန်ရောက်တော့ ဦးမောင်ဝင်း နှင့် စေတဘ ချူကို ကားအနီးတွင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဦးမောင် ဝင်းကို မေးကြည့်တော့ ကျွန်တော်တို့ ထင်သည့်အတိုင်းပင် တောင်ခမန်းလမ်းခွတ်လတ်ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အရောင်းဆိုင် အနီး လမ်းခွဲနှစ်ခုအနက် မြောက်ဘက်လမ်းခွဲမှ တစ်ဦးတည်း တက်သွားပြီး တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ကာ တောင်ဘက်လမ်း အတိုင်း ပြန်ဆင်းခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ဦးမောင်ဝင်းကိုတွေ့ မှ မစ္စတာ ချူလည်း စိတ်အေးသွားကြောင်း သိရလေသည်။

ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာ ချူသည် လူလတ်ပိုင်း လူ ရွယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပျော်တတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ကျွန် တော်တို့အား သွားရေး လာရေး၊ နေရေး ထိုင်ရေးက အစ လိုလေသေးမရှိအောင်ကူညီသည့်အပြင် ကျွန်တော်တို့အပေါ် လည်း များစွာမှ ဂရုစိုက်လေသည်။

ဦးမောင်ဝင်း သူ့မျက်စိရှေ့တွင်မတွေ့၍ အပူတပြင်းဖြစ် ရသည့် ကိစ္စကို ကြည့်လျှင် သူသည် အလုပ်အပေါ် တာဝန် ကျေသူ ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဂရုစိုက်သူဖြစ်ကြောင်းသိသာ ထင်ရှားလှလေသည်။

စေတဘ ချူ၏ ကျေးဇူးကိုကား ကျွန်တော် တစ်သက် မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ယူနန်တက္ကသိုလ်၏ ရန်၊ သင်းသင်း စာပန်းခင်းဆီသို့

ကျွန်တော်တို့တတွေ မနက်က အနောက်တောင်တော်၊
နီအား၏ ဂူဗိမာန်၊ ပြီးနောက် ကုမင်းမြို့ကွင်တန်ခိုးအကြီးဆုံး
ဘုရားကျောင်းတိုက်ဟု ထင်ရှားသော ကဿပ၊ ဂေါဘမ၊
စကြမုနိ၊ အရိဇေ၊ ဧတ္တယျဘုရားရှင်ပွားတော်များကိန်းဝပ်လျက်
ရှိသည့်ဟွေတင်(Hua Htin)ဘုရားကျောင်းတို့သို့ လေ့လာရေး
ခရီး သွားရောက်ခဲ့ကြပြီး အပြန်တွင် မောမောနွဲ့အိပ်ပျော်
သွားခဲ့သည်။

ယနေ့မုန်းလွဲ သုံးနာရီတွင် ယူနန်တက္ကသိုလ်တွင် စာပေ
ဆွေးနွေးပွဲ ပြုလုပ်ရန် ရှိသည်ဟူသော အသိဖြင့် အိပ်ရာက
ကမန်းကတန်းထတော့ မုန်းလွဲ နှစ်နာရီထိုးလှပြီ။

စာပေဆွေးနွေးပွဲသို့ အားလုံး အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို
ဝတ်ဆင်သွားကြရန် ညှိနှိုင်း စီစဉ်လိုက်ကြသည်။ ကုမင်းမြို့
ညနေခင်း၏ အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့၍ ဖြစ်
သည်။

ဟိုတယ်ကထွက်မယ်လုပ်ပြီးမှ အပြင်တွင် မိုးစက်လေးများ
ကျ လာ ပြန် သည် ကို သတိထားမိ၍ ဟိုတယ်ပေါ် အပြေး
အလွှား ပြန်တက်၍ ထီးကိုပြန်ယူရသည်။ အင်း....အနောက်
တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ထီးဆောင်းလျက် မြင်ကွင်းကတော့ ကြည့်
ကောင်းမည့် မြင်ကွင်းပေပဲဟု စိတ်မှာတွေးရင်း ပြုံးလိုက်မိ
သည်။

ကျွန်တော်တို့တတွေ ယူနန်တက္ကသိုလ်ရောက်တော့မှန်းလဲ့ သုံးနာရီအတိပင် ဖြစ်သည်။ ဖွဲ့ဖွဲ့ကျနေသော မိုးတို့က စဲနေပြီ။ တက္ကသိုလ်ဝင်း အတွင်း၌ ယူနန်ပြည်နယ် စာပေနှင့် သဘောတရား ရေးရာ ဌာနမှ ညွှန်ကြားရေးမှူး မစ္စတာ လျူဟောင်ယူ (Mr. Liu Hongyu)၊ ပါမောက္ခ မစ္စတာ ယန်ကျန်ကွန်း (Mr. Yang Zhen Kun)၊ အရှေ့တောင်အာရှ ရေးရာဌာနမှဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးဟီရှန်ဒါ (He Shengda) လူမျိုးစုရေးရာဌာနမှ ပါမောက္ခ မစ္စတာ ဖူကွမ်ယူ၊ တရုတ် စာပေဌာန ပါမောက္ခ မစ္စတာ ဖောင်ရှောင်မိနှင့် အမေရိကန် စာပေသုတေသနအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာ ရီရှန်၊ ပါမောက္ခ မဒမ် ချန်လီချင်နှင့် ဆရာ ဆရာမများက ကြိုဆိုနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို အစည်းအဝေးခန်းမတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ စာပေ အတွေ့အကြုံချင်း ဖလှယ်ကြမည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ ယူနန်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သွားသော အချိန်မှာ စာမေးပွဲများစစ်နေသော အချိန်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဆရာ ဆရာမများနှင့်အတူ တက္ကသိုလ်အတွင်း လှည့်လည်လေ့လာကြမည်။ ကျွန်တော်တို့ ယူနန်တက္ကသိုလ် ရောက်သည့် အချိန်မှာ စာမေးပွဲများ စစ်နေသော အချိန်ဖြစ်၍ ဆရာ ဆရာမများ စာသင်ခန်းစောင့်နေရကြောင်း သိရသည်။

တစ်ရောက်လာသူ အားလုံးစုံတော့ ပါမောက္ခ ယန်ကျန်ကွန်းက မိတ်ဆက်စကား ဆိုလေသည်။ ရှေးဦးစွာမိတ်ဆက်

ပေးခြင်း ခံရသူမှာ မစ္စတာ လျူဟောင်ယူ ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ယူနန်ပြည်နယ် စာပေနှင့် သဘောတရားရေးရာဌာနမှ ညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ်မှာ အမေရိကန်စာပေ သုတေသနအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာရီရှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် အက်စတာတန် တက္ကသိုလ်မှ စာပေဘာသာရပ်ကို အထူးဘာသာရပ်အဖြစ် ယူ၍ ဒေါက်တာဘွဲ့ကိုရရှိလာသူဖြစ်သည်။ သူသည် မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ တရုတ်ဘာသာသို့ပြန်ဆိုခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

တတိယပုဂ္ဂိုလ်မှာ မစ္စတာဖောင်ရှုံဝမ်ဖြစ်သည်။ တရုတ်စာပေဌာနမှ ပါမောက္ခဖြစ်သည်။ အဓိက သင်ကြားသော ဘာသာမှာ သင်္ချာဘာသာဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် စာပေ မဂ္ဂဇင်းတစ်ခု၏ အယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်ပြီး စာအုပ်များကိုရေးကြောင်း သိရှိရသည်။

ပြီးနောက် ပါမောက္ခမစ္စတာဖူကွမ်ယူ၊ သူက လူမျိုးစုရေးရာဌာနမှဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း သင်္ချာဘာသာရပ်ကိုအထူးပြု သင်ကြားသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူသည် လူမျိုးစုတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်းကို လေ့လာနေသူဖြစ်သည်။ လူမျိုးစုယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ စာအုပ်အတော်များများကိုလည်း ရေးသားတုတ်ဝေပြီးကြောင်း သိရှိရသည်။

နောက်တစ်ဦးမှာ အမျိုးသမီး ပါမောက္ခတစ်ဦးဖြစ်သူ မဒမ်ချန်လိချင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည်စာရေးနည်းပညာရပ်စာပေ၏ အယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်ပြီး ကျောင်းသင်ခန်းစာသင်ကြားခြင်း အလုပ်အပြင် ဝတ္ထုများလည်း ရေးသားထုတ်ဝေလျက်ရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

ထပ်မံ၍ မိတ်ဆက်ခံရသူမှာ ၎င်း (မစ္စတာယန်ကျန်ကွန်း) ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ (သူသည် မြန်မာနိုင်ငံစာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းဥက္ကဋ္ဌ ထီလာစစ်သူ၏ အခင်မင်အရင်းနှီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။ မစ္စတာယန်းဟူ၍ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက ခေါ်ကြသည်။) သူသည် ယူနန်တက္ကသိုလ်မှ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဖြစ်ပြီး သီအိုရီနှင့်ဆောင်းပါးများကို အများဆုံးရေးသားသူဖြစ်သည်။ သမိုင်းစာပေ စာအုပ်များလည်း ထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်သည်။

(ယခု ဖော်ပြခဲ့သော ယူနန်တက္ကသိုလ်မှ စာရေးဆရာများ အနက် မစ္စတာလျူဟောင်ယူသည် အဖွဲ့ဝင် ၄ ဦးကို ဦးဆောင်လျက် ယူနန်ပြည်နယ် စာရေးဆရာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ အဖြစ် ၉-၁၂-၉၂ နေ့မှ ၂၃-၁၂-၉၂ နေ့အထိ မြန်မာနိုင်ငံသို့ လေ့လာရေးခရီး အသည်အပတ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

အဖွဲ့ဝင်များထဲတွင် ပါမောက္ခ မစ္စတာယန်ကျန်ကွန်းလည်း လိုက်ပါခဲ့သည်။ အဖွဲ့အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ ယူနန်ပြည်နယ် စာရေးဆရာအသင်း အတွင်းရေးမှူး မစ္စတာယန်ဟန်ကွမ်းပါ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

၎င်းတို့သည် ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံမှ ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ အဖွဲ့ဝင်များ တရုတ်ပြည် ယူနန်ပြည်နယ်သို့ ရောက်ရှိစဉ် တွေ့ဆုံခဲ့ရသော ဆွေမျိုးပေါက်ဖော် စာရေး ဆရာများ ဖြစ်ကြလေသည်။

မစ္စတာယန်း၏ နှုတ်ခွန်းဆက်စကား

... တက်ရောက်လာသူများနှင့် မိတ်ဆက်အပြီးတွင် မစ္စတာ ယန်း (ပါမောက္ခ မစ္စတာယန်ကျန်ကွန်း) သည် နှုတ်ခွန်း ဆက်စကား ဆိုလေသည်။ သူသည် မြန်မာစာပေကို အလေး အနက်ထား စိတ်ဝင်စားသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သူ၏နှုတ်ခွန်း ဆက်စကားကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သိလာရ သည်။

“ယခု ကြုံရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တော်များနဲ့ ယခုလို တွေ့ဆုံခွင့်ရတဲ့အတွက် အထူးပဲ ငမ်းသာအားရ ဖြစ်မိပါ တယ်။ ယခုအခါမှာ ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ရေးလုပ်ငန်းတွေဟာ တစ်နေ့တစ်ခြား အရေးကြီးလာပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ဤယူနန် တက္ကသိုလ်မှာ အရှေ့တောင်အာရှယဉ်ကျေးမှုနှင့်တရုတ်စာပေ ဌာနကို ဖွဲ့စည်းထားခဲ့ပါတယ်။ စာပေယဉ်ကျေးမှုကို ဖလှယ် ကြဖို့ အဓိက ရည်ရွယ်ခဲ့ပါတယ်။

အခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ယူနန်တက္ကသိုလ်ကို မြန်မာနိုင်ငံ စာပေကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ဖွဲ့ကတော့ ဦးစိုးညွန့် (ထိလာစစ်သူ) ဦးဆောင်တဲ့အဖွဲ့၊
နောက်တစ်ဖွဲ့က ဦးလှထွန်း (လှထွန်း-တံတေး) ဦးဆောင်တဲ့
အဖွဲ့နဲ့ ကျန်အဖွဲ့ကတော့ဒေါက်တာ ခင်မွှောင်ညွန့် ဦးဆောင်
တဲ့ ယခု ကြွရောက်လာတဲ့အဖွဲ့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ယခုအခါမှာ ယူနန်ပြည်နယ်အနေနဲ့ အရှေ့အာရှစာပေ
ယဉ်ကျေးမှုလေ့လာရေးလုပ်ငန်းများကို စတင်နေပြီ ဖြစ်ပါ
တယ်။ အဓိက လုပ်ငန်းကတော့ အိမ်နီးချင်းမြန်မာနိုင်ငံနဲ့
စာပေယဉ်ကျေးမှုချင်း ဖလှယ်ကြဖို့ပါပဲ။ ဒီလုပ်ငန်းတွေ
အောင်မြင်ဖို့ မြန်မာနိုင်ငံက အထူးပဲထောက်ခံအားပေးကူညီ
နေသူကတော့ ဦးစိုးညွန့် (ထိလာစစ်သူ) ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဦးစိုးညွန့်နဲ့အဖွဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် (၁၉၉၁-ခုနှစ်) ကျွန်တော်တို့
ဆီလာတုန်းက စာအုပ်တော်တော်များများယူလာခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီအထဲက မြန်မာစာရေးဆရာအချို့ရဲ့ ဝတ္ထုဆောင်းပါး
အတော်များများကို ဘာသာပြန်ပြီး အချို့ကို တရုတ်ပြည်ရဲ့
စာပေမဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာပြန်သုံးပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာကဗျာတွေ အနက်က ထိလာစစ်သူရဲ့ကဗျာ (၈) ပုဒ်
ကို ဘာသာပြန်ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်ပဲ
အဲဒီကဗျာတွေကို အခြေခံတဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဇာတ်မာန်
ကဗျာဝေဖန်ရေးဆောင်းပါးလည်း ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒီကဗျာ
ဝေဖန်ရေးဆောင်းပါးကို ၁၉၉၂ ခုနှစ်ထုတ် နယ်ခြားစာ
ပေမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ အသုံးပြုပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘဲ

အသံလွင့်ဌာနက တစ်ဆင့် နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေးကဏ္ဍမှာ ထုတ်လွှင့်ဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်။ (ဘာသာပြန်ထားသော ထိလာစစ်သူ၏ကဗျာရှစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှင့်အတူ ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။)

ထိလာစစ်သူအပြင် ကဗျာဆရာနေဘင်၊ မင်းသုဝဏ်၊ နုယဉ်၊ ငွေတာရီ၊ ဘုတလင်ချစ်လေးတို့ရဲ့ ကဗျာတွေလဲ အတော်များများဘာသာပြန်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာဘာသာပြန် စာရေးဆရာတွေဟာလဲ တရုတ်ဘာသာစာပေများကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုနေတာ သိရှိရတဲ့အတွက် အထူးပဲကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြား လိုပါတယ်။”

မစ္စတာယန်း၏ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားမှာ ဤမျှသာဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူ၏စာပေစကားတို့သည် တရုတ်-မြန်မာစာပေ ယဉ်ကျေးမှုကို ဖော်ပြလျက်ရှိကြောင်း သိသာထင်ရှားလှပါသည်။

ဆက်လက်၍ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်က ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်အားလုံးနှင့် တရုတ်စာရေးဆရာများကို မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

ထို့နောက် စာပေအကြောင်း သိလိုချက်များကို အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။

ဦးစွာ ကျွန်တော်ကပင် ဤယူနန်တက္ကသိုလ်၌ မြန်မာ စာဖတ်သူ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ ဆရာဆရာမ မည်မျှရှိ သည်ကို မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ မစ္စတာယန်းက—

“ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်မှာ အရှေ့တောင်အာရှ သုတေ သနဌာနဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ယူနန် တက္ကသိုလ်အောက်မှာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သီးခြားဌာနကြီးတစ်ခုပါ။ အဲဒီမှာတော့ မြန်မာစာတတ် ဆရာနှစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ သူတို့ကတော့ ဧည့်သည်တွေပါ။ ယူနန်တက္ကသိုလ်မှာ ဗီယက်နမ်၊ ထိုင်း၊ မြန် မာဘာသာ သင်တန်းတွေရှိပါတယ်။ မြန်မာဘာသာ သင် တန်းမှာ မြန်မာစာကို သင်နေသူ ကျောင်းသားကျောင်းသူ (၄၀)ဦးရှိပါတယ်။ ပထမတော့ သူတို့နဲ့တွေ့ဖို့ စီစဉ်မလို့ ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုစာမေးပွဲတွေ ဖြေနေကြတော့ မစီစဉ် နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ သူတို့ကတော့ကတော့ များသော အားဖြင့် အလုပ်အကိုင်ရှိပြီးသား ကျောင်းသားကျောင်းသူ တွေဖြစ်ပါတယ်။ အချို့ကတော့ မြန်မာစာကို အတော်တတ် ကြပါပြီ။ အချို့ကတော့ အခုမှစပြီး သင်ကြရတာပါ။ ဖတ်ဖို့ စာအုပ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အတော်နည်းပါးပါတယ်။ ဆရာပေးတဲ့စာအုပ်နဲ့ပဲ သင်နေ ဖတ်နေရတယ်။

သင်ကြားမှုနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ရုပ်မြင်သံကြား အသုံးပြု သင်ပေးနိုင်ရင် ပိုပြီးလွယ်ကူပါတယ်။ (ပီကင်းတက္ကသိုလ်တွင် သင်ကြားနေသော မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြား ဇာတ်လမ်းများတွင်

ကိုယ်တိုင် ပါဝင်သရုပ်တူ သရုပ်ဆောင်သည့်နည်း ဖြစ်ပါသည်။)

ဆက်လက်၍ မစ္စတာယန်းက—

“မြန်မာစာသင်တန်းကို နှစ်နှစ် သင်ရပါတယ်။ သင်တန်းကိုတော့ ဘွဲ့ရကျောင်းသားချည်း မဟုတ်ဘဲ မြန်မာစာ တတ်ချင်သူတိုင်း သင်နိုင်ပါတယ်။ စကားမစပ်ပြောရရင် ယခုအခါ ယူနန်တက္ကသိုလ်မှာ အရှေ့ဘိုင်းဘာသာစကား ဌာနတစ်ခု ဖွင့်ဖို့ စီစဉ်နေပါပြီ”

ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်က ဝင်၍ “ဒါဟာ ကောင်းသော အစီအစဉ်ပါပဲ။ အိမ်နီးချင်း နှစ်နိုင်ငံရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ဖလှယ်ရာမှာ စာပေဟာ ပေါင်းကူးအဖြစ် အတော်လေး အရေးပါပါတယ်။ အရင်ကထက်စာရင် ယခုအခါ နှစ်နိုင်ငံ ဆက်သွယ်မှု ပိုလို့တိုးတက်နေပါပြီ”

ကျွန်တော်တို့ စာပေဆွေးနွေးပွဲသည် အကြောင်းအရာ အတော်စုံလင်သွားပေပြီ။ အဆိုပါ စာပေဆွေးနွေးပွဲမှပင် တရုတ်စာရေးဆရာများသည် မြန်မာစာပေကို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာပြုစုနေကြကြောင်း တွေ့မြင်သိရှိခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုစာရေးဆရာများထဲတွင် စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး စာရေးဆရာတစ်ဦးမှာ မစ္စတာ “အိုင်ဟူး” ဖြစ်လေသည်။ မစ္စတာ “အိုင်ဟူး”သည် အသက် (၈၀)ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။

သူသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်လာခဲ့သော တရုတ်ပြည်ဖွား စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည် အတွေ့အကြုံ၊ မြန်မာစာပေအကြောင်းတို့ကိုရေးသားပြုစုနေကြောင်း သိရပါသည်။ ယခု ဆွေးနွေးပွဲကို ကျန်းမာရေးမကောင်းသဖြင့် မတက်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ညနေ ၆ နာရီ ထိုးလုပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘာသာပြန် စာရေးဆရာအဖွဲ့ဝင်များသည် မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်း အဖွဲ့မှ လက်ဆောင်များနှင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များ ရေးသားပြုစုသွားခဲ့သည့် ဘာသာပြန်စာတမ်းတို့ကို ယူနန်ပြည်နယ် စာရေးဆရာအသင်းသို့ ပေးအပ်လိုက်လေသည်။

လက်ခုပ်သံတို့ကား ထွက်ပေါ်လာခဲ့ချေပြီ။ အဆိုပါ လက်ခုပ်သံများသည် စာပေပေါင်းကူး တံတားကို ဖွင့်လှစ်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် စာပေနှလုံးသားတို့မှ ထွက်ပေါ်လာသော လက်ခုပ်သံများသာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့တတွေ တက္ကသိုလ်ဝင်းအတွင်းသို့ လှည့်လည်လေ့လာကြသည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ ထမင်းပန်းကန်များကို ယ်စီကိုင်၍ ထမင်းစားဆောင်ဘက် ဆီသို့ သွားနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဆောင်နေ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား အတော်များပြားကြောင်း တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့တတွေ ယူနန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်ကို နောက်ခံပြု၍ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ ဆက်လက်၍ ယူနန်တက္ကသိုလ်အတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ယူနန်

တက္ကသိုလ်မှ ဧည့်ခံမည့် ညစာစားပွဲခန်းမသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ညစာစားပွဲသို့ ပါမောက္ခများ တက်ရောက်ကြသည်။ အပြန်အလှန် သိချင်းဆိုရင်း စားသောက်ခဲ့ကြရသည်မှာ ပျော်စရာပါပေ။

ယူနန်တက္ကသိုလ်၏ အလှသည် ကူမင်းမြို့ ညနေခင်း ဆည်းဆာ၏ အောက်တွင် လှပ တင့်တယ် လွန်းလှသည်။ ၁၉၂၃-ခုနှစ် ကတည်းက စတင်ထူထောင်ခဲ့သော ယူနန်တက္ကသိုလ်သည် ယခုအခါ သက်တမ်း (၇၀) ခန့် ရှိပေပြီ။ အချိန်တို့ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ယူနန်တက္ကသိုလ်၏ အလှသည် လှပဆဲ၊ သစ်လွင်ဆဲ၊ တောက်ပဆဲပင်။

အခန်း (၁၅)

ကူမင်းမြို့က မြီးရှေ့

၁၉၉၂-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၇) ရက်၊ အင်္ဂါနေ့။

ကူမင်းမြို့ဟော်သို့ ရောက်ပြီးကတည်းက စာပေဆွေးနွေးပွဲများ ပြုလုပ်လိုက်၊ အမှတ်တရနေရာများ၊ ထင်ရှားသောနေရာလေးများကို သွားရောက်လေ့လာလိုက်ဖြင့် ရှိသမျှအချိန်တို့ကို လု၍ စီစဉ်လှူငှား သွားလာခဲ့ရသမျှ ယနေ့တော့ နားနားနေနေ မြို့တွင်းသို့ ခြေဆန့်ရပေတော့မည်။

ကူမင်းမြို့ရောက်ပြီးမှ ကူမင်းပြန်လက်ဆောင်၊ ယူနန်ပြည်နယ် လက်ဆောင်လေးကို ဝယ်ဖြစ်အောင် ဝယ်သွားကြရန် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်အားလုံး စိတ်ကူးထားကြသည်။ ယနေ့တော့ တစ်နေ့ကုန် အချိန်ရသဖြင့် ဈေးဝယ်ထွက်ကြမည်။

ကားဖြင့်ပတ်၍ ဈေးဝယ်ထွက်ခြင်းသည် သိပ်မကောင်း၊ မြန်မာပီပီ ဈေးဆိုင်များကို ငေးရင်း ပင်ရောက်ကြည့်ရှုရင်း

လိုချင်သည်များရှိက စေးဆစ်ရင်း အချိန်ရသမျှ လမ်း
လျှောက်၍ လေ့လာကြမည်၊ ဝယ်ကြမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့ကြ
သည်။ နေ့လယ်စာကိုလည်း သွားရင်းလာရင်း သင့်တော်ရာ
ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် စားကြရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။

တရုတ်ပြည်ခရီးစဉ် စကတည်းက ဟိုတယ်ကြီးတွေ၊ စား
သောက် ဆိုင်ကြီးတွေမှာ စားရသောက်ရခြင်းကို ကြာတော့
ပြီးငွေ သလိုလို ရှိလာသည်။ ပြီးတော့ တစ်ခါတရံ မြန်မာ
အစားအစာကိုလည်း စားချင်သည်။ အာသီသက ရှိလာ
သည်။ ယူနန်ပြည်နယ်သည် မြန်မာနိုင်ငံနှင့် နယ်ချင်းဆက်စပ်
နေသဖြင့် မြန်မာအစားအစာနှင့် နီးစပ်သော စားဖွယ်များ
ရနိုင်သည်ဟု သိရသည်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များကပင်
စီစဉ်သူ ယူနန်ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိကို မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။
ဖြစ်နိုင်လျှင် ယနေ့ နေ့လယ်စာကိုတော့ ဟိုတယ်မှာကျွေးမည့်
အစား သွားရင်းလာရင်း သင့်တော်ရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်
“မြီးရှေ”ကို စားခွင့်ပြုပါဟု....။

မူလက စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း စေးဝယ်ပြီးတော့ မြို့ထဲ
က မြီးရှေ ရနိုင်သည့် စားသောက်ဆိုင်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ
သည်။ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆိုင်ကြီး ဖြစ်သည်။ အစား
အသောက် မျိုးစုံရသည်။

ယခင် မြန်မာ စာရေးဆရာ အဖွဲ့သည်လည်း ဤဆိုင်တွင်
လာရောက် စားသောက်ဖူးကြောင်း ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိက
ပြောပြပြီး ဆိုင်ရှင်ကလည်း ‘မြန်မာ’ဆိုလျှင် စိတ်ဝင်တစား

ခင်မင်ရင်းစွဲရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကို လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ခံလေသည်။

ရှေးဦးစွာ စားပွဲပေါ်သို့ အသီးအရွက်ပန်းကန်လေးများ ရောက်လာသည်။ ပြီးနောက် နန်းကြီးဖတ်သတ်သတ်ပန်းကန် တစ်ချပ်ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ဟင်းရည် ပန်းကန်ကြီး၊ ဟင်းရည်တို့က အငွေ့မရှိ။

ကျွန်တော်သည်ဟင်းရည်ပန်းကန်ထဲမှဟင်းရည်ကိုအားရ ပါးရ ခပ်၍ မြည်းကြည့်မည်ဟု ပြင်လိုက်စဉ်တွင် ပါမောက္ခ မစ္စတာစီကျင့်ခိုင်က “ကိုလှိုင်ဝင်း၊ အရမ်းမသောက်လိုက်နဲ့ဦး၊ အငွေ့မထွက်ပေမယ့် ဟင်းရည်က အရမ်းပူဟယ်နော်၊ အဆီ တွေ အပေါ်မှာဝေနေတော့ အပူရည်အငွေ့ တွေက အဆီပြင် အောက်မှာ ငုပ်နေတာ၊ မယုံရင် မှေကြည့်ပါလား” ဟုပြော လေသည်။

မှန်ပါသည်။ ဟင်းရည်ကို မှေကြည့်လိုက်မှ အငွေ့တို့ တထောင်းထောင်း ထွက်လာလေသည်။ ကံကောင်း၍ အာမပူ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အားလုံးစုံတော့ ဟင်းရည်ထဲသို့ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်များ၊ နန်းကြီးများ အားလုံးကို ရောမွှေလိုက်တော့ သည်။

ငါးဖြင့် ချက်ထားသော ဟင်းရည်ကြောင့် ထင်သည်။ အရသာ ရှိလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း၊ တကယ်တော့ ကူမင်းမြို့က

ပြီးရှေ့သည်လည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် မမေ့နိုင်သော စားသောက်ဖွယ်တစ်ခုပင်။

စားသောက်ပြီးတော့ မှန်းလွဲပိုင်းသို့ပင် ရောက်၍နေပေပြီ။ လမ်းဆက်လျှောက်ကြသည်။ လမ်းဘေးစတိုးဆိုင်များ၊ ကုန်ခြောက်ဆိုင်များကို ငေးရင်း ကားစောင့်နေမည့်နေရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကုမင်းမြို့သည် စီးပွားရေးမြို့တစ်မြို့ဟု ခေါ်ဆိုရလောက်အောင် ဈေးဆိုင်များ၊ စတိုးဆိုင်များက ပေါများလှသည်။

တစ်နေရာအရောက် ကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီးတစ်ခု၏မျက်နှာစာတွင် တွေ့ရသော ကြော်ငြာ သင်ပုန်း ပေါ် မှ စာသားကြောင့် ကျွန်တော်တို့တတွေ တအံ့တသြဖြစ်ရသည်။

“အကောင်းစား ပဲအမျိုးမျိုး-မြန်မာပြည်မှ လာသည်” ဟူသော စာတန်းလေးဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်ရှိသော ပဲအမျိုးမျိုးကို သူတို့တတွေ နှစ်သက်ကြဟန် တူလေသည်။

ဆက်လျှောက်လာကြသောအခါ လွယ်အိတ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ဆိုင်အပြင်ဘက်၌ပြသချိတ်ဆွဲထားသော လွယ်အိတ်များကို သတိထားကြည့်လိုက်မိသည်။ လွယ်အိတ် အတော်များများ ပေါ်၌ ‘ကချင်’ ဟူသော မြန်မာ စာတန်းလေးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကချင်လွယ်အိတ်ကို သူတို့တတွေ အလွန်နှစ်ခြိုက်ကြဟန် တူလေသည်။

ကချင်လွယ်အိတ်ကိုမြင်မှ ဆရာ မောင်နီသင်းက “အင်း.... ကျွန်တော်က ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာ ချူကို အမှတ်တရ ကချင်လွယ်အိတ် လက်ဆောင်ပေးမယ်စိတ်ကူးထားတာ၊ သူကတော့ ကူမင်းက ကချင်လွယ်အိတ် ဝယ်ပေးတယ် ထင်မှာ”

“ဆရာနီကလဲဗျာ၊ မဟုတ်ကြောင်းပြောပြီးပေးတာပေါ့၊ စိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သူတို့တတွေက မြန်မာပြည်က လွယ်အိတ်ဆိုရင် နှစ်သက်ပြီးသားပါ” ဟု ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောမိသည်။

ညပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ဘာသာပြန်စာရေးဆရာအဖွဲ့ဝင် များအား တရုတ်ပြည်ကိုရောက်သည့်နေ့မှအပြန်ခရီးအထိတိုင် တောက်လျှောက်လိုက်ပါ၍ ကူညီခဲ့သော ပါမောက္ခမစ္စတာ စီကျင့်ခိုင်နှင့် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာ ချူကိုကို ရွှေဥဒေါင်း ဟိုတယ်ရှိ သူတို့နေထိုင်ရာ အခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သွားရောက်ကာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများအမှတ်တရ ပေးအပ်ခဲ့ကြသည်။

မစ္စတာ ချူအတွက် ဆရာ မောင်နီသင်းက မြန်မာပြည်မှ ယူလာခဲ့သည့် လွယ်အိတ်အသစ်ကလေးနှင့် ပါမောက္ခမစ္စတာ စီကျင့်ခိုင်အတွက် ဆရာ ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်က မန္တလေး သားရေဖိနပ်တစ်ရံ ဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခ မစ္စတာစီကျင့်ခိုင်၏ ဇနီးသည် မန္တလေးသို့ ရောက်ဖူးသူဖြစ်၍ လက်ဆောင်အဖြစ် သူ့အတွက် မန္တလေးဖိနပ် လက်ဆောင်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆရာ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်က ပြောပြလေသည်။

တရုတ်ပြည်တွင် နွေးထွေးစွာနေထိုင်ခဲ့သော အမှတ်တရ ရက်များ ကုန်ဆုံးရပေတော့မည်။ နက်ဖြန်ဆိုလျှင်ပြန်ရတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့ကတွေ့အားလုံး ညပိုင်းတွင် တရုတ် မိတ်ဆွေများကို နှုတ်ဆက်မဆုံး ရှိခဲ့ကြသည်။ နှလုံးသားအသိဖြင့် တွယ်ငြိနေသောစိတ်ကြောင့် မခွဲခွာလိုသော်လည်း ခွဲခွာရပေဦးတော့မည်။

— သြော် ..သွေ့ချင်းသို့နယ်၊ ရစ်နှောင်တွယ်ခဲ့၊ ချစ်ဖွယ်ပေါက်ဖော်၊ ဆွေမျိုးတော်—

— တောင်ကျော်နယ်ခြား၊ မြေမျဉ်းသားလည်း၊ တိုးပွားချစ်ကြည်၊ အခွန်ရှည်သည်၊ မြဲချည်ခိုင်ခိုင်၊ ယခုတိုင်

အခန်း (၁၆)

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည် တရုတ်ပြည်

၁၉၉၂-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၇)ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။

နှုတ်ဆက်ရပါတော့မည်။ တရုတ်ပြည်ကြီးကို ကူမင်းမြို့မှ တစ်ဆင့် တကယ်ပင် နှုတ်ဆက်ရတော့မည်။ နှုတ်ဆက်ရတော့မည်ဆိုတော့ ပီကင်း၊ ရှန်ဟဲ၊ ကန်တုန်နှင့် ကူမင်းမြို့များရှိ သွားရောက် လေ့လာခဲ့သောနေရာများ၊ တွေ့ဆုံခဲ့ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ရင်းနှီးခဲ့ရသည့် စာရေးဆရာများကို ပိုလို့ပိုလို့ သတိတရရှိလာခဲ့သည်။

မနေ့ညကတည်းက အပြန်ခရီးအတွက် ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ခဲ့ကြသည်။ နှုတ်ဆက်ရမည့် သူများကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြသည်။ မနက်ကျတော့ တကယ်ခွဲခွာရတော့မည်ဆိုသောအသိကြောင့် ခွဲခွာရမည့်အချိန်နီးလေလေ ပိုလို့လွမ်းသလို တမ်းတသလိုလို ခံစားရလေလေ ဖြစ်လာသည်။

လေယာဉ်က ပီကင်းစံတော်ချိန် (၁၁:၄၅) နာရီတွင် ကူမင်းလေဆိပ်က ထွက်ခွာမည်ဖြစ်သည်။ တည်းခိုရာ ရွှေ

ဥဒေါင်းဟိုဘယ်ကန်နက် (၉) နာရီတွင် ထွက်ခွာမည်။ လေဆိပ်
တွင်အခွန်ဆောင်ရန်ကိစ္စများ၊ စစ်ဆေးရန်ကိစ္စများကို ပြုလုပ်
နိုင်ရန်အတွက် လေဆိပ်သို့ လေယာဉ်မထွက်ခွာမီနှစ်နာရီခန့်
စော၍ အရောက်သွားကြရသည်။

လေဆိပ်ရောက်တော့ မြန်မာနိုင်ငံပြန်မည့် ခရီးသည်ဟူ၍
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များသာ ရှိသေးကြောင်း တွေ့ရသည်။
နောက်မှ တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာကြသည်။ တဖွဲ့ဖွဲ့ဆိုသော်လည်း
မြန်မာနိုင်ငံသို့လိုက်မည့်ခရီးသည်ဦးရေသည် အယောက်နှစ်
ဆယ်ထက်မပိုချေ။ အချို့က မြန်မာနိုင်ငံရှိတရုတ်သံရုံးအမှုထမ်း
များဖြစ်ကြပြီး အချို့က တရုတ်ပြည်ရှိ ဆွေမျိုးများထံသွား
လည်ကြသည့် မြန်မာပြည်ဖွား တရုတ်လူမျိုးများ ဖြစ်ကြ
သည်။

လေဆိပ်သို့ ယူနန်စာရေးဆရာအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာယန်ဝေ
ဟန်နှင့် အဖွဲ့ဝင်များ စုံစုံညီညီ လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသည်။
လေဆိပ်ရှိ တာဝန်ကျ အမျိုးသမီး အကောင်အခွန်အရာရှိ
တစ်ဦးမှသာ ယူနန်စာရေးဆရာ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့်
ကျွန်တော်တို့စာရေးဆရာအဖွဲ့ဝင်များအတွက် များစွာအကူ
အညီ ရခဲ့သည်။

လေဆိပ်တွင်ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စများ၊ ပြီးတော့ စစ်ဆေး
ရေးကောင်တာကိုလွန်၍ လေယာဉ်ဆီသို့ ထွက်ခွာကြရတော့
မည်။ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာယူနှင့် ပါမောက္ခမစ္စတာ

စီကျင့်ခိုင်တို့သည် စစ်ဆေးရေးကောင်တာအထိသာ လိုက်ပို့
ခွင့်ရကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွာသည်ကိုကြည့်၍
မစ္စတာချူနှင့် မစ္စတာစီကျင့်ခိုင်တို့ လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်နေ
သည်မှာ မမေ့ရက်စရာ၊ လှမ်းမောဖွယ်ရာပါ။ ပို၍မမေ့ရက်
နိုင်စရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုမှာ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိမစ္စတာချူ၏
နှုတ်မှ အော်ခေါ်ရင်းပြသသည့် နှုတ်ဆက်သည့် အမူအယာ
ဝင် ဖြစ်လေသည်။

“ဒေါက်တာ ချင်ပေါင်ညွန့်၊ ဦးမော်ဝင်း၊ ဦးလှိုင်ဝင်း၊
ဦးတေဇလှိုင်၊ ပျဉ်းမုံနား မောင်နီဘင်း”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မစ္စတာချူသည် သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ
တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ရင်း အားရပါးရ လှုပ်ရမ်း ပြ နေ သည့်
မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး တွေ့လိုက်ကြရ ပါတော့
သည်။

“တို့ဟားတို့ မမေ့ကြစတမ်း....

တို့ဟတေ့ မမေ့ကြစတမ်း....

တို့ဟတေ့ မမေ့ကြစတမ်း....

ချစ်ကြည်ရေး ခိုင်မြဲပါစေ....

ချစ်ကြည်ရေး ခိုင်မြဲပါစေ....

ချစ်ကြည်ရေး ခိုင်မြဲပါစေ....”

ဟူသောကောင်းများကို နှလုံးသားမှပွဲတင်ထပ်မျှ အော်
ပြောနေသကဲ့သို့ ရှိပါလေတော့သည်။

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါပြီ။ တရုတ်ပြည်....။

(၁၉၉၂-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၅-ရက်၊ ခရစ္စမတ်နေ့
ည ၉း၂၀ နာရီတွင် ရန်ကုန်တိုင်း ပုလဲမြို့သစ်တွင် ရေးသား
ပြီးစီးသည်။)

မောင်သုလွင်

တရုတ်ပြည်ရှိ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်နှင့်
စာပေချစ်ကြည်ရေးခရီးမှတ်တိုင်များ

ဒီရင်းနီကွတ်

